زه د چا لور نه یم

ناول

لیکوال: عنایت الله

ژباړن: مبارک شاه داودزی

CamScanner

د خپروندوی یادښت

(زه د چا لور نه یم) ناول پر نورو سړو تودو سربېره دا قوت او زور لري، چې د انسان په جامه کې د نغښتي ځناور له مخې د فریب او دوکو پردې لیرې کړي، نورو مظلومو نجونو ته پکې دا ښوونه شوې، چې څنګه وکولای شي د دغسې فریب کارو په جالونو کې ښکېلې نه شي.

په پیل کې د ناول د ژباړن او لیکوونکي یادښتونه راغلي او ورپسې د کیسې د مرکزي کرکټرې د خولې خبرې د هغې د کیسې په اړه راغلي، ناول په کتابي بڼه له چاپه مخکې یو ځل لیکوال په (حکایت) نومې اردو مجله کې خپور کړی، چې د لیکوال په وینا یې ډېر لوستونکو د لیکلونو له لارې پې کوره شوې جونو ته د مرستې او لاسنیوي سینې وهلې وې، په لیکونو کې ځینو خلکو ورته د توبې ایستلو خبرې کړې وې، ځینو ورسره پکې د نکاح ژمنه کړې وه او ډېرو خوانانو د هغو خلکو د وژنې فتوې ورکړې وې، چې په ټولنه کې کورنی نظام د ګواښ لاندې راولي، د لیکوال په وینا هغه ټول خطونه یې یوه ورځ د دې نجلۍ مخې ته واچول، هغې به هر یو خط په غور لیدو، یو ته به موسکۍ شوه، بل ته به یې اوښکې په سترګو کې ډنډ شوې او په ځینو لیکونو کې ، خو به داسې ورکه شوه چې د ساه اخیستو غږ به یې هم نه اورېدل کېده، هغې د خپلې کیسې د ژر خپرېدو غوښتنه کوله چې هدف یې تربڼه نورو نجونو ته د حیا او پردې د ژوند ارزښت ورښودل و.

د مینې ملګري مبارک شاه داودزي دا ناول په ساده کلیواله پښتورۍ لهجه ژباړلی، چې پکې د ناول راښکون او کشش ته زیان نه دی رسېدلی، کله چې موږ د دې ناول لومړی برخې د مینې په پرلپسې څلورو ګڼو کې خپرې کړې، نو د لوستونکو له دومره تاوده هرکلي سره مخ شو، چې په لیکونو او برېښلیکونو سربېره یو شمېر مینه وال (ګودر) ته راغلل او په کتابي شکل یې د دې ناول ژر چاپېدل وغوښتل، دا ناول څو ځل ګودر خپرندوی ټولنې چاپ او تر خپلو مینه والو ورساوه، اوس یې مازیګر کتاب پلورځی چاپوي.

مازیګر ټولنه مبارک شاه داودزي ته نورې بریاوې غواړي او تاسې د دې په زړه پورې داستان لوستو ته رابولي.

د ژباړن یادښت

کله کله چې کوم ژباړل شوی اثر ګورم، نو کوم درانه لیکوال پرې سریزه لیکلې وي او په دې خبره یې ټینګار کړی وي چې ژباړې ته زیاته اړتیا شته او باید د نړۍ له ادبیاتو سره خان اشنا کړو ما هم د دغو سریزه لیکونکو او د خپل شوق او پښتو ژبې خدمت لپاره دغه ستاسو په لاس کې ناول راوژباړه؛ نه پوهېږم چې تر څومره به په ژباړه کې بریالی یم، خو دا چې زه لیکوال نه یم، نو خان راته تر ډېره بریالی نه ښکاري، خو په هر حال انسان تر خپله وسه پړ دی ما هم خپل وسه کړې او کتاب مې پښتو کړی.

یوه خبره ضروري ده چې تاسو ته یې وکړم، نه پوهېږم چې نور لیکوالان به یې کوي کنه، خو ما دا کار کړی چې د ناول په کوم ځای کې به د پاکستان یې دېغه صفت شوی، نو سرسري ترې تېر شوی یم او بل به چې کوم ځای کې په هسې خبرو کیسه اوږده شوې وه له هغې هم تېر شوی یم ستاسو په نظر که زما دې کار کومه نیمګړتیا رامینځته کړې وي، نو ښښنه غواړم، ځکه نه پوهېږم او دا زما اولنۍ تجربه ده.

په پای کې له ګودر خپرندوی ټولنې او په ځانګې توګه له ښاغلي قاري قدرت الله تائب څخه مننه کوم، چې په ډېر اخلاص یې کتاب خپور او ستاسو تر لاسو در ورساوه، همدارنګه ګران ملګری ایاز محمود میشوانی هم د منني وړ دی چې زه یې تاسو ته در وپېژندم.

مبارک شاه داودزی

سراچه - کرش ماشین، ۱۶/۰۹/۲۰۰۷

د ليکوال يادښت

هغې ما ته خپل نوم راونه ښوده، او نه هغې د اوسېدو ځای وښود.

په جولای ۱۹۷۰ م کې يو ملګري په مري کې دا ښځه راوپېژندله په اول وار ليدو سره مې دومره اهميت ورکړ، چې دا اوچتې درجې پلورنکي ده.

زما ملګري غوښتل، چې د هغې کيسه ورته وليکم هغه پوهېده چې د جرم او سزا کيسې زما د خوښې موضوع ده ما له جرم سره تړلي خلکو سره چې هغه کې قاچاقبر، عصمت پلورونکي او ډاګون هم راځي او د دوی دنيا ته مې سر ورښکاره کړی، خبرې او مرکې مې ورسره کړي او نفسياتي تجربې مې کړي، جيل خانو ته ورغلی يم دغه ټول مې په دوو کتابو کې او په بې شمېره پاڼو کې ځای په ځای کړي وو، چې په مختلفو مجلو او اخبارو کې تيت شوي دي.

له دغې ښځې سره په ليدو مې هاغه ښځې رايادې شوې، چې د دې په شان ښايسته او زړه راښکوونکې وې، چې شکلونه يې مختلف، خو کيسې يې يو شان دي.

ماته دغه ښځه د کيسې يو کردار ويسېده ما په دغه وخت کې د حکايت مجلې لپاره، چې نوې مې راويستله منډې ترړې کولې د دې کيسه ډېره اوږده وه ما ته يې د اورېدو او ليکو = وخت نه و ما ورته وويل، چې اوله ګڼه به د ډسمبر د جنګ په اړه وي د هغې لپاره مرکې کوم هغې وويل نو ته بسم الله د شهيدانو په نوم کوې که په دغه ګڼو کې زما دغه کيسه راشي نو بې کراره روح به مې لږ کرار پيدا کړي.

زما اميدوار هم شهيد شوی او له سترګو يې اوښکې رواني شوې.

اميد واره...... او شهيد د يوې بدکارې او رنډۍ اميدوار شهيد شوی؟ تلوسه مې زياته شوه او ليکلو ته يې کېناستم، مګر هغه دومره اوږده وه چې د يوې ګڼې ټوله برخه يې ونيوله، په ما د فتوا د صادرولو نه مخکې هغه ټول ځآيونه

وگورئ، چې ما په نښه کړي زما کیسه به ښه وي یا نه، خو ستاسو ټولنه له دغسې کیسو ډکه ده! فرق صرف دغه دی چې ما خپله کیسه په خپله وکړه.

په حکایت کې دغه کیسه دوه خلې چاپ شوه، د مجلې په پته په سلګونه خطونه د دې په نوم راغلل په هغو کې څلورو کسانو دغه خبره کړې وه چې توبه دې وباسي او پینځه وخته لمونځ دې کوي او دغه زېرى يې پرې کړې و، چې خدای ج به يې ګناه ورته وبښي.

دوو له جوشه ډکو خوانانو دغه غوښتنه کړې وه، چې هغه ټول دې ووژل شي، چې دې ته يې دوکې ورکړې وې پاتې کسانو د واده غوښتنه ترې کړې وه.

ما ټول خطونه هغې ته وروښودل هر خط يې په ډېر غور سره لوست، ځینو ته به موسکۍ شوه ځینو ته به يې ټنډه ګونځې شوه او ځینې داسې خطونه وو چې د دې اوښکې يې توئې کړې.

هغې وویل دغه ټولو ته زما خواب ورکول ناممکنه خبره ده کله دې چې کتاب چاپ کړ، نو زما له طرفه ټولو ته مننه ولیکه، هغې ما ته د خپل شهید اخیرنی خط راکړ، ما ترې عکس واخیسته او د دې په خوښه چې ویل يې دغه خط به زما سره تر ګوره ملګری وي او زیاته يې کړه، چې د هغې نوم چاپ نه کړم، چې په اخیرني پاڼو کې به يې خط وګورئ، د هغې په خوښه مې نوم باندې تور رنګ واچوه او کتاب مې د هغې شهید روح ته ډالۍ کړ.

عنایت الله

د حکایت مجلې مسوول مدیر، لاهور

یادونه:

هغې تر اخره خپل نوم ماته ونه ښووده، د هغې د اوسېدو ځای هم یو نه و؛ خو یوه ورځ مې ورسره د خپل ملګري په مرسته په مري کې کاته وشو، ما په ړومبي ځل هغې ته ډېر اهمیت ورکړ او داسې مې ورته وښووده، چې ته یوه ښکلې عصمت پلورونکې ښځه یې.

هغې سره ډېرې کیسې وې؛ خو ټولې یې ماته په یو ځل ونه کړې، د هغې خپله کیسه مې ترې ولیکله، د شهید کیسه یې پاتې شوه او هغه ورکه شوه، بیا مې دوه کاله وروسته ولیده او په څو ځلې ورتلو مې ترې پاتې کیسه مکمله کړه.

د هغې د ژوند کیسه ډېره حیرانونکې وه او خپرېدو ته یې هغه له مانه ډېره لېواله وه، دا چې د هغې یې له چاپه څه هدف و راځئ د هغې له خولې یې واورو:

ما دا کیسه ددې لپاره نه ده اورولې، چې تاسې په ما باندې لعنت ووایئ او یا یې له اورېدو وروسته له ماسره څه مرسته وکړئ، ددې نه مې مطلب دا دی، چې تاسې په خپلو اولادونو رحم وکړئ او د نن سبا د پرمختللې زمانې له ګواښه یې و ساتئ، تاسې زما له حاله عبرت واخلئ، زما د ژوند کیسه ولولئ او بیا په ګرېوان کې سرونه ښکته کړئ او...په... ریښتیا له ځانونو سره فیصله وکړئ، چې زه ملامته یم او که تاسې ړانده انسانان زما په حق کې ګرم یاستئ، ماته د عزت پلورونکې په ویلو باندې ستاسې ټولنه نه پاکېږي، تاسې لږ وګورئ کفري هېوادونه ستاسې بچې په کومو لارو له ګړنګونو غورځوي، په ما باندې د بې رحمه فیصلې نه وړاندې تاسې هغه ځایونه و ګورئ، چې پکې دا ناپاکه نشانونه لګېدلي، زما کیسه، چې هرڅو ل وي؛ خو ستاسې ټولنه د داسې ډېرو کیسو نه ډکه ده، مګر توپیر دا دی، چې زه خپله کیسه خپله کوم او یواځې ددې په خاطر، چې د نجونو مظلومه طبقه د وحشي-انسانانو له منګلو نه په امان شي.

زه څوک یم....!!

زه یو فریب یم، چې له تاسو ټولو فریبکارو څخه زېږېدلې یم، زما عمر له دېرشو کلو اووښتی، په خبره کې مې هغه ښکلا اوس نشته کومه چې څوکاله د مخه وه، شوګیرو او بدکاریو زما هغه ښایست نه دی پرېښی، لیکن زما په تېرایستونکي ښایست کې اوس هم دومره راښکون شته اوکوم بدلون پکې نه دی راغلی، خلک، چې اوس هم ما وګوري حیرانېږي، ودرېږي او قدمونه یې سستېږي، مخکې ځي او ځان پسې شا شاته ګوري.

ښځه چې څومره پټه وي هغومره ښه ښکاري، ښځې ډېرې کم عقلې دي، چې دسر نه لوپټې لرې کوي، ویښته خلاصوي، متې لوڅوي او د سرکونو په غاړو ګرځي، دوی خپل راښکون له لاسه ورکوي، څکه راښکون په راز کې وي، دتورې بورقې په راز کې، چې له سرې نه احمق جوړوي او ددې راز لوڅولو ته زاری کوي، ستا په خوښه قیمت ادا کوي، اګرکه تاسو په کوم باغ، یاد پسونو په تمځای، یا د مري په مال روډ، یا لاهور او یا کراچۍ په شان دریاګانو ښار کې کومه داسې ښځه په داسې انداز ولاړه ولیده، چې په توره بورقه کې نغښتې وي او دوه سترګې یې تاسوته اشارې کوي؛ نو مه ورخواته کېږئ، مه ورګورئ! څکه تاسې ته به هېڅ درپرېښږدي په هغه توره بورقه کې به ښایسته شیشکه وي او یا به زما په شان څوک لار ورکې وي، ما و ګورئ، ما خپل ژوند تبا کړ او اوس... اوس په تباکړي ژوند کې اوسم.

زه د رنډي خانې رنډۍ نه یم، زه د بازار له رنډیو څخه نه یم او د افسانې فاحشه هم نه یم، زه دهاغې ښځې یو روح یم، چې خدای ورته دلور معصوم شکل ورکړی او خمکې ته یې راښکته کړې، جنت یې ترپښو ورلاندې کړی، زما طلبګاران ماته د زمکې حوره وایي؛ مګر زه په توره بورقه کې نغښتې جهنم یم، زه د پاکې ښځې ناکراره روح یم؟ او...!

زه څوک یم؟... زما نوم څه دی؟

زه دکوم ځای اوسېدونکې یم، د چا لور یم، د چا خور او د چا ښځه!؟

زما په کیسه کې به ددې یوې پو ښتنې ځواب هم وانه ورئ، ددې پوښتنو ځوابونه ضرور هم نه بولم؛ تاسې به دا فکرکوئ چې زه به دیو ځای اوسېدونکې ضرور وم،

خواوس دیو خای هم نه یمه، د چالور به وم، د چا خوربه وم، زه د یو چابنځه هم ومه؛ خو دهېچا مېرمن هم نه شوم، زما اوس هره شپه د واده شپه وي، مګر په سهار یې بیا هېڅ هم نه وي، زه دمور پلار ورونو او خاوند لپاره په ژوندوني مړی یم، خاوند نه چې جدا شوم ما ترې میاشتینی خرڅ هم وغوښته، ځکه دخلافرزی دمه واره زه وم، زه دیو شریف سړي د مېرمن کېدو لایقه نه شوم.

زما نوم څه و؟

کله، چې زه پیدا شوم نو مور اوپلار په مانوم کېښود، زما دګاونډ خلکو په هغه نوم لاړې توکړې، ماخپله هم خپل نوم دیادونو له تختې پاک کړ، اوس زما نوم نشته، زما خوښوونکي ماته دخپلې خوښې نوم اخلي، له ګرمو سیمونه زمیندار خانان د ګرمۍ په موسم کې مري ته راځي او مالس شل ورځې له خانه سره ساتي، په دې زمیندارو خانانو کې یو خان و هغه به ماته پیشوګی ویله، دغسې ډېر دي، چې دخپلې خوښې نومونه راته اخلي، دتېر عمر خاوندان هم ماته عجیبه نومونه اخلي... ځومره غټه دوکه ده ددې خلکو خپلو کورنیو سره، په دې ټولو نومونو کې یو نوم زما خوښ شو کله، کله چې زه له خان سره خبرې کوم هماغه نوم اخلم...هو زیبا، دا نوم ماته یو پوځي افسر راکړ دا اولنی او اخرنی سړی و، چې زه یې له زړه نه خوښه کړې وم، دا زما کوم بازاري ګاک نه و، هغه زما په جال کې نښتی و؛ خو کله چې سره نږدې شو؛ نو زه دهغه په جال کې ونښتم، هغه زما په ژوند کې انقلاب راووست، نه پوهېږم چې دهغه دغه نوم ولې خوښ و، هغه چې دا نوم په ما کېښود، زما هم ډېر خوښ شو مونږ د واده فیصله سره وکړه، لیکن هغه باندې یو څه پوځي قرض پروت و، دهغه د ادا کولو نه وروسته د واده کول و؛ خو هغه په ۱۹٦۵ کې اشغال شوي کشمیر ته لاړ او بیا رانغی، هغه به هیڅکله رانشي- ځکه هغه په کشمیر کې شهید شو او کیسه به یې وروسته راشي، اوس هم کله، چې هغه رایاد شي بې کراره شم، هرڅه مې له لاسه ووځي، ددې نه زیاته سزا نوره زما له پاره څه ده، چې زه د یو شهید ښځه هم نه شوم، اوس دهغه له نوم سره د خپل نوم په تړلو شرم راځي.

هسې زما ژوند له حادثو ډک دی اوله حادثه په وړوکوالي کې منځته راغله کله، چې سیکانو زمونږ کورونه وسوځول او زمونږ ښوونځي یې لولپه کړه، مونږ تر پاکستان پیاده راغلو، څلور کاله مخکې مې پلار مړشو هغه له وخت نه مخکې بوډا

شوی و، هغه زما غم په ملا مات کړ، دا ډېره لویه خبره ده، چې دپلرونو عزت دلورگانو په لاس کې وي. دا په یو نړي تار بنده خبره ده خوانه لور کولای شي او که وغواړي هر وخت کولای شي، چې دا تار وشلوي، ما همداسې کړي و، خکه مې پلار بې وخته زوړ شو، ما دا غم نه زړوي، چې پلار مې مړ شو، ما دا زړوي، چې ما مې دپلار په مړي اوښکې هم توی نه کړې، خپله مور مې په ژړا غېږ کې ونه نېوه، کېدای شي زما پلار په خپل مرگ خوښ و، خکه دهرې ورځې مرگ نه؛ خو یوه ورځ مرگ ښه دی، زما دگناهونو ذمه وار هغه هم دی؛ خو اوس زه ټول گناهونه په خپل خان پسې لیکم.

زما ماشومتوب

دا هسې یو اتفاق و، چې ماته دپلار د مرګ خبر ورسېد؛ خو د خپل کور او خپلوانو نه شرم راته، ما به کله کله خپل خپلوان لیدل ؛ خو زه به یې نه لیدلم، یوه ورځ مې خپله یوه مخکینۍ ملګرې ولیده، هغې له واره سره وپېژندم، ماپه باغ کې خپل ښکار لټولو، په دې ځای کې زما دپېژندګلو خلک ډېر وو؛ خو هغوی زه په توره بورقه کې نه پېژندم، دهغې په لیدو مې ورکتوب رایاد شو، هغه ډېره مینه ناکه نجلۍ وه، هغې زه په نقاب کې وپېژندم، اول حیرانه شوه او بیا په ژړا شوه، هغې مانه داپوښتنې کولې، چې زه چېرې یم؟، واده مې کړی؟، خاوند مې څنګه دی؟ او ولې نه ورځم؟

ماددې ټولو پوښتنوځواب په دروغو ورکاوه، واده؛ خو مې نه وکړی، لیکن د مړونو کمی نه و، هغه چې روانېده راته ویې ویل: پلار دې مړ دی او سبا لس بجې یې جنازه ده.)

زه سبا لس بجې دهدېرې په لاره کې ولاړه وم، کوم یو ساعت وروسته جنازه راغله، له ډېرو خلکو په منځ کې مې خپل دوه ورونه هم ولیدل، چې دپلار کټ نه یې اوږې ورکړې وې، ماله جنازې سره په څنګ مزل کاوه هدېره دومره لرې نه وه، هلته د جنازې سره خواته په پردې قبر ودرېدم، چې څوک رابانديې شک ونه کړي، په ډېرې سختۍ مې ځان قابو کاوه، زړه مې غوښتل، چې دپلار په پښو کې لوېدلې وای او بخښنه مې ترې غوښتې وای،. ماخپلې شونډې په غاښونو کلکې کړې وې او له سینې راوتونکې چیغه مې په سینه کې غلې کړې وه، دا زما د ژوند ترخه شېبه وه، ما پُر دې قبر دومره وژړل، چې اخر مې مرۍ بنده بنده کېده.

خپله کونډه مور رایاده شوه، چې څه به پرې تېر شوې وي، زما له کوره څلورم کال و، چې راوتلې وم، هغه وخت مې، چې خپل دواړه ورونه ولیدل، چې د پلار کټ یې د نورو خلکو سره را خپستی و؛ نو ماته یې هغه شېبې را په یادې کړې، کله مې، چې زه پلار په خپله اوږه له هیند څخه دپاکستان تر سرحد پورې راوړې وم، هغه ۱۹۴۷ کال و، هغه وخت زما عمر شپږ نیم کاله و.

زما دوه وروله یو شهاړس کلن او بل دولس کلن و، مونږ د راتلو پرمهال وروستی اوبه دهندوستان او پاکستان پولې نه درې میله لرې په یوه شاړه ډېره کې وڅښلې،

زه دهغه ورځو شپو عظمت نه شم هېرولای او شهیدان يې هم نشم هېرولای، هغه، چې دپاکستان په نوم حلال شول، ژوندي وسوزېدل او ډېرنور يې په هجرت کې شهیدان شول دغه شپې ما په ورځو، ورځو ژړوي، زما مینه هم په همدغو ورځو کې شهیده شوه، هغه ماله خپله لاسه رخصت کړ.

خلک دپسرلي شپې ورځې په رحمت یادوي او بارانونه يې شاعران په شعرونو کې ستایي؛ خو زه وایم په هغه ورځو شپو کې، چې کوم بارانونه اوري، هغه اسمان د هغو شهیدانو په یاد ژاړي، چې زه به يې درته ټوله کیسه ونه کړای شم، خکه ماته مې خپله کیسه هم نیمګړې ښکاري، ما تاسوته مخکې دهندوستان دهغې ورانې او شاړې ډېرې وویل، چې مونږ پکې اوبه څښلې وې، له هغې نه لس پنځه لس میله لرې یوه سیمه وه، زه دهغې نوم نه اخلم، زه په هغه سیمه کې له دوو ورونو نه وروسته پیدا یم، زما یقین دی، چې زما په پیدا کېدو به زما مور اوپلار نه وي خوشحاله شوي، خکه زمونږ په ټولنه کې نجلۍ ته څوک نه خوشحالېږي، دغه ورځ په اکثرو کورونو کې د ماتم ورځ وي، مور او پلار له دغې وخته په ډار کې شي او ما هغه څه وکړه کومو نه مې، چې مور اوپلار وېرېده، ماهغوی ته غیر له بدنامۍ نه نور هېڅ ورنه کړل.

زمونږ په سیمه کې یو وړوکی ښوونځی و، دهغې ماحول مسجد ته ورته و څومره، چې زما عمرتېرېږي، هغومره دهغې ښوونځي یادونه زما په ذهن خورېږي او تصویر يې ورځ په ورځ واضحه کېږي، یو بوډا شانته استاد، چې مونږ ته به يې عربي او اردو قاعده ویله، هغه به شاګردانو سره داسې مینه ښوده، لکه یو پلار يې، چې له خپلو بچو سره کوي، په هغه ښوونځي کې څلور ټولګي وو، په اول کې به ماشومان په یوه خړه درۍ کېناستل، ښونځی په یوزاړه کور کې و، چې دهغې سیمې دمسلمانانو په لګښت چلېده.

په دې ښوونځي کې په مذهب او اردو ژبه ډېر زور راوړل کېده، لومړی ټولګی مې و لوست، په دوهم کې مونږ ټولې شپاړس جینکۍ برابرېدو، په هغه وخت کې دجینکو تعلیم کم و، اکثره مسلمانانو به لونې نه پرېښودې، چې ښوونځي ته لاړې شي، هغو سره ډېرې اندېښنې وې او اکثرو به په ژوندیو مثالونو خپلې ارادې تقویه کولې، خکه هغو لیده، چې په بدلمنو جینکو کې د اکثرو په لمنو تور داغونه د سکولونو او کالجونو په خپل سري ماحول کې لګېدلي.

ماته هم هېڅ علم نه و، چې په ملک کې څه تېرېږي او څه کېدونکي دي، دشپږو اوو کالو په عمر ماشوم سیاست سره څه کار لري، مګر په ملک کې سیاسي انقلاب راغی او په زرګونو ماشومان یې قتل کړل، ژوندي یې وسوزول او په سلګونو نور یې زما په شان په ژوندوني په مړو وشمېرل، زه اوس ډېر کوښښ کوم، چې دا خبرې هېرې کړم؛ خو هېڅ وسه مې پرې نه رسېږي.

په کومه ورځ، چې سکانو زمونږ ښوونځي ته اور واچاوه؛ نو ښونځی خالي و، مونږ دوه ورځې مخکې پلار له ښوونځي څخه ایسار کړي وو، داوړي رخصتی ختمې وې؛ خو مونږ بیاهم نه تلو، مونږ ته دانه و ویل شوي، چې ښوونځی ولې بند دی، ماته داهم یاد دي، چې مور او پلار به مې هر وخت په وېره کې ؤ، هڅوی مونږ له کوره دباندې وتو ته هم نه پرېښودو، زما پلار، چې مخکې به یې شپږ میله لرې وظیفه اجراء کوله هغه هم اوس په کور ناست و، ډېر خراب حالات راروان و.

پلار به مې، چې ما په کور کې لیده ډېره به ورته خوشحالېدم، هغه ډېر مینه ناک سړی و، مګر په دې شپو ورځو کې ترې هرڅه هېر و، رنګ یې الوتی و او بیا داسې ورځ هم راغله، چې هر سړي له وېرې نه منډې وهلې او ځای ځای به سیکانو ښونځي او مسجد ته اور اچولی و، پلار مې په کور نه و، ورونه مې هم دباندې وو، زما مور به پرده ډېره خوښوله او تل به له کوره دباندې په برقه کې راوته، لیکن هغه په دغه ورځ سرتوره وه، چې دباندې مې پلار او ورونو پسې راووته، زما یادېږي توله کوڅه له ښځو او ماشومانو نه ډکه وه، مانه مې پکې خپله مور ورکه شوه، لږ وروسته مې پلار سره یوځای راغله، په کوڅه کې ټولو ښځو خپلو اولادونو او مېړونو پسې چیغې وهلې، پلار چې مې کله کور ته ننووت؛ نو دمسجد او ښوونځي د سوزولو یې وویل، هغه دا هم وویل، چې سیکانو ویل: که ژوند غواړۍ؛ نو تر ماښامه پورې دا سیمه خوشې کړئ کنه ټول به قتل شئ.)

دا ۱۹۴۷ م کال و، ډېره بده ورځ وه، اوس په دغې ورځ په ټول هندوستان کې دآزادی ورځ لمانځل کېږي، زمونږ په سیمه کې سیکانو دمسجد او ښوونځي په سوځولو د خپلې آزادی ورځ ولمانځله، په دغه ورځ سیکانو په مونږ رحم وکړ، چې مونږ یې ژوندي پرېښودو دهغوی په وینا مونږ ښه وخت تېر کړی و او مسجد اوښوونځی یې د اختار په ډول د اور په لمبو وسېزل.

له خپله کوره وتلو ته چې څوک تیار و د ماښام تیارې نه مخکې، مخکې له خپلو

کورونو ته ووتل او دپاکستان په لوري روان شول؛ خومونږ راونه وتلو، په دغې شپه زه په خوارږه خوب ویده وم، یوې زوروري جتکې له خوبه راویښه کړم، مالـه ډاره چغې وهلې، چې پویه شوم؛ نو پلار په ولي کړې وم، ژړا مې غلې شـوه، اوس هـم راته هغه شپه دیوخوب په څېر ښکاري، دخلکو چغې او هـرې خواتـه د اور شـغلې، چې توري لړې به یې پورته اسمان ته رواني وې، زه به کله بیداره شوم او کله بـه دخوب غېږې ته لاړم؛ خو، چې په ځان پویه شوم زمونږ، په سر چت نه و او دکـور خواوشا دېوالونه هم نـه و، ډېره ووېرېـدم، دغـه وخـت مې زه ورور پـه غېږ کـې واخېستم او پلار مې وړوکی ورور پـه ولي کـړ، مـور مې شـاته راپسې روانـه وه او سلګی یې ما اورېدې، ورور مې زما نه لاندې و؛ خو دزړه درزا یې ما اورېده او نور راپسې دخدای بلا خلک را روان وو، ما چې شاته وکتل توره تیاره راخوره وه، مونږ له خپلې سېمې نه راوتلي ؤ او هغه اوس لوګیو غېږ کې نیولې وه.

مونږ ډېر مزل وکړ، اوس؛ نو ایله دلمر سترګه تازه له غره څخه رابـکاره شوې وه، ماپه ژړا پېل وکړ، مشر ورور مې راته وویل: چپ شه! کنه اوس به سیکان راشي او مړه به دې کړي، زه نوره هم وډاره شوم، رور مې له اوږې ښکته کړم او لوڅې پښې روانه شوم، پلار مې زه پښې لوڅې راتښتولې وم، ما دپلار لاس نیولی و او تول تېز روان وو، پښو مې درد کاوه، پلار مې زه بیا پـه اوږه کـړم، لمر اوس بـه راجیـګ شوی و، وراڼګو یې سوځول کول، ما بـه همـدا جغې وهلـې، چـې اوبـه... اوبـه اوپلار به مې په وار، وار ویل، چې لږ صبر وکړه پیدا به شي.

له لرې یو ارت کوهی مالومېده او په خواکې یې نری کجوره ولاړه وه، پـلار مـې دغې کوهي لار ونیوه، له ډېر ځنډ وروسته هلته ورسېدو؛ خو هلته یوه شـېبه هـم تم نه شو، مونږ اوبه ونه څښلې، ځکه هلته پنځه مړي پراته وو، یوه ښځه وه، یو سړی او درې واړه ماشومان، اوس یې، چې کله رایاد کړم، زړه مې پسې سوی درد وکړي، هغه به هم یوه کورنۍ وه او ډېرې هیلې به یې ورسره د ځناورو خوراک شوي وي، دهغوی جامې په وینو لړلې وې، په هغوی کې یو ماشوم دومره وړوکی و، چې زما په خیال د درېیو میاشتو به و، اول پرې زما سترګې ولږېدې، ځکه زه مې دپـلار پـه اوږه ناسته وم، له وېرې نه مې ژبه بنده وه، هېڅ مې له خولې نه وتـل، تـنـده مـې وتښتېده او تول وجود مې لړزېده.

اوس، چې خپل حال ته ګورم او بیا هغه وختونه رایاد کړم؛ نو باور وکړئ د انسان له

نومه مې کرکه راشي، ځناور، چې ځناور دي بیا هم خپلو ریشتو ته درنښت لري، مګر انسان تل د بل انسان په وینو ژوند کړی دی.
مونږ هلته نور تم نه شو او په توندو قدمونو بېرته راوګرځېدو، مور ته په رارسېدو مې پلار له ولي ښکته کړم؛ خو ماچغې وهلې، ډار اخیستې وم، ما غوښتل، چې له پلاره مې جدانه شم؛ خو هغه ډېر ستړی و او دا ځل مې مور په غېږ کې واخېستم، ماښام و او ټول خلک په یوځای کې ددمې لپاره کېناستل، زه ډېره ستړې وم او له مخې سره ویده شوم، په سبا موبیا مزل پیل کړ، مونږ سره دخوراک هېڅ هم نه و ما له لوږې نه په ټوله لاره ژړل، پلار مې راته په ټوله لاره همدا ویل، چې پاکستان ته په رسېدو به هلته زمونږ ښه کور وي او ښه ډوډۍ به وې، داسې نورې ډېرې بهانې به یې راته کولې؛ خو زما لوږه په بهانو کله ورکېده، زما پلار له نورو خلکونه یوځه تېز راروان و، په لاره یوې کوډلې ته ورتاو شو، اوبه مو پکې وڅښلې او د(ستلج) سیند په پله پاکستان ته را وا وښتو.

نوي کور زه بې کوره کړم

دغه مضر نقش زما په ذهن پاتې شو، اوس هم کله کله په خوب کې دهغو ماشومانو جسدونه وینم، په پاکستان کې مونږ ته ښه غټ کور ورسېد او پلار ته مې په داسې محکمه کې وظیفه پیدا شوه، چې ډېر خلک یې دلاس لاندې ؤ، دهغې په اشاره هر کار کېده، مونږ ته، چې کوم کور راپه برخه شو، هغه دیو مالداره هندو و، چې نوی، نوی یې جوړ کړی و، دژوند ډېرې اسانتیاوې پکې برابرې وې، له هرڅه نه ډک و، ددې کور په لیدو مې هغه کور له یاده ووت.
مونږ نه ډېر غریب وو او نه مالداره، بس په منځني حالت کې و، په دې کورکې مونږ له پخواني حالت نه ښه شو، ماته ټول پاکستان ددې کور په شان ښایسته ښکارېده، هغه کور چې زه یې بې کوره کړم، هېڅ یې راپرې نه ښودل اوس زه په خپل هغه پخواني غریبانه کور پسې ګرځم، چې هندوستان کې رانه پاتې شوی و، ماته داسې ښکاري، چې مونږ نه هلته کټ بستره او لوښي نه دي پاتې، بلکه عزت شرافت او ناموس رانه پاتې دی.

دپاکستان دغه کور زمونږ دټولو دماغ په هوا کړل، مونږ اوس خان په غریبو کې نه شمېره، مونږ اوس خانونوته امیران ویل، دپاکستان په جوړېدو کې، چې د مسلمانانو کومې وینې تویې شوې، زه نه پوهېږم، چې مخکې به دومره وینه تویه وي که نه؟ کوم قتل عام، چې په هندستان کې وشو، هغه هېڅ ساری نه لري، تي خواره ماشومان حلال شول اود حامله دارو ښځوله نسونو څخه بچي وغورځېده، د پېغلو عزتونه لوټ شول او ډېر خلک ژوندي وسوځول شول، مسلمانانو پاکستان لپاره غټه قرباني ورکړه، مګر پاکستان څه وکړل، له هغوی خلکو سره زه اوس هم ګورم، دکومو خلکو چې دلاس صفايي او دخولې چالاکي نه وه زده، هغه اوس هم دمهاجرو غوندې ژوند کوي، قرباني يې هسې لاړې او د چا، چې زما دپلار په څېر دا هرڅه زده و په مزو کې شول.

په دې وخت کې خدای يوه بله مهرباني هم وکړه، هغه مې دپلار پرمختګ و، چې په هندستان کې مونږ په خوب کې هم نه و ليدلی، هغه دمحاکمو رئيس شو، په هره محکمه کې بلا هندوان په کار لګيا وو؛ خو هره ورځ به يې څه له کاره ګوښه کېده، زما د ورور ماغزه هم ديو افسر نه اوچت و، دا احساس ماته هغه وخت وشو، کله، چې د مزو په دې ژوند کې زما عزت لوټ شو او زه هغه مقام ته ورسېدم کوم نه، چې بېرته واپس کېدل له امکان څخه وتلې خبره وه، ما مې په پلار کې زوړ بدلون وليده، هغه به مخکې ساده لباس اغوسته، مګر له دې پرمختګ سره دهغه ساده توب لاړ، مخکې به مونږ په خمکه ډوډۍ خوړه اوس به ورته پر چوکيو کېناستو، دکور لپاره مو نوکر ونيو، معاش به له دفتر څخه ورکول کېده، زما دپلار اولنی غير قانوني کار همدا و او بيا يې نور ډېر داسې غير قانوني کارونه وکړل، چې زه يې دتباهۍ تورې کندې ته ورسولم.

ما دپلار او مشر ورور په ورځنيو چارو کې بدلون هغه مهال احساس کړ، چې زه پوره دتباهۍ کندې ته لوېدلې وم، ماته به نمايش او فيشن خوند راکاوه، دلته په راتګ سره زه په يو لومړني ښوونځي کې داخله شوم، دا دهندستان له ښوونځيو نه ډېر ښه و، يو دولتي ښوونځی و، دلته هغه زړه درۍ نه وه او نه هغه بوډا استاد و. دلته ښځې استادانې وې او د درۍ پرځای چوکۍ پرتې وې، زمونږ کور ته د افسرۍ په راتګ زما هغه ښونځی بدې راغی او په هغه ښوونځي کې يوه بله خرابي دا وه، چې کوم خلک له هند څخه رامهاجر شوي وو هغوی ته به په ښه سترګه نه

کتل کېدل او دپښا غوښتونکي یا(ماجر) په نوم به ورته غږ کېده.

له هند څخه راغلي ماشومان به غلي، غلي ناست وو، شور به یې نه کاوه او نورو به تنګول، هغه چابه چې مرګ ژوبله لیدلې وه له استادې نه به ډېر وېرېدل، دهغې دلښتې له پورته کولو سره به دا سې راتول شو، چې تا به ویل حلالوي یې، بیا به دغه د مهاجر لفظ هر وخت ماته ویل کېده، چې زړه یې له ښوونځي راتور کړ او ګویا داسې یې وښوده، چې تاسو نه غوښتونکي میلمانه یاست، دپاکستان بچی هغه دی کوم، چې په پاکستان کې زېږدلی وي او په پاکستان کې یې خاپوړې کړي وي.

یوه ورځ ما ډېر ښایسته کالي اغوستي و، نو استادې رانه پوښتنه وکړه، چې دا چا درکړي؟ زه خو وړه وم دومره په څه نه پوهېدم، مګر دهغې داخبره مې لکه دغشي په زړه ولګېده، زما ژبه بنده شوه او هېڅ مې نه شول ویلای. ماته اوس مالومه شوه، چې استادې ته په دې خبره غوسه ورتله، چې مونږ بې وطنه خلک هم داسې جامې اغوستلی شو؛ خو هغه خبره نه وه، چې زمونږ کورته افسری لار کړې ده او ټول مهاجر ماشومان زما په څېر ښکلې جامې نه لري، د استادې له پوښتنې سره ټولو ماشومانو ماته کتل. خو استادې مې، چې همدا پوښتنه بیا تکرار کړه؛ نو زه ورته په ژړا شوم.

انګرېزي ښوونځی!

يوه ورځ مې پلار ته وويل، چې ماته په ښوونځي کې پنا غوښتوونکې وايي، زه نوره ښونځي ته نه ځم، دا داسې وخت و، چې پلار مې ډېر پرمختګ کړی و او دواړه ورونه مې هم په عصري ښونځي کې په درسونو لګيا وو. پلار مې، چې زما شکايت واورېد؛ نو زه يې له ښونځي نه بنده کړم.

په دويمه ورځ مې پلار زه يوه بل ښوونځي ته بوتلم، دا ښوونځی ډېر ښايسته ؤ، دلته به يې غير له وضاحته کيسه نيمګړې پاتې شي؛ نو ځکه تاسې سره سرسري کيسه شريکوم؛ خو ددې په خاطر نه، چې تاسې ترېنه ذهني لذت واخلئ، بلکې ددې کيسې په اورېدو د هغه موراو پلار غوږونه خلاصول غواړم، چې خپل خواړه اولادونه داسې ښوونځيو ته لېږي او په دې وياړي، چې اولادونه يې په انګرېزي پوهېږي؛ خو اخر ترې زما په شان بدکاره جوړه شي.

ماته چې کوم خلک راځي هغه يواځې جسمي لغړ نه وي د هغوی ضمېرونه هم لغړ وي. نن سبا په خلکو کې جنسي لېونتوب دومره زورور شوی او ماسره يې دا وېره پيداکړې، چې هسې نه زما دسترې ژوند کيسه هم خلک د همدې ناوړه لذت لپاره ولولي، په دغه لېونتوب کې له پخوا راهيسې بهرنی ننګونې او مجلې فعاله ونډه اخلي، چې له امله يې ډېری ځوانان په ګګلېچونوکې بند پاتې کېږي.

دا ډول عيسايي ښوونځي د انګرېزانو په هندکې هم ؤ، اوکله چې پاکستان جوړ شو؛ نو اول پکې د ياد شوي ښوونځي دروازې بېرته شوې او بيا د پاکستان په ټولو لويو ښارونو کې دا ډول ښوونځي ودان شول، چې د نومونو اخېستل به يې کيسه اوږده کړي، دا يو شخصي ښوونځی ؤ او ډېرو خلکو به پکې خپل اولادونه ددې په خاطر شاملول، چې د پاکوالي به پکې ډېر خيال ساتل کېده.

هغه پلرونه، چې زما دپلار په شان به د اميری او افسری په نيلی سواره ؤ، هغوی به دا د خپلو خانونو سپکاوی باله، چې ځنګه يې اولادونه دولتي ښوونځيو ته لاړ شي، دا ډول پلرونه په دې نظر ؤ، چې په دولتي ښوونځيو کې وهل ټکول ډېر وي، ناپاکي پکې ډېره وي او دلته ماشوم ته مينه هم ورکول

کېږي.

انګرېزان په دې پوهېدلي وو، چې مونږ تعلیم ته دومره پاملرنه نه کوو؛ نو ځکه هغو په خپلو ښوونځیو کې ښه والی راوړ او اخر داسې وشو، چې چاته به پکې په واسطو هم داخله نه ورکول کېده، له همدې ځایه دهغو ماشومانو د ذهنونو په اړولو بوخت شول او هڅه به یې کوله، چې ماشومان له هر ډول بندیز نه ازاد وروزي، هغه وخت علماو په ورځپاڼو، مجلسونو او جوماتونو کې د دا ډول ښوونځیو د تړلو خبرې ډېرې وکړې؛ مګر چا ورسره غبرګې نه کړې او د کومو خلکو، چې یې په بندولو زور رسېده، هغوی ورته له هر چانه وړاندې خپل اولادونه ورلېږلي وو؛ خو اوس که دا ښوونځي خلاص وي او که تړلي ماته یې کومه ګټه نه رارسېږي؛ ځکه چې زه یې په سیند لاهو کړم او زما هیڅوک نشته، چې لرې یې ترې وساتم، مګر دامې هېله ده، چې نور پلرونه دې زما له حاله پند واخلي او خپل بچي دې ترې و ساتي.

یوه زه نه یم، چې دې ښوونځي مې ژوند تباه کړ، بلکې داسې ډېرې نورې نجونې شته، چې دغسې ښونځیو یې د ژوند ارمانونه له خاورو سره خاورې کړ؛ خو ولې د هغو شونډې ګندلي او دا وس ورسره نشته، چې له خپله حاله څوک خبرکړي او که داسې وکړي؛ نو ضرور به په خپله تولنه یا خپل کورکې د سزا لاندې وي.

زه په نوموړي عیسوي ښوونځي کې شامله شوم، پلار مې زما لپاره نوي کتابونه واخېستل، دا نوي کتابونه ټول په انګرېزي ژبه لیکل شوي وو، چې رنګه تصویرونو یې ښایست یو په دوه کړی و، پلار مې زما لپاره د ښوونځي خانګړې جامې واخېستې، اوس به نوماته نورو ماشومانو په حیرت نه راکتل؛ ځکه په دې نوي ښوونځي کې ټولو ماشومانو زما په څېرنوې او خانګړې جامې په غاړه کړې وې، زمونږ د ټولګي په مخامخ دېوال د عیسی(ع) تصویر خوړند ؤ او په څنګ کې یې د بي بي مریم.

په ټولګي کې بې روحه خاموشي خوره وه، هریوه ماشوم به په خاموشۍ سره خپل سبقونه لوستل، د استادې چلند ماشومانو سره یوې مورته ورته پاتې کېده، ماشومانو به یه خپلوکې په انګرېزي باندې خبرې کولې او نېږدې ټول ماشومان د امیرانو او رئیسانو بچي وو، زما پلار ما سره ددې لپاره څو ورځې

پرلپسې ښوونځي ته راته، چې څوک راته د کوم غریب پلار لور و نه وايي او یا راته څوک د پنا غوښتونکې په سترګه و نه ګوري.
ماته کورکې مور د قرانکریم ښوونه کوله، هغې غوښتل، چې زه یوه مسلمانه ښځه جوړه شم؛ خو زمونږ د ښوونځي ماحول غیراسلامي او ډېر ناوړه ؤ، مونږ ته به په ښوونځي کې د یورپ عیش او عشرت بیانېده، زه به چې له ښوونځي نه راغلم ما به هغو جینکو ته د خپل نوي ښوونځي کیسې کولې، چې مخکې راسره په پخواني ښوونځي کې یوځای وې، هغو خوارانو به راته په وازو سترګو کتل.

زما ذهن خام ؤ او د ماشوم ذهن خو داسې وي لکه سپینه پاڼه، چې څه لیکل دې زړه غواړي هغه پرې لیکل کېږي، په هغه ښوونځي کې هرماشوم د پاکستان په نوم شرمېده، موږ ته به لومړي ښوونځي کې باید دکتاب په اوله پاڼه کې دا لیکل شوی وای، چې د ډېرو ماشومانو په قرباني باندې پاکستان منځته راغلی، مګر داسې نه وه او دې نوي ښوونځي زمونږ د ټولو له ذهنونو نه د پاکستان نوم پاک کړ.
زما په دې ښوونځي کې څلورم کال و، دا وخت؛ نو دې ښوونځي ډېرنوم پیدا کړی ؤ، د هغو وړو موټرو به شمار نه کېده، چې ماشومان به یې ښوونځي ته راوړل، زه به ښوونځي ته پلي تلم راتلم، په دغه وخت کې مې د وړوکي موټر ډېر ارمان و، ځان به راته له نورو نه ټیټ ښکارېده، چې زه ولې په موټر کې ښوونځي ته نه ځم، ما له هغو هلکانو سره ملګرتیا پیل کړه، چې ښوونځي ته به په موټر کې راتلل، دلته د یوې خبرې یادونه ضرور بولم، چې زه ډېره ښکلې وم او خدای پاک راته ډېر ښایست رابخښلی ؤ، له لیدلو سره به خلکو په یو نظر لمانځلم.

د مالدارو بچیو به هلته ډېر ښه خواړه خوړل او ډېرې پیسې به یې لګولې؛ خو ماسره له دوه درې روپیو نورې نه وې، کله خو به مې دوه درې روپۍ له کوره هم پټولې، د پلار امدن مې ورځ په ورځ زیاتېده او دا دوه درې روپۍ به پکې نه معلومېدې، زما مور او پلار هم دې ته خوشاله وه، چې لوریې انګرېزي ښوونځي کې ده او که خدای کول په راتلونکې کې به ترې لویه ډاکتره جوړه شي، مګرکاش چې یو ځل خو دې پلرونو نوموړي ښوونځي ته سر ورښکاره

کړی وای، چې دننه په کې څه روان دي او اولادونه یې څه زده کوي، څه ورته ښیي، په کومو لارو یې روان کړي دي؛ خو نه یو پلار هم دا کار و نه کړ.
مونږ ته به استاذې ویل، چې امریکا یواځینی بډایه هېواد دی او نورو ټولو ملکونو ته روزي دا هېواد ورکوي، مونږ ته به یې په ښوونځي کې امریکایي فلمونه ښکاره کول، ما به مخکې پلار ته د(ابا) په نوم غږ کاوه، مگر کله، چې دې ښوونځي ته لاړم؛ نو بیا به مې ورته د(ډېډ) په نامه غږکاوه، په همدې ښوونځي کې زما عمر څوارلسو کالو ته ورسېده.
په ماکې ډېر بدلون راغی او په همدې ورځو کې زما مشر- ورور زما د پلار په سپارښتنې په یوه محکمه کې په دنده وگمارل شو.
کله، چې زمونږ امدن ډېرشو؛ نو زما ورور به ویل، چې زه له چانه رشوت نه اخلم؛ خو خلک یې راته په زوره په جیب کې منډي او زما ایمان خرابوي، له دې رشوتونو سره زمونږ دکور هرڅه بدل شو، ما مې له مور نه د قران زده کړه پرېښودې، زما مور به په دې ټینگار کاوه، چې زه باید ښوونځي ته په بُقره کې لاړه شم؛ خو دواړو ورونو مې د مور ددې خبرې مخالفت وکړ او په بُقره؛ خو یې داسې ملنډې ووهلې، چې زما زړه یې ترېنه ښخي تورکړ.
کشر ورور مې لا تر اوسه په کالج کې سبق وایه او زه مې د پلار او مشر ورور په حرامو روپیو پوره بدله شوې وم، زما ورونو هم زما په عصري کولو کې پوره هڅه کوله، چې زه یې مننه کوم!!!...
هغوی باید ماته پرده او حجاب راښوولی وای، زما ذهن خو انگرېزي ښوونځي له اسلام نه پاک کړی ؤ، په کورکې مو هم انگریزي ویله.
مامخکې هم یادونه وکړه، چې زه د څوارلسو کالو په عمر وم او دوه کاله مخکې مې له هغو هلکانو سره ملگرتیا وه، چې پلرونو به یې په موټرو کې وړل راوړل، په دغو هلکانو کې یو پر ما ډېر ښه لگېده، هغه د یو افسر زوی و او ښوونځي ته به په موټرکې راته، موټر به ډرېور چلوه، دې هلک به زما په مخکې ډېرې روپۍ لگولې، زه پوهېږم، چې روپۍ یې یوه هم حلاله نه وه؛ ځکه یې د خاورو په څېر بادولې، دې ملگري ماته دا اسانتیا هم پیداکړه، چې د رخصتی پر وخت به یې زه تر کوره رسولم.
یوه ورځ راته همدې هلک د انگلېش د فلم کټو بلنه راکړه، هغه زه یوې

شو(ننداري) ته یوړم، ما ددې نه مخکې خو اردو فلمونه کتلي وو. د اردو فلمونو رومانتیکې صحنې راباندې ډېرې ښې لګېدې، زمونږ د انګلېش فلم په کتو اتفاق راغی، له رخصتي وروسته مو په کورونو کې وویل، چې نن په ښوونځي کې څه پروګرام دی او مونږ کیدای شي ناوخته راشو، پلرونو او ورونو مو خو هسې هم په ښوونځي کې پانه نه اړوله، چې هلته څه تېرېږي، کورنی مو راسره ومنله، دا مو هم ورته وویل، چې پروګرام کېدای شي دشپې تر لسو بجو پورې و غځېږي، د کور خلکو هم څه شک نه درلود؛ ځکه مخکې هم داسې پروګرامونه په ښوونځي کې جوړ شوي وو، چې تر ناوخته به روان وو... مونږ لاړو. اول خو هغې زه یوه هوټل ته وبوړم، چې ماته نوې خبره وه؛ ځکه زه ددې نه وړاندې هوټل ته نه وم تللې، له هاغه ځایه بیا سینما ته لاړو، هلته په داسې ځای کې کېناستو، چې زما یو څنګ ته دېوال و او بل اړخ ته مې ملګرې ناست و، له څه وقفې وروسته فلم شروع شو، د فلم هلک او جینی په ډېرې بې حیایې سره یو پر بل خولې کلکې کړې وې، دې صحنې په ماکې یوه خوندوره نشه را پیدا کړه، ما په همدې نشه کې د خپل ملګري لاس په لاس کې و نیوه، زمونږ ګوتې سره داسې کلکې شوې وې لکه د یوه خنځیرکړی، هغه زما په طرف مخ راواړوه، نه هغه څه وویل او نه ترې ما مخ واړاوه. زمونږ شونډې داسې سره و نښتې، چې تا به ویل سره سریښ شوي دي.

د فلم نورو رنګینو صحنو د ځوانۍ اور لا په مستۍ راوړو، د فلم تر خلاصېدو پورې زما لاس د هغه په لاس کې و، ما داسې احساس کړه، لکه چا چې له خوبه را ویښه کړې یم، زه د ژوند په خوندونو اوس لږه لږه پوهېدلې وم، زما حالت شېبه په شېبه د هغه منظر په ارمان ؤ، چې په سینماکې مې د ملګري سره وکړ، دا ښه وه، چې هغه له مانه مخکې روان ؤ، کنه زه داسې بې قراره وم، چې زړه مې ویل یوې خواته یې کړم او په مخ ورته غابښونه ولګوم، زه ډېره بې حیا یم، تاسې به هم راته په قهر یې، چې څومره بې پردې غږېږم، تاسې به فکر کوئ، چې د یوې فاحشې نه غیر داسې خبرې نور څوک کله کوي، مګر زه په باور سره دا خبره کوم، چې که هرڅوک دا ډول بې حیا فلمونه وګوري په جذباتوکې یې ضرور بدلون راځي، داسې بدلون، لکه ماچې مخکې بیان کړ، د دې فلمونو د کتوونکو حالت هغه حیوان ته ورته کېږي، چې د نر په لټه کې

منډې رامنډې وهي او که په همدغسې وخت کې چا سره ملګرى نه وي هغوى بيا په بربنډو عکسونو خپله جنسي تنده ماتوي، بربنډ عکسونه په پاکستان کې ډېردي، د دا ډول عکسونو مطلب دا دى، چې د مسلمانانو په راتلوونکو نسلونو کې اخلاقي ماده ختمه کړي.

کاش! چې زه اوس کومې خبرې کوم، په هغه وخت پرې پوهېدلې واى، اوس به ولې دې حالت ته رسېدم، د خداى لپاره زما دا خبره له غوږونو و نه باسئ!!

له همغه فلم نه وروسته زما او د هغه ملګرتيا دومره ټينګه شوه، تابه ويل چې هغه زما د وجود کومه برخه يا حصه ګرځېدلې ده. زما په زړه کې به تل دا غوښتنه وه، چې کاشکې زه او دى يوازې سره ناست وى اويو په بل مو سره خولې لګولې واى؛ مګر زمونږه يوازېتوب بغېر له سينما نه په بل ځاى کې نه و؛ خو هلته هم خلک وو.

په دويم ځل کله چې زه له خپل ملګري سره سينما ته لاړم، هلته ما څلور جينکۍ وليدې چې له هريوې سره يې يو يو هلک ملګرى ؤ، د هغوى حرکتونه ډېر شوخ وو کله چې ما د دوى دا حرکتونه وليدل؛ نو ځان راته ډېر وروسته پاتې ښکاره شو، زما ذهن په هغه وخت کې خام ؤ.

يوه انګرېز ويل فېشن شوبازي ماته د انسانيت اوصول ښکارېدل، په دغه فلم کې هم زما کړنه په هغه ځېر وه څنګه، چې په لومړي ځل وه، بيا نو انګرېزي فلمونو په مونږه سمه قبضه وکړه، تقريباً لس دولس ورځې پرلپسې مونږ سينما ته لاړو د سينما چاروکو چې د هلکانو او جينکو دغه هجوم وليده يوه بله اسانتيا يې برابره کړه. هغه جينکۍ چې پس له ماښامه به نشواى راوتلى د هغوى لپاره به يې سينما يو ټيم په مازيګر او بل ټيم د ورځې په ۱۱ بجوکې پيلوله.

له کالج او ښوونځي څخه به شاګردان غېرحاضرېدل او ټول به هغې سينما ته تلل کوم چې نيم لوڅ فلمونه به يې ښودل، زه خپله هم څو ځله له ملګري سره دغې سينما ته د ۱۱ بجو ننداري ته لاړم.

وړوکي موټر زما عزت لوټ کړ

زما د ملګري موټر چلول زده وُ؛ خو پلار يې ورته نه پرېښوده، چې ويې چلوي، هغه يوه ورځ په ښوونځي کې راته وويل: پلار مې د خو ورځو لپاره چېرته ځي پروګرام مې جوړ کړی دی ماښام به موټر راوباسم يوې خواته به پکې چکر ووهو، اوس نو په ما باندې کومه پابندي نه وه چې له کوره مه وځه، يا تر اوسه چېرته وې؟....

په ماښام مې د يوې ملګرې کورته د تلو پلمه وکړه او هغه ټاکلي ځای ته راغلم، چې هغه راښوولی وُ، ملګري مې موټر راوست، او لومړی هغه هوټل ته لاړو چې مخکې مې ويلي ووُ، هلته مو د خوندونو ډکه ډوډۍ وخوړه. له هغه ځايه چې کله راوتو شپه په تياره کېدو وه، تقريباً نهه بجې به وې، ملګري مې وويل: سيل ته ځو؟

ما ورته وويل: چېرته چې دې زړه غواړي هلته به لاړ شو.

بيايې زه هغه ځي ته بوتلم، چې بېرته هغه حال ته نه يم راغلې.......

پنځلس شپاړس کاله تېرشول کله، چې زه له هغه سره تللې وم. زه له هغه سره په موټرکې کېناستم او موټر يې له ښاره بهر په داسې يوه ويجاړه کې ودراوه، چې شاوخوايې هېڅ نه معلومېدل، ملګري مې د موټرايشارې مړې کړې، نور نو ډېرې مکالمې مو سره ندي کړي، بس يوازې هغه دومره وويل: راځه شاته سيټ ته لاړ شو.... زما په زړه يو نامعلوم ډار وُ، چې په هغه ډار کې خوښي او خوندونه ګډ ووُ... ما هېڅ هم ونه ويل، شاته واوښتم.

زمونږ په مينځ کې نوره هېڅ کومه پرده او حجاب نه وُ پاتې، شرم نه وُ، بلکې زما احساس او جذبه داسې وه، چې ته به وايې ما هغه پخپله راوستی وي... بيا نو موټر د خوندونو په هواکې پورته شو، دې موټر زه هغې نړۍ ته ورسولم، چې په هغه کې مزې وې، خوندونه وُ، مستي وخوشالي وه، دا وخت ماته زما ملګری په دنيا کې تر ټولو ښه انسان ښکارېده، داسې انسان چې ما هېڅ فکر نه کاوه، چې له هغه به بل څوک ماته نږدې وي....

کله چې موټر له هغې مستې او د خوندونو له ډک اسمان ځخه کراره کراره

راكوز شو تياره خپره وه، هر شی تور ښكارېده، ويرانه وه همغه بريد پاتې ؤ، چې هغه مې په ډېر ډاډه زړه پای ته ورساوه او ترې واوښتم....

كله چې كور ته راغلم لس بجې وې ماته هيچا څه ونه ويل، چې دا ته تر دې وخته چېرته وې؟ څه دې كول؟... هيچا هم په ما كې كوم بدلون ونه ليده، دېلار په ليدو ماته هېڅ افسوس رانغی، چې د هغه عزت مې دښار نه لرې په يوې ويرانې كې ختم كړ، مگر زمونږ په كوركې چې كوم انقلاب راغلی ؤ، هغه څوک نه پرېښودل، چې په ما كې دې كوم توپير وليدل شي، مخكې چې زمونږ كورته حلاله پيسه راتله؛ نو د كور عزت او شرافت پرځای ؤ؛ خو كله چې امدن ډېر شو، له كوره هغه څه لاړل، چې زمونږ عزت او ايمان پرې ولاړ ؤ.

زما مور چې ډېره ساده ښځه وه، هغه هم له مونږ سره د عصري كېدو په كتار كې ودرېده، د گاونډ له ښځو به يې ځنگ كاوه او ورسره به نه غږېده، ماته به هم خپل دگاونډغريبې جينكې ډېرې په نظر حقيرې راتلې؛ خو نن په ټولنه كې تر ټولو حقيره زه شوم، زما اوس هم يادېږي چې زما امېرې مور د گاونډ نورو ښځو ته په ډېر وياړ دا خبره كوله چې زما لور د((ډي اس پي)) زوی تركوره رارسوي.

مور مې له ما نه دا پوښتنه هم نه كوله، چې د دې سپرلی قيمت څه ادا كوې؟ په كوركې هېڅ گواښ راته نه ؤ، په مكتب كې هم كومه پابندي نه وه، د فيس هم څه كمی نه ؤ، زما او د ملگري كور ته خو د رشوت پيسې راتلې.

له هغې شپې نه وروسته ما او دوست مې د تورو تيارو هيرو او هيروين وو او زه ايله خپلو جينكوملگرو ته د خپل رومان اورولو قابله شوم، هغوټولو دغه چارې كولې او كيسه به يې يو او بلې ته په ډېر خوند كوله، زما ملگري ته به چې كله هم موټر په لاس ورغی؛ نو مونږ به هغه ځای ته تلو چېرته چې اول ځل تللي وو اوكه كله به موټر نه ؤ نو مونږ به په كوم باغ كې دغه پاتونه كول.

يوه شپه مونږ باندې پوليس راغلل او ويې نيولو، هغو يوازې دا نه چې په پنځه روپيو يې خوشې كړو؛ بلكې يو ښه محفوظ ځای يې هم راوښود چې بيا مو څوک ونه نيسي. دغسې دوه كاله وشول، يوې ملگرې مې راته وويل: چې دا دباغ څوكيدار په څو روپيو څوكيداري هم كوي، يوازې پنځه روپۍ اخلي، كله چې پوليس راځي يا تا ته خبر دركوي او يا هغه په خبرو راولي. په دې

ډول زه په دې نړۍ کې هم بې نقابه شوم، هغه داسې ؤ، چې یو همصنفي مې ماته یو څو لغړ عکسونه رابنکاره کړل په تصویرکې ښځه او سړی دواړه لوڅ ولاړ ؤ، زه په داسې یو حالت کې وم چې دې تصویر زما د تندې حالت بې قراره کړی ؤ، هغه همصنفۍ یوه ورځ ماته د اردو ژبې یو ناول راکړ او دا تاکید یې راباندې وکړ چې پټ یې باید ولولم. ما هغه د کتابونو په الماری کې پټ کړ، بیا مې د شپې په خپله کوټه کې پر لوستلو یې پیل وکړ، د کتاب په لوستلو کې به زما ساه په تېزۍ شوه او د شهوت اور به مې په تازه کېدو شو...

په دې ناول کې نور څه نه ؤ، یوه جینۍ یې مخکې کړې وه، چې له څو کسانو سره یې ناوړه اړیکې لرلې او لوڅ الفاظ پکې کارول شوي وو، بس داسې یې وګڼئ چې د ښځې او سړي جنسي فعل یې ښه په تفصیل سره پکې بیان کړي و.

ما په شپې شپې کې ناول خلاص کړ، زما حالت شېبه په شېبه بې قراره کېده، له سترګو مې خوب وتښتېد او د خپل دوست خواته د ورتلو بې تابه شوم، پاتې شپه راته ستونزمنه شوه. تشناب ته لاړم او یخې اوبه مې پرځان واچولې، د شپې په اخري برخه کې مې سترګې سره ورغلې وې او خوب وړې وم.

سبا چې کله مې ناول ورکاوه ورته مې وویل: بل به داسې ناول نه وي؟ هغه وویل: ته په کومه دنیاکې یې؟ تا ته دا نه ده معلومه چې دا ډول ناولونه او تصویرونه له کوم ځایه پیدا کېږي؟ هغه ماته یو دوکان وښود چې هغې ته کتابخانه وایې، کېدای شي داسې کتابخانې به تاسې هم لیدلي وي اوس خو په هر ځای کې شته، چې پکې هر ډول ناولونه موجود وي حتی په کرایه هم ورکول کېږي، دغه ناولونه دوکاندار پټ ایښي وي او کرایه یې هم ډېره وي، چې ښې پیسې پرې اخلي، پدې ناولونو تقریباً ۹۰فیصده خوانان روږدي شوي دي.

دا ناولونه او تصویرونه هغوی نشرکوي، چې تاسې یې هېڅ تصور هم نه شئ کولای. دا زما څخه وپوښتئ چې زه خو لا د دې نه مخکې بې لارې شوې وم... ما ددغه ناول لوستوونکې جینکۍ ولیدې چې د بدکارۍ تر حده رسېدلي دي، کومې چې له شریفو کورنیو څخه وې، بُقره پوښو شریفو کورنیو به هم دا ناولونه لوستل بیا سوال نه پیدا کېږي چې ښې او شریفه دې پاتې

شي، په هغوی کې به کومې چې په خپل زړه وې هغوی به یاران خان ته په خپله پیداکول اوکومې به چې د حجاب په قید کې بندې وې هغوی به په همدغو ناولونو ایله بسیا کوله او یا به یې داسې ډېرې طریقې پیدا کولې، چې د خپل شهوت اور به یې پرې واژه.

ما وګوری! زه هغه ائینه یم چې تاسې پکې د خپلې تولنې پټ مخونه لېدلای شئ، د یوې جینۍ د فاحشه کېدو لپاره څومره عناصر کار کوي، زه تاسوته هغه عناصر درښیم او د ثبوت لپاره خپل ځان درته وړاندې کوم.

په ما باندې له لعنت ویلو سره یا د ملک په(رنډي خانو) یا په نورو اډوکې نه کېږي؛ بلکې په خپلو کورونو،کالجونو، هوټلونو، باغونو او ستاسو په خوا ګاونډ کې(اګرکه تاسو د خپل قوم عظمت لیدل غواړئ) ؛ نو زما درښوولي ځایونو ته متوجه شئ!

له دې نه پرته داسې ډېر ځایونه شته، چې زه یې تاسو ته بې نقابه کوم،کومو چې د نوي نسل په باره کې اوښکې توې کړي اوپه خبروکې داسې ښيې، چې زه په ډېرې خواشینۍ سره وینم. نوی نسل د تباهۍ په لور روان دی؛ مګر هغه هسې دځان ښودنې اوښکې دي، هغه د عصمتونو ساتنه نه ده هغه خلک د دې خریداران ؤ، زه به تاسو ته له ډېرو څېرو پرده پورته کړم، زما کیسه په پاک ذهن اورئ ما تاسوته وویل، چې د(ډي اس پي) زوی زما ملګری ؤ د هغې کیسې به ما خپلو ملګرو ته کولې، هغه هم داسې نه ؤ، هغه به زما کیسې خپلو ملګرو ته کولې کله چې زما راز د ملګرو په مېنځ کې افشا شو د هغې اثر دا راووته، چې کله به رخصتي شوه؛ نو هر کس به رامخته کېده ا وپه خپل موټر کې یې راته د سپرېدو ست کاوه؛ خو زه اوس ښه لوبغاړې شوې وم، په خالي سپرلۍ به مې ځان هغو ته نه سپاره او نه مې ځان دومره ارزانه ښوده ما په اصل کې خپل قیمت لوړاوه.

نوي دوست د هوټل زیرزمینۍ ته بوتلم

یوه ورځ یوه جینۍ په نه خبره راسره ونښته، په ظاهره خو هیڅ خبره نه وه. په بله ورځ خبره شوم زما د نوي دوست ملګرې وه، چې زما په وجه یې هغه پرېښې وه؛ ځکه یې راسره جنګ وکړ. خو ورځې وروسته دا هم راته معلومه شوه، چې له هغه سره نورې جینکۍ هم وې. ما له هغه څخه څه شکایت هم

ونه کړ، په دریېمه ورځ مې بل د موټر والا ملګری کړ، بیا هماغه سلسله پیل شوه، کوم فرق یې ونه کړه، همدغه خوان یوه بله مهرباني هم وکړه، چې زه یې د ښوونځي په ازموینه کې بریالۍ کړم او کالج ته لاړم.

په کالج کې خلکو ته په قیمته داخله پیدا کېږي؛ خو ماته مې ورور او پلار داخله واخیسته. زما د دویم ورور په کالج کې اخري کال ؤ، د هغه هره ادا ما درک او احساسوله. نوموړي ته هغه لاره معلومه نه وه په کومه چې هغه روان و، د هغې لارې څومره منزلونه ما وهلي ؤ، مابه اوس پیسې له کوره نه پېټولې؛ بلکې ورور به مې پخپله راکولې، که هغه هم نه راکولې کوم فرق یې نه کاوه؛ څکه چې په هغه کې د رشوت خورو زامنو، خانانو او زمین دارو زامن راسره په کالج کې موجود وو، هغوی به زما په مخ کې دومره خرچې کولې، چې زما به بس وې. هلکانو زما هر ضرورت پوره کاوه، په کور کې هیچا هم دا نه ویلې، چې دا تحفې ته له کومه کوې؟ په څه یې اخلې؟....

اوس ما دومره تجربه حاصله کړې وه، چې په تحفو، فلمونو او هوټلونو به مې ځان هغوته تسلیماوه بس دومره به مې ورته ویل چې زه ستایم او د ثبوت لپاره به مې ورته شوندې ورکړې، داسې به اکثرو جینکو کول او د رشوت خورو زامن به یې لوټول.

که نن سبا څوک ووایې چې جینکۍ او هلکان بغېر له رومان بازۍ نه درس وایي... زه هغه سړی ړوند او د فریب ښکار بولم، په دغه دوران کې پاکستان د ترقۍ هاغې مرحلې ته رسېدلی په کوم کې چې غربي ډوله هوټلونه جوړ دي. غالباً زمونږ په قانون کې به ازاد وي؛ خو په یو اسلامي ملک کې به ښځې داسې نه وي ازاد.

په دې هوټلونو کې مغربي ډوله نڅاوې وي ددوی په لیدو شریفو خلکو هم خپل هوټلونه د هغوی په طرز جوړ کړل. په دغو هوټلونو کې زېرزمیني جوړې شوې کوم چې د پاکستان جینکۍ او هلکان هلته ورځي.

ټولوته معلومه ده، چې غربې نڅاوې د سړي او ښځې په غېږ ورکولو سره کېږي، په دې نڅا کې هېڅ کومه داسې پابندي نه وي، که ته له هرچا سره نڅا کوې ازاد یې، انکار توهین بولي.

زه په لومړي وار یوه دوست دغسې غربي هوټل ته بوتلم ما هلته د ځان په

شان ډېرې جینکۍ ولیدې، چې د لیونیو غوندې یې نڅا کوله، سګرټ یې څکول او په زوره زوره به یې خندل. تاسو په خدای[۳] باور وکړئ، ما په هماغه اوله ورځ ولیدل، چې څلورو جینکو له نڅا او ګډا نه وروسته یې بوقرې په سر کړې او لاړې، دا د هغه شریفو له کورنیو څخه وې، چې خولې به یې د اسلام په نارو سترې کولې.

هغلته په ورتګ سره څو خوانان رامخته شول هلته ټول د مالداره خلکو زامن ؤ، زېرزمینۍ بدبوی په سراخیستی وه، په اوله ورځ اتو څوانانو ماته د نڅا اولنی قدم راوښود، کوم ملګرې، چې له ماسره تللې ؤ هغه له بلې جینۍ سره نڅل، زما دوست راغی او یو بل کړی سګرټ یې راته ونیوه، ما هېڅکله سګرټ نه وو څکلي، یو څو جینکۍ راغلې او زما خواته ودرېدې دوست مې راته په غوږ کې وویل چې انکار ونه کړې ا وپه انګلش خبرې کوه، ما چې له سګرټ نه دوړه پورته کړه: نو په سر مې چکر راغی او ښه ډېر مې وټوخل، یوې جینۍ راته د کوکا کولا بوتل ونیوه، د هغې لپاره مې یو بل کش هم ورکړ بیا مې د هغوی په وینا د بوتل څو غړپونه وکړل، د سګرټ په ختمېدو سره مې احساس کړ چې د دنیا ټول خوندونه له ما سره دي، په زړه کې مې همدا راتېرېده، چې ونڅېږم. نورو جینکو هم سګرټونه څکل او لوګیو به یې په هوا کې کړۍ جوړولې. د سګرټ څکلو نه وروسته په محفل کې نوی جوش پیدا شو جینکیو او هلکانو په میدان کې داسې غوبل جوړ کړ، چې تا به ویل مسابقه ده.

یو هلک زما خواته راغی او راته یې وویل سګرټ دې موډ ښه کړ، ما شک وکړ، ما وپوښتل چې په سګرټ کې څه وو؟ هغه راته وویل: په سګرټ کې خو چرس وو. زما له چرسو سره مینه پیدا شوه، چرسو ما ته د طلسم دنیا راښکاره کړه، چې ما په خوب کې هم نه و لیدلې.

ما په زړه کې له پلار څخه مننه وکړه، چې زه یې په داسې ښوونځي کې شامله کړې وم اوبیا مې له وروره، چې تر کالج پورې یې رارسولې وم. ما له هغه هلک څخه مننه وکړه کوم چې ماته یې لغړ ناول راکړی ؤ او تر ټولو مې له هغه هلک نه ډېره مننه وکړه، چې له ښاره یې لرې زما د غرغوندې غټ شرم او حیا لرې کړه.

دوه نیم ساعته وروسته نڅا پای ته ورسېده، ملګرې مې یو بل سګرټ هم

راباندې وخکه، نشه يې کړم، بيا يې لاسونه راباندې واچول او پاس کوټې ته يې بوتلم هلته يو دوه کسي کټ پروت ؤ هغې دروازه له دننه نه بنده کړه او زما سره په کټ کې څملاست، چې دا زما لپاره کومه نوې خبره نه وه، زه په دې خوشاله وم، چې په دې هوټل کې ډېر سهولتونه وو، بيا نو زما ډېر ماښامونه په همدې هوټل کې تېرشول او بيا به زه بغير له کوم دوست نه دې هوټل ته نه تلم او يابه هلته پخپله کوم هلک پيداکېده، چې زما استقبال به يې کاوه.

په هغه هوټل کې پيسه دارو خلکو چاى څښلى شو اوبس...

زه نه پوهېدم، چې دومره دولت به پاکستان ته له کوم لوري راتـه؟!! يـو طـرف ته د نيستى تراني غړېدلې او بل طرف تـه لکـه د اوبـو داسـې پيسـې بهېدې، خلکو په يوه مړى ډوډى پسې په واټونو واټونو مزل کـاوه: خـو دلتـه خلکـو مزې کولې مزې...

نن زه وايم، چې په هغه وخت کې زه به هوټل ته تلم او د سړيو په څنګ کې به مې نخل، په هغه وخت کې به ماته په پاکستانى وېلوشرم راتـه... هلتـه بـه د يوروپ او غرب لوفران هم راتلـل... يـوه ورځ مـا لـه يـوه امريکـايي لـوفر سره ونخل، ما انګرېزي ښه ورسره ويله. هغـه زمـا لـه ښايسـت. قـدامت او ژبـې لـه فصاحت نه ډېر متاثره شو او زه له هغه نه د امريکايېتوب له وجې متاثره شوم، زما پښې په خمکه نه لږېدې. هغه ماته يو ډول اوچت شراب راکـړل بيا يـې زه يوې کوټې ته وخېژولم او زما د وجود د هر غړي تعريف يـې کـاوه دايـې هـم ويل که زما سره واده کوې زه به دې امريکا تـه بـوځم. آه... څـومره د دروغـو وعدې مې وليدې...!

هغه ما ته ويل، چې زما مېرمن هم شته! خو هغه د دنيا په رفتار نه پوهېږي. ما له هغه سره په خو شپېو تېرولو فخر کاوه، زه تاسو ته حقيقت وايم، چې پاکستانى جينکى د يورپ ا وامريکې په سړيو ډېرې ورماتېږي.

زه پېغله مور شوم

ملګري مې په داسې هوټلونو باندې اموخته کړم، چې د پاکستان په درجنونو جینکۍ او هلکان به ورته راتلل او په هغه کې به د غرب لوفرانو سره هاغه کسان هم موجود وو، چې د قلم خاوندان وو او زمونږ سره به یې یوشان نڅل، چرس به یې څکل، شراب یې څښل...

انګرېزي تعلیم زمونږ ذهنونه د انګرېزانو غلام کړي و.

زه نن معصومه وم، کوم لوفران به چې له یورپ څخه دې ډرامو ته راتلل هغه یوازې د دې لپاره وو، چې د پاکستان نوی نسل په اخلاقي فساد خراب او ختم کړي او د فحش ویروس پکې دننه کړي، چې خوانانو ته خپل خانونه مسلمانان او پاکستانیان ښکاره نه شي.

ما به په ورځپاڼو کې لوستل، چې لیکوالو به د نوي نسل په اړه لیکنې کړې وې، چې د غرب رسم او رواج یې خپل کړی... په جوماتونو کې خولې وشکېدې؛ خو چایې په خوله پیاز هم ونه خوړه، اوس هم وګورئ په هغه هوټلونو کې، چې خومره جینکۍ او هلکان په چرسو، شرابو او نورو بدکاریو تبا کېږي... که تاسې هغه خایونو کې هاغه حالت ولیده؛ نو هېڅ به دا سوچ ونه کړئ، چې دا پاکستان دی، ته به وایې، چې د سمندرونو پورې غاړې ته یورپ دی، دا زمونږ نوی نسل دی، چې د پاکستاني څخه امریکایي جوړ شوی دی. زه تاسو ته هغه جینکۍ نه شم درښودلی، چې په دغو هوټلونو کې تباه شوي او اوس د پاکستان په هرګوټ کې ذلیله ژوند تېروي. زه په کالج کې دوه خله ناکامه شوم، چې ما ته پرې هېڅ افسوس نه راته؛ څکه ما غوښتل، چې په کالج کې د ناکامۍ په وجه نوره هم واوسم. زما لپاره ډېرې مرکې راتلې ما به نه خوښولې؛ بلکې ما ازاد ژوند کول غوښته.

د پلار مې یوه کورنۍ خوښه شوه زه یې ورته ورکړم؛ خو ما مې مور ته دا خبره وکړه، چې زه به هغه کورته په مرګ هم ورنه شم. هغوی لا دا شرط هم ایښی ؤ، چې جینۍ دې په حجاب یا بوقره کې کالج ته خي، زما امیدوار یو شریف انسان ؤ، زما او د هغه په یو قسم جوړه نه راتله البته په کور کې یې د پیسو کمی هم نه ؤ.

یوه ورځ ما تر دې اراده کړې وه، چې زه به خپل امیدوار(مېږه) په لاره کې دروم او صفا به ورته وایم، چې زما څخه لاس واخله؛ مګر زما دغه اراده هم له خاورو سره خاورې شوه ما ځان له تولو بندیزونو څخه ازاد بنوده؛ خو نه پوهېدم، چې انسان د قدرت په قانون کې قید وي، د هرې خطا سزا ورته رسېږي، د دې خطا سزا ما ته هغه وخت وشوه، چې زما خوا وګرځېده(استفراق مې وکړ). خپل ملګري ته مې دخپلې ناروغۍ او تکلیف حال ووایه. هغه راته خوځـو خلـې وویـل، چې لـه ځـان سره احتیـاط کـوه کېـدای شي تـه بـه حامله(امېدواره) شوې یې!!! ما احتیاط کاوه؛ خو قدرت، چې څوک شرموي نه ورځ وي او نه شپه...

هغې ماته رښتیا ویل د هوټلونو څو تجربه کارو جنکو څو ځل خبرداری راکړ، چې دشهوت په نېشه کې دومره مه رندېږه.

هغوی به ماته د ګولیو د استعمالولو او نورو طریقو ویل؛ خو زما ملګری زما د بنایست لیونی و، چې د احتیاط پروا یې نه کوله.

زه تاته د تولنې یو بله څېره هم ښکاره کوم، دا زموږ په هېواد کې چې د خانداني منصوبه بندۍ کوم مرکزونه پرانستل شوي، په فحاشۍ کې د هغوی غټ لاس دی او نا واده جنکۍ د حامله توب له خطره دوی بچ کوي، له دغو مرکزونو څخه به دې جنکو رنګارنګ ګولۍ په لوړ قیمت اخیستې، چې یو غیر قانوني کار و، په دغو مرکزونو کې به چې کومو ښځو کار کاوه هغوی به دغه ګولۍ راپټولې او بیا به یې زما پشان جنکو باندې په لوړ قیمت خرڅولې، کومې جنکۍ به چې هوټل یا له یارانو سره کومې ویرانې ته تلې له هغوی سره به دا قسم ګولۍ ضرور وې، مګر له ماته په نشه کې دغه بې احتیاطي له بې صبره دوست څخه را پـه برخـه شـوه، چې نتیجه یې زما په مخکې وه.

له ملګري نه مې یو څو ګولۍ واخیستې، یو دوست ماته څو پیچکاری وکړې، اثر یې راوووت لیکن زما په دننه حالت یې څه اغېز ونه کړ، کـه پـه وخـت مـې درمل خوړلي وای ضایع شوی به و؛ خو اوس ناوخته و، هماغه دوست ماته دیوې ښځینه ډاکترې پته راکړه، چې هغه به درسره مرسته وکړي که په اپرېشن یا بلـه طریقـه څـه خرچه راغله زه یې برداشت کوم؛ خو خپله راسره نه تلـو، کلـه چې زه کلینـک تـه ننوتم هغې زما په لیدو داسې راته کتل تا به ویل، چې لـه مـودو سره پېژنـو، مـا پـه

وېره خبره شروع کړه؛ هغه ډېره ډاډه غږېده: پوه شوم چې ته بې واده امیدواره شوې يې، ما ورته وويل نه؛ خو هغې څه پروا ونه کړه او بلې کوټې ته ننوته، درې دقيقې وروسته راغله او راته يې وويل ډاکټر صاحب داسې کارونه نه کوي؛ خو ما په مشکله دې کار ته راضي کړ، چې هغه څه وايي هغسې وکړه کنه؛ نو هغه به درنه انکاري شي.

صيب! دغه ستا د ټولنې يوه بله څېره ده، ماته يې وويل چې دلته تکليف خبره ده هر څه به سم شي.

بلې کوټې ته لاړم هلته د يو پاخه عمر سړي په څوکۍ ناست و، په خواته څوکۍ ورته کېناستم هغه زما ګېډه په ګوتو زور کړه او ويې ويل: څومره وخت کېږي؟

ما ويل دوه نيمې مياشتې، زه وېرې اخيستې وم ما ويل اوس به ګواښ او يو اوږد نصيحت راته کوي؛ خو نا هغه په ډېرې دلچسپۍ راته وويل ستا په ښايست او ځوانۍ مې زړه خوږېږي که نه؛ نو زه داسې کارونه نه کوم، دغه په قانون کې جرم دي، اګر چې چاته معلومه وي زه جېل ته هم تلای شم، ما ويل په دې کې؛ خو به زما د ځان تلو خطره نه وي، هغه ويل نه پينځه مينټه تکليف لري بيا به داسې هم ونه وايې چې څه تېر شوي که نه، زه په دې پوهېږم چې دغه کار غير قانوني و، زه يو دم د هغه پښو ته ولوېدم او په زاريو مې اوښکې رواني شوې، هغه لړ سوچ وکړ بيا لاړ دروازه يې بنده کړه، د پردې شاته يې په مېز څملوم او ويې ويل زه به اول معاينه وکړم! بيا هغه په خپل لاس زما پرتوګ ښکته کړ، چې ماته معاينه ښکارېده، بيا هغه وويل ۵۰۰ ورکولای شې او هغه هم اوس! ما وويل اوس؛ خو ماسره دومره روپۍ نه شته او دا ډېرې روپۍ هم دي زه به يې په درېيو قسطو کې درکړم

- زه به هم په درې قسطو کې ستا علاج وکړم، بيا هغه له شيطانت څخه ډکه مسکا وکړه: ته خپله د ۵۰۰۰ زرو پيس يې، ما خو خپل پيس درته ووايه درنه غوښتې؛ خو مې نه دي، خپه کېږه مه دومره ښايسته جلۍ زه تباهي ته نه ورکوم، بيا هغه داسې خبرې وکړې، چې زما وېره يې ورکه کړه، هغه زما حوصله لوړوله او په خندا يې وويل: د خپل فيس اولنی قسط به واخلم، زما پرتوګ لا هماغسې خلاص و، هغه مېز ته راو خوت او له ماڅخه يې هغه فيس وصول کړ، چې زما لپاره نوی نه و، ما څه بده هم ونه ګڼله او نه ما هغه منع کړ، بس زه په مصيبت کې ايساره وم

هغه ماته یوه ګولۍ راکړه هغه مې وخوړه او بله بیا د ماښام له ډوډۍ نه وروسته وه، د سبا په دغه وخت یې بیا وغوښتم
په دویمه ورځ بیا د همدردۍ خبرې او د معاینې په بانه یې زما پرتوګ کش کړ او هغه مانه خپل فیس وصول کړ، تقریبا شپږ ځلې هغه ماسره دغه بدکاري وکړه، هغه ته مې وژړل اوښکې مې ورته توئې کړې؛ خو هغه له ماسره هیڅ مرسته ونه کړه،
په بله ورځ راغلم خپل دوست مې له ګرېوانه ونیو او په خپله ګنا کې مې شریک وباله، چې اوس به نه پښا کېږې، هغه ماته داسې خواب راکړ، چې زه یې بې خوابه کړم، هغه وویل که یو زما وې سهي ته خو له هر چاسره په موټرو کې ګرځېدې، له پاسه یې پسې ګواښلم، مور مې هم را باندې پوه شوې وه، چې لور مې د موټرو د سورلیو قیمت دې حد ته رسولې، باید د واده غم یې زر تر زره وشي.

د پینځلسو ورځو ناوې

زما هغه امیدوار چې مخکې به مې سترګې نه پرې ږکېدې اوس مې هغه ته هم د تسلیمېدو فیصله وکړه، ما ویل چې زه به د هغه هر شرط منم، بورقه به په سروم، په پرده کې به ګرځم، ځان به د هغه په واک کې ورکوم، دا د مغرب رسم رواج به پرېږدم او دیوې وینځې په شان به یې خدمت کوم، زما مور چې له دې فیصلې خبره شوه ډېره خوشاله شوه، پلار یې خبر کړ او هغه لاړ د واده نېټه یې معلومه کړه، زما زړه غوښتل چې همدا نن واده وای؛ مګر په هغې کې لا لس ورځې وې، ما سره دا سې ګولۍ وې، چې زما خوا ګرځېده یې بند کړې و، زه لس ورځې له کوره ونه وتم، زه د چرسو، شرابو او عیاشۍ روږدې وم، خلک وایي نښه نه پرېښودل کېږي؛ خو ما چې کومه تجربه وکړه هغه ډېره مختلفه وه، په کومو لسو ورځو کې چې زه له کوره ونه وتم اراده مې وکړه او هرڅه مې پرېښودل، بس نشه پرېښودل کلکې ارادې او پاک نیت ته اړتیا لري،
ډاکتر به راته په سمه لار کې ودرېده اګر که هغه زما له مرستې نه انکار کړی وای زه نه خپه کېدم، خو هغه د مرستې په نوم دوکه راکوله او مسلسل یې خو وارې بدکاري راسره وکړه.

اوس هم کله چې رایاد شي په زړه کې مې اور ورته بل شي، یو ځل خو ما دا هم وویل راځه دکور پته یې پیدا کړه او ښځې ته یې صفا صفا حال ووایه، چې ستا مېړه ډاکتر نه دی ډاکو دی، چې د ښځو عزتونه لوټوي، خدای خبر چې څومره جنکۍ به د هغه له لاسه په دې عذاب اخته وي، په دغو لسو ورځو کې یواځې دې سوال خورولم، چې مېړه ته مې خپله ماضي وسپېړم او که نه؟

ما ویل نور به په قران لاس ورته کېدم، چې نوره به بې وفایي نه کوم، مګر ما ددې اعتراف جرئت نه شوکولای او له نتایجو یې ډارېدم، تر ټولو غټه مسئله داوه، چې زه به په خېټه کې دغه د حرام تخم څنګه پټوم؟

زما څوک همراز نه و، چې مې حال ورته ویلی وای، مور هم زما په حالت پوهېدلې وه، مګر ما له هغې څخه کومه مشوره نه شوه اخیستلای او نه هغې څه ویل، بیا هغه شپه هم راغله، چې په پالنګ ناسته او د خپل خاوند انتظار مې کاوه، ټول وجود مې رپېده، له سترګو مې اوښکې روانې وې او کله چې هغه کوټې تـه راغـی دکوم اعتراف جرت راکې نه و، زه هغه ته یوه پاکه سپېڅلې پېغله ښکارېدم، څومره غټ فرېب وم، لیکن زه د هغه لپاره له ښایست نه ډک فرېب وم، چې هغه هیڅ پوه نه شو ما دا سې اکټنګ کاوه، چې ګویا زما اولنۍ شپه ده، په سهار، چې هغه له ماسره خبرې کولې؛ نو زه پوهه شوم چې شک یې هم راباندې نه دی راغلی، په خوارکې مې زړه وخوړېد، دهغه عمر ۲۸ کاله و، زه دهغه په ژوند کې اولنۍ جلکۍ وم، چې زما عمر ۲۲ کاله و؛ خو هغه زما په ژوند کې اولنی سړی نه و، هغه ته هغـه نخرې نـه وې یادې کومې چې ما کړې وې، زه په وپوهېدم چې د ښځو په باره کې هیڅ نه پوهېده، ماته دده په سادګۍ ترخ راته، دهغه له ماسره دومره شدید محبت و، چې دهغه ژبه او سترګې یې ور رندې کړې وې، په ما باندې دومره ګران شـو، چې ما ویل ټول عمر به یې غلامي کوم، په خدای قسم، چې په مغربي بې حیایۍ کې ما دومره لذت نه و لیدلای او ما په اول ځل احساس کړه، چې د پردیو ښځې څومره خوشبختې دي او حقیقي مېړونه لري، ماته به هغه ډېرې حقیري په نظر راتلې؛ خو ډېرې عظیمې ښځې دي، کله کله ما دا ژړوي، چې ما داسې عظیم خاوند لـه لاسه ورکړی، زه به هغې ډېره خورولم، چې زما په نس کې یې ورځ پـه ورځ وده کوله؛ خو خدای زما خاوند ډېر زر له دې دوکې څخه ازاد کړ او د واده پـه دربیمـه وه او که خلورمه زما خوابنې په ما شک واخیسته، چې څه خبره؛ خو ضرور شته، څنګه دا

جلۍ دومره ژر واده ته تیاره شوه، زما له ورتګ نه علاوه هغې زما د پلار په ورتګ هم شک کړی و، له دې نه مخکې زما خسرګنۍ ځو وارې زما د واده غوښتلو لپاره راغلې وه؛ خو زما مور او پلار ورته انکار کړی و، چې لور مې واده ته نه ده تیاره.

خوابښې مې یوه تجربه کاره ښځه زما لېدو ته راوسته، هغې زه ولیدم هره تجربه یې په ما استعمال کړه، که یواځې وای ما به ددې د خولې بندولو قیمت ورکړی وای، د هلک په پیدا کېدو به مې داسې ښولې وای چې دا د اوو میاشتو پیدا شوی دی؛ خو خوابښې مې ورسره جوخته ولاړه وه، دایې مې خوابښې ته په عجیب نظر وکتل او دواړه له کوټې څخه ووتې، ښځا ته مې خاوند ته انتظار کاوه؛ خو هغه زما کوټې ته را نغی، بله ورځ زما په وینا هم رانغی او په بله ورځ زه خوابښې له پلار کره ولېږلم، څو ورځې وروسته مې خوابښې، خاوند او دهغه ترور زموږ کورته راغلل، زما مور یې بلې کوټې ته بوتله، ماته معلومه نشوه چې هغوی څه سره ویل؟

له ښه خنډ روسته هغوی راووتل او لاړل زه، چې کوټې ته ورغلم مور مې ژړل- زه پوه شوم، چې راز مې افشا شوی دی،د ژړا په منځ کې به یې ماته کنځا او خیرا غبرګې کولې، ماښام مې چې پلار راغی او ټول حال یې ورته ووایه، هغه هم په نفرت راوکتل او لغړې کنځاوې یې کولې، چې ما یې له خولې کله له وې اورېدلې.

هغه زما د واده پینځلسمه ورځ وه، چې طلاق نامه یې راته راولېږله، مور مې په غوسه ماته دا وویل، چې د میاشتې خرڅ دې ترې وغواړه؛ خو ما نه غوښته، هغوی مونږ سره دا شرافت وکړ، چې زماپلار کوم سامان ماته اخیستی و هغه یې ټول امانت راولېږه، چې زموږ حق هم نه کېده...

د ګاونډ ښځې به د همدردۍ په بهانه زموږ کور ته راتلې، ماته به یې سرتر پښو کتل او زما خسرګنۍ ته به یې بد رد ویل او چې باندې به ووتلې؛ نو زموږ کورنۍ به یې په سپکو سپکه کړه، زه د ټولو لپاره یوه تماشه وم، زما پلار له ما سره خبرې پرې کړې وې زما دلاس اوبه یې حرامې ګرځولې وې، که کله به یې راکتل؛ نو په قهر او غوسه به و، هغه ورونه چې زما په بوقرې یې ږېشخند واهه او له مایې ماډرن جوړوله اوس ټول زما دښمنان وو، کشروروزخو زه تروهلوهم ورسولم مشروروړپه هره خبره ډبولم، د ګاونډ ښځوماځحه خپلې لورانې منع کړې وې، زه په ټولوکې تنها پاتې شوم.

د سمې لارې قسمونه مې له خاورو سره خاورې شول، ټول عمردخاوند دغلامۍ

ارادې مې ماتې شوې، که هاغه بد کار ډاکتر زما مرسته کړې وای نن به په پاکستان کې یوه فاحشه کمه وه، زه په خپله کوټه کې قید شوم، ماته داسې ښکارېده، چې د کوټې دېوالونه هم په ما لعنت وایي، ما په یواځېتوب کې ژړل او له خلکو سره د مخامخ کېدو حوصله نه وه راپاتې، ماخپله ګناه په خپل ضمیر اچوله.

ما پنا کتله

دځو ورځو په تېرېدو سره ماته دا واضحه، چې په کور ګاونډ کې زما لپاره کوم ځای نه شته، راروانې ورځې زه په وېره کې اچولم، زما ذهني حالت هغه قیدي ته ورته و، چې دپانسۍ تحتې ته مخامخ بند وي، یوه ورځ مې اراده وکړه، چې ولې خانوژنه نه کوم، د نجات دغه یواځینۍ لار وه، یو ماښام زه د کورنۍ له مخې له کوره ووتم زما وېره وه، چې هغوی به ما ایساره کړي او باندې به مې پرېنږدي؛ خو عجیبه رویه یې راسره وکړه، زه چا ایساره نه کړم، ماته ډېره غوسه راغله، چې په کور کې زما دومره اهمیت هم نه شته، چې له ما څخه پوښتنه وکړي چې چېرې ځې؟ زما حالت یو مسافر ته ورته و هیچا ماته نظر ونه کړ،ماته شک راولوید چې زماپلار او ورورنه به پوه شوي، چې زه ځان وژنه کوم اودابه بهتره ورته ښکاره شوي وي چې څه ددې ناپاکه وجودنه کورپاک شه.

زه پدې اراده له کوره راووتلم، چې ځان به داورګاډي په پاټلۍ اچوم؛ خو زماسو چ دکورنۍ خلکوګډوډکړ، چې زه یې ولې ایساره نه کړم، زمادماغ فلج شول ذهن ته به مې سرچپه سوچونه راتلل زه یې بیان نشم کولای چې هاغه وخت کې زما ذهني کیفیت څنګه و د اورګاډي پاټلۍ ته په تلوتلو زه هاغه ځای ته لاړم کوم ځای نه، چې زماتباهي شروع شوې وه، ماته هغوپناراکولای شوه کوم چې زمادطلاق ذمه وار و، کوم چې زما د راتلونکي بچي پلاران وو، کوم چې زما دحسن پتنګان و.

زه بیا هاغه زیرزمینۍ ته لاړم هلته هغه ټولوفرانو موجود وو ددې ځای نه زه صرف یوه میاشت غیرحاضره وم، په دغو ورځوکي هلته ډېرې جنګۍ اضافه شوې وې ما په ډېره بې صبرۍ غوښتل چې دغو جنکو ته په چغو چغو ووایم چې اوس هم ستاسې وخت دی اوس هم ستاسې په مخ کې معصو میت شته لاتراوسه تاسې په

گناه ولاړې يئ زما خشر وگوری زما انجام وگوری دولت او فيشن اودمعرب په دلفريبی کې ډوبيدونه مخکې وتښتی، ددوی په ليدو ماته هغه اول وار راپه ياد شو، چې له ډيروسړيو سره مي سينه په سينه ونڅل څلورنيم کا له ووتلل چې زه په دغسي ځايونو کې اموخته وم، يوه ورځ مخکې خبره شوم چې زما ژوند يې دجهنم په څيرکړ په اخبارو کې په لاډسپيکرو کي به دا نارې وهل کېدې چې نوي نسل دمعرب په رواجو کې ننوتی؛ خودمخې نيولو واله څوک نه وو.

زه تاته هم هاغه ليکوالان او کالم ليکوونکي درښيم چې په اخبارو به يې دنوي نسل په بار ه کي اوږدې ليکنې کولې؛ خوماښامونه به يي دلته تېرېدل، زه تا ته اوس هم هغه سيا سي ليډران درښيم، چې چا به د پا کستان اسلامي ملک جوړوني غوښتنې کولې اوچا به جمهوري؛ خو ماښا مونه به يې دلته تېرېدل او زمونږدلا سه به يې شراب څښل.

ما هغلته تما شه نه کوله زه په پنا پسي گرځېدم هلته زما هاغه ټول دوستان، چې زه ورسره په موټرو کي تللې وم چاسره باغ ته تللې وم يا چا سره به دغه هوټل کي ميلاو شوې وم ټول موجود وو هغوی پوه و چې زه اوميدواره شوې وم، له ما به يې نظر چپاوه، په دوی کي څلور تنه ما ته رامخکې شول هغه زمالپاره اوزه دهغوي لپاره نوې وم هغوي ماته دڅه څښلو بلنه راکړه ويې ويل څه څښې ما ورته په جذباتي ډول وويل کوم تېز شی چې وې هغوي ماته سگرټ راکړ څو کشو مي ايله سر چپه دماغ سم شول ټول غمونه مې هېر شول، دځان وژنې اراده راته مسخره ښکاره شوه او له ذهن څخه مې وويستله ما دهغوی څلورو جاج واخيسته هغه هاغه ځوانان وو، چې دتجربوخاوندان وي ماځانته داهم معلومه کړه چې په هغو کي يو دجاگيردار زوی و چې په ما ډېرگرم واوپه کالج کې يې سبق وايه

هغه څلور واړه کليوال وو ددولت په زورامريکايي شوي واودلته په يوه بنگله کي چې ځان ته يي په کرايه يوه کوټه نيولې وه اوسيدل، ماهم دغسي- ځوانان تېرايستل هغه دجاگيردار زوی ماسره دمينې اومحبت خبرې شروع کړې اوله هوټل نه يې باغ ته بوتلم

ماته سمه دفلم هيروينه جوړه وه ماهم چې کله هغه ته دمحبت اظهاروکړ له خپله ځانه ورک شو هغه په اول ځل ورکېدوسره ماته دواده فيصله وکړه او ويې ويل چې سباته ماسره په بنگله کې ووينه!

زه خپل کورته لاړم په کورکې چا هم څه ونه ویل چې چیرې تللې وې نه مې څه وخوړل خپلې کوټې ته لاړم څملاستم اوپه ډیرخند سره مې دخپل مستقبل سوچ کاوه، نه پوهېږم چې څه وخت مې سترګې سره ورغلې وې؛ په سبا تاکلي ځای ته ورغلم هغه له وخت نه مخکې راغلی و زه یې خپل کرایه کړي کور ته بوتلم له هغه سره مې دغسې درې ملاقاته وکړه په دغو ورځو کې د هغه لږ ډېر معلومات ماته وشو هغه د یو جاګیر دار یواځینی زوی و هغه ته مې وویل ته له ماسره واده کول غواړې؛ نو زه تاته دوکه درکول نه غواړم زما په نس کې ارمونی اوسي، په پینځلسمه ورځ طلاقه شوې یم که ته له ماسره په دغه حالت کې واده کول غواړې؛ نو سمه ده، هغه په سوچ کې لاړ زه د هغه پښو ته ټیټه شوم او په زاریو مې ورته وویل چې ما قبوله کړه، زه هغو کسانو هم پرېښودم چې زه یې دې حالت ته ورسولم، کورنی هم رټلې یم، په ژړا مې د ډاکټر د بدکارۍ هم وویل او که تا هم پرېښوم نو ځان به ووژنم...

هغه وویل زه به د مور او خور کنځا برداشت کړم؛ خو د محبت بې وفایي هیڅکله نه شم برداشت کولای، هغه یو کلیوال هلک و دا خبرې یې په غیرت کولې، هغه وویل ځنګه چې تا ماته دوکه رانه کړه زه هم تاته دوکه نشم درکولای، زه له تاسره په دغه حالت کې واده نه شم کولای او نه دې په دغه حالت کې خپل کلي ته بوتلی شم؛ خو حفاظت دې کولای شم پنا درکولی شم

زه ډېره خپه شوم، چې دغه اخیره اسره مې هم ختمه شوه خوشاله په دې شوم چې ماته یې دوکه را نه کړه او ماته یې د پنا دغوت هم راکړ، زه مصیبت په سر اخیستې وم هرې خطرې ته تیاره وم، هغه ته مې وویل سر له سبا زه راځم او له تا سره به اوسم

د عیسویانو په جال کې

زماپه ژوندکې هغه ورځ هم راغله چې زه له کوره راووتلم اولاتراوسه نه یم تللې جنکی په واده له کوره وځي؛ خو زه لکه دغلو په شان راووتم له کوره مې یوځه روپۍ اوګانه راپټ کړه د اغوستو کالیو نه نورځه نه و راسره له کوره په لري راتلوسره مې هم په شا ونه کتل، کوم کورچې د رشوت په بنیادولاړ و کوم رشوت، چې زه وچیچلم دهغه منزل په طرف روانه شوم کوم ته، چې بربادې شوې جنکۍ ځي

زه چې کله دهغه کورته لاړم،هغه له ملګروسره کالج ته تللی و څوکیدارېي زماهرکلی وکړ دوه ساعته وروسته هغه له دري ملګروسره راغی ماهغه خانته کړ، پیسې اوګانه مي ورته مخته کېښودل هغه هرڅه بیرته په وړوکې بکس کې واچول اوبیرته یې راکړل ویې ویل زه تاته دومره بې غیرته ښکاره شوم، هغه ماته خپله کوټه راوښوده ویې ویل چې هرڅه ته دې ضرورت وي هغه ماته وایه که زه تاته په تفصیل سره ووایم، چې هغو څلوروکسانو زه څنګه اته میاشتې وساتلم ته به هیڅ یقین ونه کړې لیکن زه به دهغوی مختصر بیان وکړم کنه یو کتاب خبرې دي، هغوی لوفران وو خو ته یقین وکړه، چې هغوی زما له مخې یوه لوفري هم نه کوله، په هاغه کور کې زما دویمه شپه وه زما کوټه بېله وه او دجاګیردار د زوی بېله وه او نور درې واړه په یوه کوټه کې څملاسته، نیمه شپه زما سترګې خلاصې شوې؛ نو ماته دهغه جاګیردار د زوی فکر راغی، څومره په ښه شان یې پناه راکړه، دده له دې انداز نه ماته معلومه شوه، چې زه هغه دبچې دپیداکیدو یا دهغه نه هم زیاته موده ساتلای شوای، هغه او ملګرو یې رویه بدله کړه زه دهغه احسان منده وم دویم دښایسته جسم نه علاوه راسره بل څه نه و، چې هغه ته مې ددې احسان په بدله کې ورکړی وای، زه له ځایه پاڅیدم او دهغه کوټې ته لاړم دهغه په کوټې ورننوتم هغه په خواږه خوب ویده وهغه چې کله راویښ شو زما په لاس او مخ یې لاس وواهه اوچت راکښیناست او راته یې وویل خپلې کوټې ته لاړه شه! ما وویل دا دومره بې روضې به څه کوې؟ هغه وویل تا ته؛ خو معلومه ده چې زه کوم شریف هلک نه یم؛ خوبیا هم ستا وجود پرما حرام دی؛ ځکه چې ما تا ته پناه

درکړې اوددې لپاره مې نه ده درکړې چې زه له تا سره عیاشي وکړم له ډېر کوښښ نه وروسته مې هم په هغه څه ونه منل.

بیامې دخدمت یوه بله طریقه اختیار کړه په سهار کې به مې دهغوی خایونه ټولول او کوټې به مې جاروکولې؛ خو دجاګیردار زوی دهغه نه هم په سختۍ ایساره کړم، نه به حیران شې هغه کوم شریف خلک چې دپلارانو په ړانده دولت او دهوټلونو ماښامونو خراب کړي وو ما دهغوی خدمت کول غوښت؛ خو هغوی زما خیال ساته هغوی زما سره د با ادبه ملګرو په څیر چلیدل، ما به دهغوی سره قطعې هم کولې لیکن ته یقین وکړه، چې زما له مخې یې یوه بې ځایه ټوکه هم نه کوله.

داهغه ځوانان وه، چې تاسې وایۍ ځوان نسل ګمراه شوی دغه څلور هم ګمراه شوي وو یقینا هغه ښوییدلي وو لیکن ما ته په رارسېدو به لارې ته سیخیدل، له دې نه مطلب دا و چې دهغوی دننه کردار ژوندی و زه به دلته تا تـه یـوه بلـه دټولنې څیره هم ښکاره کړم.

زه چې کله هغه پخوانیو حرامیانو ملګرو ته دمرستې لپاره ورغلم او هغوی انکار وکړ او ددې مقصد لپاره ډاکټر ته هم نه شوم ورتللای خکـه مـا ویـل هسـې نـه داولنـې ډاکټر غوندې له مجبورۍ نه مې نا جایزه فایده وانه خلي کوم تصویر مې چې د ډاکټر لپاره په ذهن کې و، هغه اوس مات شوی له نامې ډاکټر څخه مې نفرت پیدا شو، زما په شان جینکو به یا دګولیو په زور بچیان ایسته کول یا به یې دعیسویانو په هسپتال کې په غلا غلا ایسته کول، زما جاګیردار ملګري زما لپاره توره برقه واخستله او ددغه هسپتال یې راتـه وویـل، چې زه روغتـون تـه لاړم هغلتـه دیـوه عیسـوی ډاکټرې سره مخ شوم هغه ته مې وویل زه بغیر د واده نـه حاملـه شـوې یـم دهغې خبره وغړیده هغې ماته دیوې سکه مور نه زیاتې ښې او دمینې خبرې وکړې.پـه آخره کې یې دا وویل ستا نه په نا دانۍ کې ګناه شوې هیڅ خبره نـه ده دلتـه بـه دې هره ګناه پاکه شي؛ خو بچی به دې چېرته ورې ما ورتـه وویـل چیرتـه بـه یې یوسم هغې وویل دلته یې پرېږده اوتا به داسې صحت منده.رخصت کـړم، چې څوک به هم ونه وایي چې ته پیغله نه یې

دهغې مینې زیاته له تاثیر لاندې راوستم او له سترګو مې بې اختیاره اوښکې روانې شوې، هغې ته چې معلومه شوه زه له کوره هم راتښتیدلې یم؛ نو هغې وویـل چـې دبچي دپیداکیدو نه وروسته داندیښنې ور خبره داده چې ته به چیرې ځې!.چیرته

به اوسې دژوندي اوسیدلو لپاره به څه کوې دغوخبرو زه یو څه وارخطا کړم ما په دې اړه هیڅ سوچ هم نه وکړی، هغې چې زما خاموشي ولیده؛ نو هغې وویل دوارخطایي کومه خبره نشته ددې علاج هم موږ سره شته موږ به تا په عزت خپل خان سره وساتو، ښه معاش به هم درکوو او له یوه ښه شخصیت سره به دې واده هم وکړو زه همداسې خاموشه ورته ناسته وم هغې وویل ته به ددې په بدل کې یواځې دومره تبدیلي راولې چې عیسوي مذهب به اختیاروې.

زما له پښو ځخه ځمکه وتښتیدله، زه خو له خپل مذهب او رسم ورواج څخه یاغي وم په نوم مسلمانه وم لیکن ددغې ډاکټرې په دې خبرو داسې راښکاره شوه، چې دخپل عزت او عصمت څخه وروسته ترټولو قیمته شی راڅخه اخستل کېږي همدغه یوه ښه په ما کې پاتې وه، چې هغه هم رانه اخستل کېده؛ لیکن زه مجبوره وم هیڅ انکار مې نه شو کولای، زه دنجات دچت لاندې ناسته وم، زما لپاره دروغ کومه غټه خبره نه وه، هغې ته مې وویل چې کله مې بچی پیدا شو زه به عیسویتوب ومنم هغې زما معاینه وکړه او هره پنځلسمه ورځ بعد یې دغوښتلو راته وویل له هغه ځایه مطمینه راووتم خپل بوج مې لږ سپک راته ښکاره شو؛ مګردهغې سوال ترهغه زیات بوج راباندې واچوه کوم، چې مې ګرځاوه. زه به چیرته ځم هغه ځلور خو مې هم تر عمره نشي ساتلای، هغوی کې کوم سره واده هم کولای شم؛ خو په نظر نه راته په دغه سوچ کې دهغوی بنګلې ته ورسیدم اوهغوی ته مې ټول حقیقت ووایه، هغوی ما ته تسلي راکوله چې وخت راشي خپله به معلومه شي.

هره پنځلسمه ورځ زه دهغوی لیدو ته ورتلم او هر وار به یې داسې استقبالولم لکه یوه لور چې دمور کورته دخسرګنی له کوره ورځي، هغوی ځلور هلکانو زه دیوه قیمتي راز په څیرپټه ساتلم. زه په توره برقه کې یو تور راز وم.

بیا هاغه دقیامت ورځ هم راغله،ډاکټرې زه دوه ورځې مخکې داخله کړم او ماته یې ځانته له ټولو جلا کوټه راکړه د شپې له خوا ما یو هلک دې نړۍ ته وړاندې کړ. دښځو چې زامن پیداشي خوشحالي وي په خپل درد نه پوهیږي؛ مګرما ترې مخ واړوه، ځکه دادګناه پیداوار و. که هغه سل ځل ښایسته و؛ خو زما په ضمیر یو بار و چې لرې مې کړ. ښځې خپل زوی ته یې تابه وي، چې خنګه به وي او څه دول خبره به لري؛ خو ما ژړل او هغه مې مچې نه کړ، نرسې ته مې وویل هلک زما له مخې لرې کړه زه یې لیدل نه غواړم

CamScanner

دمسلمان اولاد چې یو صلیبي اوچت کړي له هغه نه څه جوړیږي دهغه گناه هم زما په سر شوه ددې گناه تخم زماپه وجود کې دعیسویانو په مکتب کې کرل شوی و او پیداوار یې دلته په عیسوي روغتون کې رانه واخیست.

کله چې نرسې زما بچی له کوټې څخه وړه هغې بې دریغه ژړل په زړه کې راتېرېدل، چې له نرسې څخه یې واخلم او له سینې سره یې ولگوم،مچې یې کړم. هغه زما دځیگر ټوټه وه، چې زما څخه وړل کېده. مادهغې مورپه زړه غټه تېره کېښوده، چې زما په ذات کې رابیداریده.

ماخپل زړه ته تردې تسلي ورکوله، چې هغه زما زوی نه دی هغه زما دخاوند زوی نه دی؛ بلکې هغه زما دگناه نتیجه ده چې زما له وجود څخه بېله شوه.

هو هغه زما گناه وه ما دټولو گناه په سر واخسته، دهغه پلار چې زه یې په داسې غیر مذهبي ښوونځي کې داخلولم، ما دخپل قوم گناه په سره واخستله، چې په خپل ملک کې داسې غیر مذهبو ته زمینه برابره کړې وه، چې دوړو معصومو ذهنیتونو دعیسایت په رنگ لړلې، چې په هغه وخت کې زما ذهن هم خام و او ما چې کوم شی رازیږاوه هغه زما موراو پلارخوښاوه، تعریف به یې کاوه او په کورکې دهغه دتعریفونو هیڅ شرافت پرېښښود.

ما د روغتون خبره کوله هاغلته اوس زما دعیسوي کېدو تیاری کیده، ماته به یو پادري له بلې شمعې سره راته، بله شمع به یې زما په سرتاووله، یوځه به یې ویل او بیابه تله. هرسهار به زه دپادري په دغه آواز راویښیدم، په دنیا کې دغه نوی آواز و چې زما غوږو ته کوزیده.

زه دروغتونه په اتمه ورځ دفارغیدو وړ شوم لیکن ماته یې دتللو اجازه رانه کړه، ډاکټره به هر سهار کتو ته راتله نرسې به خدمت ته راتلې، دا د هرې ورځې معمول و. حقیقت دا و چې دغه معمول ماته ډېر په زړه پورې کېده تردې چې ماته یې هرڅه تیارکړي و، ماته یې د واده بندوبست هم کړی و او زه یې په دغه ښایسته جال کې راگیره کړې وم.

په روغتون کې زما شلمه شپه، خوب مې لیده چې زموږ دهندوستان کوراور اخستې وي، ساعت په ساعت پراخه کېږي آن ټول کلی ونیسي-او زه یواځې په تیاره کې منډې رامندې وهم. دوه سکهان مې له شا راپسې وي دنیولو کوښښ مې کوي کله چې زه ویښه شوم، زړه مې په زوره دربیده ټول صورت مې لکه پاڼه

رېیده، کلمه مې وویله لاس مې اوږد کړ رڼا مې ولګوله او ایله مې یقین راغی، چې زه په هندوستان کې نه بلکې په روغتون کې یم.

زه په دار کې وم او یقین مې درلود، چې په یو څو ورځو کې به مې عیسوی کوي او زه به ټول عمرددوی په قید کې بنده شم.

به کوټه کې چې زما برقه راخړیدلې وه پرسر مې کړه او له کوټې راووتم، روغتون کې خاموشي وه معلومه نه وه راته چې دشپې څو بجې دي په چټکۍ سره له دروازې راووتم سړک خالي و یوازې څو ټانګې ولاړې وې مایوه کرایه کړه او دهغو ځلو رو چې په نوم مسلمانان وو په طرف ورغلم، هغوی هم تازه لـه بهرڅخه راغلي وو هلته راته معلومه شوه، چې دشپې یوه بجه ده. ټول حیران شول، چې پـه دې نیمه شپه څنګه راغلې؟ هغوی ته مې ټوله کیسه وکړه، هغوی هم زما په خبر په نـوم مسلمانان وو؛ خو زما په دغه کار ډېر خوښ شول او زما دغه کارېې وستایه.

زما لغړ حسن

اوس سوال دا و، چې زه څه وکړم چېرې لاړه شم له دغو څوانانوسره هم زه ترډېره نه شوم اوسېدلی اودهغوی دا احسان هم کم نه و، چې زه یې دومره موده وساتلم؛ بلکې پټه یې کړم اوماهم په ازمایش کـې نـه اچـول، کلـه کلـه بـه مـي پـه زړه کـې راتېرشول، چې راځه خپل کورته لاړه شم؛ مګر یو څـه وسوسې وې، چې زه یې دکورله لوري بندولم، دجاګیردار زوی ته مي وویل، چي یوه وظیفه راته پیداکړه د اوسیدو ځای هم راته خپله وګوره،.هغه راسره ژمنه وکړه چې ضرور به داسې کومه وظیفه پیداکړم البتـه د اوسېدلو ځـای مشکله خبره وه او ماتـه معلومـه وه، چې هرچېرته لاړه شم؛ نو وظیفه به ضرور راکوي خکه چې چا بـه ولیـدم هغـه بـه زمـا د ښایست لیونی و او تعلیم مي ښه و، انګریزي مي هـم ښـه وه، ښـځه دځناورغونـدي کارکولای شي مګریوازی نشي اوسیدلای باید ضرور یې سړی حفاظت وکـړي، مـا ځان سره قیصله وکړه، چې شریفانه ژوند به اختیاروم او له کـوم شریـف سـړي سره به د واده کوښښ کوم

زما جاګیردار دوست شپږ ورځې وروسته په یـو شخصـې فابریکـه کـې دسـکرټرۍ وظیفه راته پیداکړه زه په هماغه پټه دفترته ورغلـم پـه دفترکـې د یـو تېرعمرسـړی

ناست و، چې عمریې د پینځه پنځوس او شپیتو ترمینځ و ما خپل تعرف وکړهغه وویل سمه ده زما یوې سکرترۍ ته ضرورت شته؛ خومشکل دغه دی.....خبره یې نیمایي کې پرېښوده، ما ورته وویل زما له طرفه به مشکل نه درپیښېږي ما خو(بي ای) نه دی کړی؛ مګرتعلیم مې د(بي ای)نه زیات دی، یوځل زماکار وګوری! هغه وویل زه یوه خبره کوم خپه کېږي؛ خو به نه؟ ما ورته وویل نه زه نه خپه کېږم، چې هرڅه دې په زړه کې وي ووایه، زه یوه مجبوره جلۍ یم په خپلو پښو درېدل غواړم.

هغه وویل نه نه زما په زړه کومه داسې خبره نشته؛ مګرماته دیوې ځوانې او ښایسته جلۍ ضرورت دی. په هر حال زه به تا ونیسم اوکه درته منظوره وي؛ نودرې سوه روپۍ تنخوا به درکوم، ما دغه معاش قبول کړ، بیایې رانه دا درس پوښتنه وکړه ماورته دهغه ځلوروکسانو دبنګلې پته ورکړه.

بیایې دشخصي ژوند پوښتنې کولې، هغه کومه مجبوري ده، چې ته یې وظیفې کولوته اړه کړې یې.

ماهم د دروغوسره ګډ ځوابونه ورکول، د هغه یوشي نه ډیره متاثره شوم، چې هغه اخلاص و.

دهغه خبرې ماته د یو مهربان پلار په نظر راتلې په زړه کې مې هغه ته د یو پلار درجه ورکړه، ماته یې وویل، چې دوه ورځې وروسته به د اوسېدو بندوبست هم درته وکړم.

ته لږ زماحالت ته وګوره صیب! زه له کوره تښتېدلې وم،کوم ځای مې نه لاره اوددې دارهم راسره و هسې نه، چې دلته مې پلاراو ورونه یاکوم بل خپلوان ونه وینې ددې لپاره؛ خو ما توره بوقره استعمالوله؛ خومشکله خبره دلته وه ماقسم کړی و، چې زه به شریفانه ژوندکوم؛ مګرما داسې ډېر دولتمند پېژندل، چې زه ورسره دهغه عیاشۍ دپوره کولولپاره اوسیدلی وای؛ مګرماځان په شریفانه څنځیرترلی و.

په هغه وخت کې زما کیفیت داسې و، چې زماپه زړه زخم وي او په یو وړه خبره یې هم درد کولو، ددې سرې خبرو زما دې زخم ته تسکین راکاوه ماهغه ته وویل، چې زماکارماته وښایه! هغه ماته وویل، چې ته ټول عمرکارکول غواړې زه ستا دغه وړه وینم، چې په مخ دې خې راځي؛ خو کله، چې ته زما سره یې زه غواړم چې ته خوشاله اووسې اوداسې ډېرې دهمدردۍ خبرې یې وکړې

زمااوښکې یې روانې کړې ما نورخان نه شو قابوکولی ورته مې وویل زه یوشړل شوې جلۍ یم زماپه سرستاغوندې دیوسپین ږیري لاس ضرورت دی، چې زما وجود دګناهونوله دنیاڅخه پټ کړي، محترمه زه یوګنده راز یم، چې تاسوبه یې په خپله سینه اوخپل چت کې ساتئ همدغه زمایوخوږ رګ و، چې دهغه په لاس مې ورکړ

هغه وویل: خوورخې وروسته به درته معلومه شي، چې زه څنګه سړی یم، زه ستا راز په خپل زړه کې ساتم ته لږه واضحه وغږیږه زمالاس ستاپه سر وښایه.

دهغه لیوالتیا پرماغلبه وکړه مابه غیردخپل بچي نه چې دعیسویانو په جال کې مې پرېښی و نوره ټوله کیسه ورته تېره کړه. ما دهغه څهرې ته کتل، چې هیڅ تغیر په کې رانغی، هغه وویل: ته زما په نظرپاکه یې ستا بدقسمتي داده چې ته ډېره ښایسته یې زه یو دنیا لیدونکی سړی یم ښه او بد خلک پېژنم زه دخپلې تجربې نه وایم، چې ښایست داسې شی دی لکه مقناطیس سړی خان ته کشکوي ستاپه ښایست اوجسم کې دجنس کشش شته هرڅوک دې چې ووینې درته لیونی کېږي. او ستاپه حاصلولو باندې پیسې شیندي.

هغه ته مې وویل:کوم کشش چې زماپه وجودکې دی هغه زما دبدکردارۍ اثردی، زه غواړم چې زماپه مخ کې یوپاک تاثیرپیداشي، له تاسوڅخه هیله کوم څه داسې کومه وظیفه راته وښایه، چې زه یې هر وختې کوم او زما ضمیرپاک کړي، همدغسې خبرې مو تر ډېره وکړې زمونږ ترمینځ کوم حجاب نه و ما هغه ته دپلارپه نظرکتل هغه ماته دلمانځه وویل او په ائنده کې به زه کومه وظیفه هم درته وښایم.

د ډوډۍ وخت شوهغه له هوټل څخه ډوډۍ راوغوښته او دواړو په شریکه وخوړه د ډوډۍ په وخت کې مې دهغه نه دشخصي ژوند پوښتنې کولې هغه وویل دوه زامن یې زماپه عمردي اودرې لونې یې دي او چې کله یې د ښځې په باره کې خبرې کولې؛ نوداسې یې په خوله اړوله را اړوله ته به وایې، چې کوم تروشن شی یادوي، لنډه دا چې هغه له ښځې څخه ناراضه و. هغه د ژوندي زړه خاوند و.ښځې یې دده له خولې کومه پاملرنه نه ورته کوله هغه خان ډېرمعصوم ښوده په خپل مټ یې دغه فابریکه جوړه کړې وه.

زما له هغه سره خوا خوږي پیداشوه لکه څنګه چې هغه زمامحبت خپل باله هغه زماپه زړه قبضه وکړه. زماپه نظر هغه یوعظیم انسان راته ښکاره شو، دغه ورځ ژیاته په

خبرو تېره شوه، په دویمه ورځ هغه زما لکه دیودوست استقبال وکړ، ما هغه ته وویل ماته په دفترکې خپل ځای وښایه هغه وویل: ولي ماته مخامخ کېناسته دي نه دي خوښ؟ ستاځای همدغه دی ماته یې دخپلي وظیفې معلومات راکول، چې ټیلیفون څنګه خواب کړم خپل قایلونه یې راته مخې ته کېښوده د ټولونه یې په دغه خبره ټینګار کاو چې مونږته له دولتي محکمو څخه اړر راځي ته کله کله هغه ټولو دفترو ته ټیلیفون کوه، هغه خوښ ساته، نیمه ورځ په دغو خبرو تېره شوه، غرمه یې بیا دېرون غوندې له هوټله ډوډۍ راوغوښتله او بیا زیاتې خبرې شروع شوې، هغه وویل زما ددې خبرې خیال ساته چې په ما بدګومانه نه شې، زه صفا سړی یم ما چې تاته کومې دزړه پټې خبرې وکړي هغه مالا تراوسه چاته نه وي کړې، تاته مې څکه وکړې، چې تاهم خپلې خبرې صفاصفا وکړې، زه به تا دخپل جینسي لذت لپاره نه ساتم؛ بلکي ستا دعزت حفاظت به کوم خوته له مانه دلري تلوکوښش مه کوه. د هغه هره خبره زما زړه ته غورځیده، ولې به نه غورځیده اخیرما هغه ته دپلار درجه ورکړې وه ولې به زه له هغه نه تلم زه خوځه احسان فراموشه نه وم. هغه ته مې داوسیدو دځای څه ونه ویل دغه ورځ هم تېره شوه اوبیا دغسې یوپه بل پسې څلورهم تېرې شوې، په پینځمه ورځ څلور بجې تول ستاپ رخصت شو یواځې پیردار پاتې و په هغه ورځ ما هغه ته کتل.هغه داسې بدل بدل راته ښکاره شو.

یوڅه سترې و ماورته وویل ولي داسې سترې یې؟

هغه وویل دجسمي ستړیاخبره ده،خو زه له خپل روح څخه سترې یم، دغه ستړیا باید ماپه کورکې ایستلای وای، خو زه خپل کورته د تلو نه وېرېږم، دغسې سلوک راسره کېږي، چې دغه لږه دمه هم نه راځي، هغه یوه اوږده سا واخیسته اوپسې یې زیاته کړه خلک وایې، چې شراب دسړي ستړیا باسي؛ خو زه وایم، چې د شرابوکنا سړی لاپسې سترې کوي او له دې سره هغه را اوچت شو، په څلور کسي چوکۍ کې کېناست او زه یې هم وغوښتلم، زه یې خواته ورغلم ورسره کېناستم او زما په وینښتانو کې یې ګوتې وهلې، هغه کومه غیرشریفانه خبره نه کوله، لګیا و داسې ښکاري، چې زه له تاته ډېرپه خپل ژوندکې ستومانه مګر ته بچې یې زه نه پوهېږم چې ستاغم څنګه په خپل زړه کې ځای کړم هغه زه دومره خان ته جوخته کړم چې سینه مې له هغه سره ولګیده هغه زماپه وینښتانوخوله کېښوده

او ویې ویل هیڅ تصور نشم کولای، چې د یو ښځې وینېتان څومره خوشبوداره وي ته، خویوکل یې چې څنگه دیوسړي په زړه کې تاته حیواني خیال را اوچتېږي بیاهغه زما سترگې څو وارې مچې کړې بیا هم ماکومه بده ونه گڼله؛ بلکې ماته سکون میلاوېده لکه چې دیوپلارنه لورته میلاوېږي، بیا هغه خپل مخ زمامخ سره ولگاو بیابې شونډې زماپه شونډو اینبې وې دا اوله موقع نه وه، چې زما له شونډوسره دبل شونډې لگېدې؛ څوفرق ودهغوي شونډوکې حیوانیت و او دغه شونډې د یو پلار شونډې وې، هغه وویل ته یوه معصومه یې ته پاکه یې زه چې کله له هغه ځایه روانه شوم غروب مهال و د هغه روح به په سکون و اوکنه مگر زما روح په سکون و دا دیو پلار د مینې خمار و.

یو افسر زه په رشوت کې غوښتم

د هاغه ماښام نه به وروسته هغه خپل روح تسکیناوه هغه به په صوفه کېنا ست او زه به یې خواته کېنولم زما تندی یې مچې کاوه اوله همدردی نه ډکې خبرې به یې کولې، غالبا اوومه که اتمه ورځ وه هغه په صوفه کې څملاست اوماته یې په دفتر کې یو کټ و په هغه کې دڅملاستو وویل، لږ وروسته زماسترگې له سترپا څخه سره ورغلې وې، لږ وروسته په داسې حال کې راویښه شوم، چې دهغه یولاس زما له سرڅخه لاندې و او یوه پښه یې په ما اړولې وه، زه لږڅه راټوله شوم، خوهغه دویم لاس زما را لاندې کړ او له پاسه یې په ځان څملولم بیامې ولیدل، چې دهغه ساه تېزه تېزه کېده او په سترگو کې یې معمولي سوروالی پیداشو، دا هغه سړی نه وکوم چې ماپه زړه کې د پلار درجه ورکړې وه.
ما دسړیو داسې ډېر غبرگونونه لیدلي و بیا هم ماځانته دا فریب ورکاو چې دی له هغه ځوانانو اوله هغه مکار ډاکترنه اوچت دی؛ مگرهغه زه له دغه فریب نه زر وویستلم دهغه یولاس زما پرتوگاښ پسې گرځېده
زه زر له هغه څخه جدا شوم هغه زماپه زړه لکه دخنجر گذار وکړ، زما شونډې رپیدې او ژبه مې بنده وه، نه پوهېږم څرنگه حالت مې وهغه هم په کټ کې پروت و لکه هغه ته چې هم کومه صدمه رسېدلې، له سترگومې بې اختیاره اوښکې روانې وې، ما په زوره چغه پرې ووهله زه خپل صورت په یو پلار نه ناپاکه کوم هغه ماته رامنده کړه، زه یې په غېږکې ونیولم او ښښه یې وغوښته

او دا یې وویل په خدایء(ج) قسم ته هاغه شراب یې، چې د ذاهد قسمونه هم درته ماتېږي، نه پوهېدم، چې هغه نور څه وویل، خو زه هغه وړوکي ماشوم ته ورته وم، چي چا دلوبو سامان ورمات کړی وي همداسې سلگۍمې وهلې کله چې زه لړه په کراره شوم؛ نو هغه ته مې وویل ما؛ خو تاته دیو پلار په سترگه کتل ما؛ خوله تاڅخه دا تمه نه کوله، هغه زه نوره خبروته پرېښنبودم

او ویې ویل ماته اوس هم په هماغه نظرگوره، زه هم انسان یم څه پرېښته؛ خونه یم دنیکی اوبدی ترمینځ دیو خط فرق وي ته چې ماپرته ولیدلې ډېره ښایسته راته ښکاره شوې؛ نوله هغه خط څخه واوښتم دخدایء(ج) لپاره ماته ښنه وکړه ما هغه وبابنه؛ خو په زړه کې مې خیری پاتې شو، ماسوچ کاوه، چې سړي څومره کمزوري دي؛ خو زه دومره کمزورې نه وم څو ډوله نشې شته چې خلک یې نه شي پرېښودی؛ خوما د اهرڅه په کلکه اراده پرېښې و.

په هغه شپه ماهیڅ خوب ونه کړ هره لمحه دغه خیال ویښولم، چې د ښځې لپاره ښایست او څواني بدنصیبي وي، څوانه جلۍ په هغه چا هم باور نشې کولای کوم یې، چي دپلار په ځای یې وي، زه مجبوره وم په سبا بیا دفترته په نه زړه ورغلم، په دغه ورځ یو دولتې افسرفابریکې ته راغلی و زه یې هغه ته وروپېژندم دهغه نظر اوس هم ماته یاد دی، چې په څوړونکي نظریې راته کتل هغه، چې کله لاړ؛ نو ماته خپل ناوړه صیب وویل هغه سره اډردی، چې تقریبا ددونیمولکو روپو دی؛ خومشکل دلته دی، چې هغه لوړ رشوت غواړي اواډرهم دده په لاس کې دی

په دویمه ورځ هغه په اډر پسې لاړ زه په دفترکې یوازې وم دپام غلتولو لپاره مې قایلونه کتل په هردراز کې بلاقایلونه وو، په یو درازکې مې یوه اوږده کڅوړه ولیده، چي راوامي خیسته خلاصه مې کړه، په هغې کې تول لغړ عکسونه وو، دغې عکسونه ما ډېر لیدلي و، چې زمایې داحالت کړی و؛ مگر زه په دې حیرانه شوم چې دیو سپین ږیري په درازکي! دلته به هغه په خپله اینې وي څکه بل چا خو نشو اینودلی، دهغه تول کردار زماپه مخ کې پروت و.

ماعکسونه بیرته کېښودل اوپه سوچ کې شوم، چي دغه بزرگ څومره فریب دی، ده چي زه په خپل جال کې ایساره کړې وم ماته دومره صدمه ورسیده، چې زه یې بیان نه شم کولای، زه یې دې سوچ کې کړم چي اوس چېرې لاړه شم.

خبره دلته وه چي ما له هرڅه توبه ایستلې وه قسم مې کړی و، هغه قسمونه د

ماتېدوپه خطرکې راته ښکارېده، زه پـه دې سـوچ کـې غرقه وم چې هغه راغی، ماخان سره فیصله وکړه کـه داخـل مـې پکـې شیطاني نظـر ولیـد؛ نوکـار بـه ورسره پرېږدم؛ مګر هغه ورځ زما اخیري ورځ شوه، هغه بیا ډېره ښایسته ډوډۍ راوغوښته هغه نن زه په بل جال کې ایسار ولم زما اندیښنه غلته ثابته نشوه، هغه په بنـده بنـده ژبه دهغه افسر خبرې شروع کړې، چې اډر یې نه و ورکړی هغه ماته معاش د درې سوه نه څلورسوو ته لوړکړ.

اخیر یې دغه ناوړه خبره په خوله راغله.افسرصاحب غوښتل، چې ته یوځل ماسره په قلاني هوټل کې ووینه! هغه له تا څخه ډېر متاثره شوی او ویې ویل، چې لـږ ګـپ شپ به ولګوو

ښه نو تا ورته ونه ویل چې هغه له چاسره نه ګوري؟

ما؛ خوورته وویل مګرزه هغه مجبور کړم، چې ته له هغه سره ووینې، تـه ورشـه! زه هغه نشم خپه کولای ما تاته وویل، چې هغه سره د دوه نیمو لکو روپو اډر دی، چې پکې یولک او دېرش زره ګټه ده، که ته هغه ته ورنشې دغه اډر زمونږ له لاسه وځي، له دې نه وروسته هغه سره بل دپنځوس زرو اډر هم شته هغه به هم مونږ ته راکړي.

ماورته وویل ښه؛ نو زه یې درشوت په طور غوښتې یم؟

هو، همداسې یې وبوله زه تاپه زوره نشم لېږلی، که ته پوه شـوې یـې؛ نوماتـه صـفا ووایه دغه به تاته کومه نوې خبره نه وي.زماپه خاطر لاړه شه! زه فکر ورته وړې وم، ماانکار وکړ.

هغه ماته وویل که ته دغه کار وکړې؛ نو زه به دوه زره روپۍ درکړم هغـه؛ خـو دې ټوله شپه نه ایسار وي، بس دوه درې ساعته ورسره یې،هغه ما ته داهم وویـل، چـې ته داسې جلۍ نه یې؛ خو هغه ډېر ضدي دی

ما لپاره دوه زره روپۍ دېرشی وې؛ خو زړه مې هیڅ نه منله، چې هغه افسر تـه ورشـم، ما سوچ کاو چې د پاکستان دولتې اداري هم په دغه ناوړه عمل اخته دي اوهـم دغـه دولت دی، چې مونږته دعصمت فروشې خطاب کوي هغه وویل زیات سوچ مه پرې کوه، کـه پـه ما دې اعتبار نه وي؛ نو دوه زره به زه مخکې درکړم.

-ما خوسوچ کړی، چې زه هغه ته نه ورځم او دا سوچ کوم، چې له پیسونه وروسته اوس جنګې هم په رشوت خلک غواړي؟

- په دې کې د حیرانۍ څه خبره ده دا؛خو ددغې ځـای دسـتور دی،کـه تـه ماتـه

دهغه ځای نه اډر راوړې؛ نو زه به تاته ښه کمیشن هم در کړم، زه دې ته فکر وړې وم، چي ماچاته دپلارخطاب کړی و هغه څومره په خوند دغه خبرې کولې... هغه وویل؛ مگر که ستا ماضي ماته نه وای معلومه؛ نوما دا خبرې تاته نه شوې کولای؛ نو ته اوس په ما دغه نازونه مه کوه، چي زه یوه شریفانه ښځه یم هغه طلسم دې مات شوی.

ماورته وویل داسي وکړه، چي ما له ځان سره وساته، دکورغم راته وخوره او پینځه زره به دمیاشتي راکوې اوکله چې مې کوم افسرته ورلېږې؛ نو دوه زره به نورې هم راکوې!

هغه په ډېرې بې شرمۍ وویل افسوس تا زما اخلاص درک نه کړ، ما خپله بوقره په سر کړه، کومې ورځې کار چې مې ورسره کړی و هغه روپۍ مې هم ورته پرېښودې اودده د اخلاص ددرک کولو نه مخکې له دفترڅخه راووتم.

زه هم داسې بې منزله روانه وم یوباغ ته ورسېدم هلته یوچوکۍ پرته وه، په هغې کې کېناستم سوچ مې کاوه چې یوښځه اخیر څه کولای شي، د چا څه کولای شي، ښځه په دې ټولنه کې د لوبو سامان ته ورته ده، چې هر سړی یې په روپواخیستلای شي، ماسره دگیلې حق نه و، ځکه گناه زما خپله وه، چې هغه ته مې خپل خوږ رگ وښود، څه وشو چې ما دهغه دورتگ نه انکار وکړ پاکستان له داسې ډېرو جنکونه ډک و، هغه به بله زما پشان د دوه زره روپو په لالچ کې وروليږې،دغه خیال په ما اور پورې کړ زه په دې خیال راوچته شوم، چې راځه بېرته ورشه، چې راکړه دوه زره روپۍ چي ورشم؛ خونه پوهېدم، هغه کومه جذبه وه دهغه پرځای هغه ځلورو هلکانو ته ورغلم، هغه لوفران ا و بدعمله وو؛ خوماته یې په سپکه نه کتل، ماته یې پناراکړې وه، هغوی به شپې دهوټلونو په غیاشۍ تېرولې؛ خو زما دعزت ساتوونکي وو.

زما سکه ورور زما غوښتونکی شو

هغوی ماته مشوره راکړه، چې په کوم ښوونځي کې خانته داستاذۍ وظیفه پیداکړه، کیدای شي، چې داوسیدو ځای هم درته پکې پیداشي دجاګیردار زوی ماته پیسې راکړې اوما نوې وظیفې پسې لټون شروع کړ.

په کوم دولتي ښوونځي کې؛ خوماته وظیفه نه راکول کېده، چې له ماسره ډیګري نه وه اوشخصي ښوونځي هم ډېر و چې څه تمه مې ورته کیده، زه به اکثره په محلو کې ګرځېدم دا قسم ښوونځي په محلو کې اباد وو، زه چې کوم ښوونځي ته ورغلم؛ نوهغوی یوازې دمیاشتې اویا روپۍ تنخوا راته وویله، په دې ورځ څلورو ښوونځیو صفا ځواب راکړ،ما فیصله کړې وه، چې زه به دتنخوا په پیسو خانته کور نیسم اویو شریفانه ژوند به اختیار وم، په چامې اعتبار نه و چې ماته دې د خور او لور په سترګه وګوري، زما له ټولو نه غټه کمزوري دا وه، چې له کوره تښتېدلې وم کومه تکیه مې نه لرله، په ډېر عزم مې دا راده کړې وه، چې باقي ژوند به د ماشومانو په روزلوکې تېروم؛ مګر ددې عزم لپاره دخانته کور اود ښې تنخوا ضرورت و، چې ماته په اسانۍ نه پیداکېده، چې هغه څلورو سره اوسېدم؛ نوماته به دشاوخوا کورونو دشک په سترګه کتل،که هرڅومره په تلو راتلو کې به زما حجاب په مخ پروت و؛ خو بیاهم خلکو شک کاوه، یوه ورځ مې د دروازې څوکیدار ته وویل، چې زما په اړه چا درنه پوښتنه کړې؟ هغه یوشریف انسان و، هغه وویل ولې نه څوڅو وارې کړې ما ورته ویلې چې هغه دجاګیردار د زوی خور ده دلته له هغوی سره په کالج کې درس وایې اومونږهم داسې کوم حرکت نه وکړی، چې څوک دې غږ راوکړي، چې لږ په ارام شئ مونږ موټنګ کړو؛ خو داختیاط باوجود هم ماغوښتل چې له دې ځایه باید پښې وکاږم، که هرڅومره دغه ښار لوی دی یوه نه یوه ورځ به زه له خپل پلار ورونو یاکوم بل خپلوان سره مخامخ کېدم؛ مګر سوال دا و چې چېرې لاړه شم؟

دنیا راباندې تنګه شوې وه اویوه ورځ له دغه خطر سره هم مخامخ شوم، په هغې ورځ سترې ستومانه په ښوونځیو ګرځیدلې وم او دریکشې په انتظآر د سړک په غاړه ولاړه وم، په دې وخت کې زما کشر ورور سره د یو بل لوفر زما له مخې په موټر سایکل وړاندې ودرېدل، هغه بل لوفر تږې راکوز شو، ما دواړه حجابونه

اچولي ؤ زه وډار شوم لکه چې وېبې پېژندم! هغه لوفر او زما ورور، چې په موټرسایکل سپاره ؤ زما خواته راغلل، وروړمې په کراره ووېل، چې راځه زه پوه شوم، چې هغه خپل ښکار لټوي، ما هیڅ نه ویل، غوښتل مې دوی پوه شي، چې زه ددې کاتو نه یم؛ مګر هغه ما پسي وو، زه له دوی نه په کراره مخکې روانه شوم، په زړه کې مې راتېرشول، چې ښه بدې ردې ورته ووایم؛ خو زما له خولې هغه ته ووتل ته لاتراوسه بچی یې! له دي کار څخه لاس واخله په هاغه وخت کې دهغه عمردرویش کاله و او یوکال مود جدایې وتلی و، هغه ووېل، ښه نو زه بچی یم که ته مخ نه ښکاره کوې زه دې له ښایسته لاسونو نه پېژنم، چې ښائیست لرې راځه هوټل کې به ډوډی هم درکړم اوکوټه هم پیداکېږي.

زماسترګي له اوښکو ډکې وې زړه مي لکه چې خولې ته راغلې وي، هیڅ مې له خولې غږ نه وته، ماته مې خپل ورور د هندوستان هاغه مهاجرت رایاد کړ، چې پیاده پاکستان ته راغلواودغه ورور به ماسره ددغه لغنتي وطن، چې مونږ لا لیدلی نه و خبرې کولې، چې پاکستان ډېرښایسته وطن دی، هو په دغه پاکستان کې هغه زماغوښتونکی شو اوماته یې ووېل راځه هوټل کې به ډوډی درکړم او ویسکې به هم دربادې وڅښم.

زه خاموشه مخکې ورنه روانه وم، په دغه وخت کې خدای(ج) یوه ریکشه راپیداکړه او زه ترې راغلم، په هغه شپه مې دومره وژړل چې اوښکې مې ختمې شوې، له سترګو مې بې اختیاره اوښکې بندې شوې وروړمي له مخې نه نه لرې کېده دکور ټول غړي مې سترګوته ودریدل، زه ناڅاپه وم خوځله مې دغه اراده وکړه چې راځه خپل کورته لاړه شه اوخپل سر دپلارپه پښوکې کېږده، چې ماته ښنه وکړه، ما له خپلې سیني سره ولګوه، هماغه شان مې په اوږوکېنوه، څنګه چې دې له هند څخه راوړې وم؛ مګرماته دپلار هغه کنځاوې رایادې شوې، چې په ژوند کې یې ماته نه وې کړې، دهغه خونخوار نظر رایاد شو، چې قهر ترې له ورایه ښکاریده، له یوکال غیر حاضری نه وروسته هغه زه قبلولم، زما زړه راډک شو او په زوره مې چغې کړې چې(زه دچا لور نه یم) زه دچا لور نه یم، په خانته کوټه کې مې تر ډېره وژړل.

دا ښوونځی دی که رنډی خانه!

په بله ورځ زه بیا دښوونځي په لټې پسې ووتم، دوه ښوونځي مې پیداکړه یو یې خواب راکړ بل نه، چې ورغلم هغلته یوه دپاخه عمر ښځه سرمالیمه وه، دغه ښوونځی تر اتمه پورې و، خاص دجنکو لپاره و اوپه یو زوړ کورکې و، چې پاس منزل کې د سرمعلمې دفتر و او لاندې ښوونځي ته خانګړی شوی و، سرمعلمه کونډه وه او هم دلته اوسېده، هغلته ماته معلومه شوه، چې ښوونځی د یو نا ظم دی هغه دایوب خان دوره وه، چې دیونین کونسلرانو قانون په خپل لاس اخیستی و اوخپلې مزې یې کولې اود ښار یو کس هم د هغوی خلاف اشاره نه شوه کولای، د دغه بد بویه کور په کوټو کې شاګردان په یوه چوکۍ درې سره داسې جوخت ناست وو لکه تنګ بکس کې چې سامان تخته کړې، شور له برداشت ځخه وتلی و، دغه په ښوونځي کې اولنی شی و، چې ماترې نفرت کاوه سرمعلمې زه کېنولم او ذاتي پوښتنې یې کولې، چې ماپه سپینو دروغو ځوابولې، له هغې زه دومره پوښوم، چې هغې نه دا چې زه یې دنوکری لپاره منتخبه کړم؛ بلکې خوښه یې کړم ویې ویل کله، چې چوهدري صاحب راغی هغه به تنخوا هم درته وټاکي، نور یې راته دهغه داسې بې دریغه صفتونه شروع کړل، چې تابه ویل هغه انسان نه بلکې فرښته ده.

لږ وروسته هغه تور مخی چوهدري راغی اوسرمعلمې زه ورمعرفي کړم، چوهدري ماته سرنه پښوپورې دسود!ګر په نظر وکتل اوپه حکیمانه لهجه یې وویل: زه دماشومانو په تعلیم اوتربیت کې لږ سخت یم، مور اوپلار خپل بچیان ددې لپاره مکتب ته لېږي، چې راتلونکی یې روښانه شي.

زه غوارم،چې ته خپله دنده په ښه شان سرته ورسوې او زه به تاته دوه سوه تنخوادرکوم، نوردپینځم صنف انګریزي اوحساب درس په تاشو، زه دې تر دریبو میاشتو پورې خارم که دې کارښه و، زه به دې معاش لوړکړم، څه ترقي به هم درکړم اوپه مستقله توګه به دې هم ځان سره ونیسو، دهغه خبرې مې ډېرې خوښې شوې زما اراده هم همدا وه، چې د راروان نسل کردار بایدقوي کړم، ماسوچ کاوه، چې منزل راته پیداشو ما دوه سوه قبولې کړې، ماته صنف راوښودل شو معلومه شوه، چې له مانه مخکې استادې خپله دنده پرېښې وه.

سرمعلمې ماته څوضروري هدایات راکړه ما دپينځم صنف انګریزي او حساب وکتل اولږ وروسته خپل صنف ته لاړم، لږ وروسته رخصتي شوه ټولي استاداني په پاس منزل کې راټولې شوې اوله ټولو سره مې خان معرفي کړ، هغوی ټولې ځوانې او ښایسته وې، چي ما په بل ښوونځی کې نه وې لیدلې، بعضې استاداني د چېرېـ يانو ښځې وې اوبل مې په دې خوښې شوې چې ډېرې خوښ مزاجه وې اوټوکې به یې په خپل مینځ کې کولې، ماهم په خپل وار سره له ډېرې مودې وروسته له هغوی سره ټوکې وکړې، یوې په خندا خندا داخبر راته وکړه، چوهدري ډېر ښه سړی دی، ستا تنخوا به ډېره زرلوړه کړي، هغوکې یوه وه، چې ډېر به یې خندل، هغې وویل چې دومره ښایسته سترګې اوویښته لري چوهدري به یې څنګه تنخوا نه لوړوي،په دغه خبره ټولو په ډکه خوله وخندل ماهم ورسره له ډېرې مودې وروسته وخندل، زه خوشاله وم، چې داستادی دنده راته پیدا شوه د اوسیدو دځای مسئله هم حل په نظرراتله، ځکه سرمعلمه په پاس منزل کې یوازې اوسېده ما ویل، چې څو ورځې وروسته به ورته ووایم، چې ماته هم څه ځای راکړه،استاداني کورو ته په تګ شوې، هغه چې زما د سترګو او ویښتو تعریف یې وکړ هغه پاتې شوه.

اوماته یي وویل: یا ما له خان سره بوځه اویا ته له ماسره لاړه شه، چې د ښوونځي په باره کې خبرې درته کوم زما؛ خوکوم کور نه و؛ نوله هغې سره روانه شوم، هغې دخپل کور پرځای دخپلې مور کورته بوتلم دوډی یي راته راواخیسته او ویې ویل واده کړې اوکه نه اونوکری‌ته مجبوره یې؟

ماورته وویل واده مې نه دی کړی؛ خو نوکري ددې لپاره کوم چې مجبوره یم.

هغي وویل اګر که ته په ریښتیا مجبوره یې؛ نو ضرور یې وکړه؛ مګر که تاته دخپل مور اوپلار عزت اوشرافت ګران وي؛ نوته دا وظیفه نشې کولای، د څو ورځو په تېرېدو به ته له دغه ځایه مایوسه وځې له دې نه بهتره ده، چې ښوونځي ته لاړه نشې، که ته زما په خبرو شک کوې؛ نو ښه ده کوه یه؛ خوخپله به درته معلومه شي، چې زما خبرې ریښتیا وي

ماورته وویل ته خبره وکړه اخیر په څه؟

هغې پسې اوږده کړه، چې چوهدري لعنتي تاته دڅه اسنادو بغیر ددې لپاره وظیفه نه ده درکړې؛بلکې تاسره دښایست اوځوانۍ اسناد دي، په دغه وجه چوهدري تاته وظیفه درکړې، له تاته مخکې، چې کومه استاده وه هغې د چوهدري له تفریح

ښځه انکارکړی و؛ ځکه وویستل شوه، په هغه ښوونځي کې یوه استاده هم له چوهدري ښځه نه ده پاتې...

زه حیرانه شوم ماپه بې زړه توب له هغې نه پوښتنه وکړه ته هم ترې مخفوظه نه یې؟
هغې وویل نه، مگر په دې کې دچوهدري کوم کمال نشته، چې زه هغه دم کړې یم؛ بلکې زه خپله داسې یم، زه خپله غواړم که ته ماته لوفره وایې او که عیاشه وایې؛ نو څه فرق نه کوي، زه یم زه داسې یوه شریفه جلۍ نه یم ته کېدای شي حیرانه یې، چې دا زه څنګه تاته په اول وار لیدو سره داسې خبرې کوم؛ خود حیرانۍ خبره نه ده، ته مې چې پیغله ولیدې، زړه مې درباندې وسوزید، غوښتل مې چې تا له دغسې خطر څخه وژغورم، ته یقین وکړه، چې ډېره ښایسته یې، زه نه غواړم تا هاغه ناپاک چوهدري ناپاکه کړي،.هغې چې ماته پاکه او پیغله وویله؛ نو زړه مې درد وکړ؛ مگر زه چپ وم، د هغې خبرې مې اورېدې، هغې وویل: ته زما تېره کیسه واوره، بیا به پوه، چې زه ولې له دغه راز څخه پرده پورته کوم، دښوونځي به وروسته درته ووایم، اول زماخپله کیسه واوره!

مور زه یو داسې سړي ته واده کړم، چې دماغي حالت یې روغ نه و ته هغه ته لیونی هم ویلی شې، زما پلار یو کاروباري سړی و، ده زما د واده جهیز ځلوېښت زره روپۍ وخود، ددې حقیقت نه ډېر لږ خلک خبر دي، چې هغه زما پلار ته زما خسرګنۍ ورکړې وې، هغه دولت مند خلک دي، دهغوی زوی پیدایشي- همدغسې لیونی و، هغه همېشه خاندي یاد ماشومانو غوندې حرکتونه کوي، ماته هیڅ پته نه وه، چې هغه داسې دی وروسته راته معلومه شوه، چې هغوی ډېروکورو ته دده لپاره رشتې غوښتې وې او دخوراولور د ورکولو په ځای به یې ورته کنځا کولې، همدغو بدو ردو به هغوی ته زور ورکاوه، چې ولې یې ځوک زوی ته لورنه ورکوي؛ نو د ډېرو پیسو په مقابل کې مې پلار زه ورته ورکړم، زه دهاغه جنکیو څخه نه وم، چې په کور کې کراړې ناستې وي؛ مگر زه یوه بې پروا جلۍ وم، شرارت به مې خپل کار و مگر د غیرو سړیو سره د تار لرلوخیال مې هم په زړه نه راته؛ البته دا والدینو په مالې حالت مې زړه دردېده، هغوی زما دغه بې پروایې، چې لېده نو زما واده یې زر غوښت، چې وشي؛ مگر له هغوی سره د جهیز لپاره څه نه و، زما پلار کاروباري سړی و؛ خو داسې کوم امیر یا تجار نه و، چې زما بار دې له اوږو سپک کړي، یوه ورځ مور راته ناڅاپه وویل، چې پنځلس ورځې وروسته دې

ودوم، مور مې ماته راتلونکې مېړه داسې تعریفاوه، چې ما په خپل قسمت ناز وکړ، د مور مې یوه خبره خوښه شوه.

چې ویل یې د خاوند دې هم ستا په شان هروخت خوله له خندا ډکه وي، زما په پوښتلو هم مور او پلارڅه ونه ویل، چې دا دولت له کومه راغی، چې ماته پرې سره اونور سامانونه اخلي؛ خو مور او پلار مې خوشاله وو.

د واده ورځ هم راغله ماته معلومه شوه، چې پینځه سوه نفر په ورا کې هم راغلي وو، په ډېر ښه شان اوشوکت یې زما ډولۍ تر خسر گنی راورسېده، زه دیوې ناوې په شان په پالنگ پلواچولې دخاوندپه انتظارناسته وم، زما د پښوښکالو ترغوږشوه زه وپوهیدم، چې خاوند مې دی؛ خو د درې خلورکسانو دربار و، لږ وروسته دکونې ورخلاص شو او له باندې اړخ څخه بند شو له دې سره مې یوه زوروره خندا واوریده، بیا مې دهغه دا اوازونه واوریده بې بې ای بې بې او دروازې ته یې ځپېړې بندې کړې وې، خپله مور یې غوښته، چې راشي او ور ورته بېرته کړي، بیا زما خواته راغی، زه یې پورې وهلم اودکټ نه یې لاندې واچولم، هغه راته خندل، ماله مخه پلو لرې کړ، هغه یوخوان اوښایسته هلک و، له جسم نه هم ښه و؛ خو زه به تاته څه ووایم، کله به یې خندل او کله به یې زما چپلې پورته پورته کولې، ماته راياد شول، دمحلې جنکی به غږېدې او دیو لیونې ذکر به یې کاوه چې مور اوپلار یې غواړي واده ورته وکړي؛ خو هغه چور لیونی دی، چې څوک خور لور نه ورکوي، زه پوه شوم چې هغه همدغه لیونی و، بیاهم ماپه ځان دا جبر وکړ، چې خیردی په زړه کې مې غوټه کړه چې راځه له ده سره ښه سلوک وکړه مینه ورسروکړه کېدای شي قسمت مې راویښ شي اوماسره ښه شي، خواته مې کېناوه مینه مې ورسره وکړه مگرهغه به همداسې په زوره زوره خندل، ماهغه په دویمه لاره سیخ کاوه؛ خو چې هرڅومره کوښښ مې وکړ هغه دا لاره نه پېژنده، هغه دتیږې په شان و، یو حس یې هم بیدار نه شو زما د واده اوله شپه وه؛ چې د ژوند ترټولوخوږه شپه وي هغه راباندې په ژړا تېره شوه.

هغه به په خواړه خوب په بل کټ کې ویده شو سهار مې خواښې اودمېره خور راغلې اوراته یې وویل: شپه دې څنگه وه؟ زما زړه هسې- هم ډک و، په ژړا شوم تاسوماسره دوکه کړې، هغه دهیڅ قابل نه دی، هغه سره دومره احساس هم نشته،چې دښځې په نظر راته وگوري...تاسو زه لیوني ته کولم؟ زماخواښې دواړه

لاسونه سره جوړه کړه اوپه زاریوېي شروع وکړه خیردې هغه به خدای(ج) جوړکړي، ته هغه مه پرېږده!.ما؛ خوپرېنښوده، خپل مور اوپلارته لاړم یوکنځامې ورته ونه کړې نور مې چې څه په خوله راتلل ورته مې وویل، مورمې زما پښوته راوغورځیده اوزارۍ یې کولې ښنه یې غوښته، هغې ویل چې مونږستاله جهیز لپاره هم څه نه لرل، د هغوی په پیسوموهر څه درته جوړکړل، دهغوی په پیسومو واده اود ډوډۍ خرچې وکړې، مطلب هغوی زه خپل لیوني زوی ته وکړم او زما مور اوپلار یې د لور له دغې فریضې څخه بې غمه کړل زما ژوندیې دوزخ کې شو، ما دهغه(لیوني) دښه کېدو ډېر کوښښ وکړ؛ خوهغه مور ذاتي لیونی و، سبوا له دغه کار څخه چې په کټ به ناست و اوخندل به یې اویابه یې داسې کارونه کول چې ماشومان یې هم نه کوي، بل څه یې نه و زده.

د هغه مور او پلار هم مجرمان وو او زما هم؛ څکه ددوی چابې زماپه لاس کې وه او زه د دوی له پاسه وم یوه ورځ؛ خو مې په معمولې خبره دا دمکې هم ورکړه، چې عدالت ته به لاړه شم او دعوه به پیل کړم، چې له ما سره مو دوکه کړې په لیونې یې واده کړې یم، له هغې نه وروسته په ما چا جبر نه کاوه ما میټریک کړی و، په کورکې مې زړه نه لګیده؛ نو ما دغه دښوونځي وظیفه پیدا کړه زما دلته یوکال وواته، چوهدري راته پیدا شو هغه دیو ژوندي زړه خاوند و او یو عیاش سړی و، زه یې په خپله عیاشۍ کې ډېره زرګېده کړم، زما په وجودکې داسې اور و، چې زه یې دې ته مجبوره ولم دا کومه ګناه نه ده خراب کارنه دی زماسره دوکه شوې وه، دیو لیونې پلار دخپل ضد پوره کولوپه خاطراوپه تولنه کې یې دعزت ساتلو لپاره زه اخیستې وم او پلار مې خرڅه کړې وم، زما صبر ته ګوره هغه مې بیا هم قبول کړ؛ خو هغه ن ه د ذهن له طرفه مګر د جذباتو له طرفه هم زما قابل نه و؛ خو زه اوس هم خوشاله یم، چې هغه ددې قایل نه دی اولادونه به یې هم دده په شان لیوني و، ولې زه څه انسان نه یم؟ ولې زه جذبات نه لرم؟ ولې زه یوه تږه یم؟

د ښوونځي پاس منزل

هغې لږې یا ډېري خبرې کولې که کومه پوښتنه به مې وکړه دې به یې وضاحت کاوه، د هغې جذبات ما سم درک کول دیو ښوونځي نه سېوا دا جذبات څوک نشي درک کولای، هغه یوه ښایسته اوځوانه جلۍ وه د هغې پـه وجـود کې چې کوم اورونه وو هغه مادرک کړي وو. هغې وویل: همدغو اورونو زما ژوند تبا کړ.

صیب! ستا په نظر به جلۍ گناهگاره وي اوکه چوهدري ماته ددغه سـوال جـواب مه راکوه؛ مگرکه زه د نفسیاتو ډاکتره وای؛ نوما به تاته تجزیه وړاندې کړې وای.

هغې وویل ما دغه وظیفه یوازې د پام غلطولو لپاره شروع کړه؛ خوماته هلتـه هغه خوندونه ملاو شو چې زه ترې محرومه وم، چوهدري ماته ددوستۍ لاس را وغځاوه ماهم ورکړ.

دهغه دتوقع خلاف زه هم ماته شوم یوه ورځ یې زه پاس منزل ته وغوښتم ماتـه پـه اول وار معلومه شوه، چې دیو سړي په لمس کې څومره خوندونه موجود وي، کوم خوند چې زمانـه زمـا مـور اوپـلار پـه خلوېښت زره روپـو اخسـتي و، بیـآ زمـا او د هغه(چوهدري) دوستي سره پخه شوه، زه یو ځل هغه سره د اتو ورځو لپـاره مـري ته هم لاړم، په کورکې مې وویل، چې ټولې معلمانې په یوځای ځي،.هغوی زه منع نه کړم اونه یې زه ایسارولای شوم؛ ځکه چې ما په عدالت کـې بربنـډول، زه دهغـه مولوي ډېره شکول غواړم، چې زما نکاح یې ددغه لیوني سره وتړله، هغه رذیل بـه خبر و، چې دغه لیونی دی، په اسلام کې له لیوني سره هیڅ نکاح نه کېږي؛ خو نه پوهېږم، چې دغه رذیل ملا زمانکاح څنگه اوپه کوم روایت ورسره وتړله، زه هغې نه مخکې دهغه په ټوله قبیله لعنت وایم، اوس هم چې کلـه یـې دجمعـې پـه ورځ پـه لاډسپیکر کې مسئلې واورم، زړه مې غواړي، چـې ورشـه او دا ډېـره تـرې د ببخـه وباسه.

صېب! اوس ماته دهغې جلۍ کومه پته اوکوم خبر نشته، چې هغې بـه څنگـه کـړي وي له چاسره به تښتېدلې وي یا کېدای شي هغې شریفانه ژوند اختیـار کـړی وي؛ خو زما یقین دی، چې داسې به نه وي شوي؛ ځکـه هغـه پـه بـدکارۍ کـې دومـره مخته تللې وه، چې بېر ته راتگ یې مشکل و، هغه ډېره شوخه او ټوکماره جلۍ وه یا کېدای شي، زما په لار راغلي، چې هره شپه خانته خاونـد پیـدا کـوي، تاسـو مـه

حیرانېږئ، دهغې جلی عمل د حیرانی وړ نه دی دا دپاکستان او د یوې ټولنې یو معمولي مثال دی، مانه وپوښته، زه درته ووایم چې یوه جلی دیو مولا په لاس د هلا کت کندې ته غورځي، دشلوکالو جینکی شپیته کلن ته ودېږي، چېر ته چې شوخه جلکی یو بې حاله لېوني ته ودېږي، هغلته داسې واقعې وې چې دالله نه وروسته یې دشپې تیارې وېني بل څوک نشي لېدای.

دغه بدکاره ښځې چې تاسوېې فاحشې عصمت فروشي بولئ تاسو د هغې په سپنه کې پټ رازیا د هغې ماضي وګورئ؛ نوتاسوته به ځان په خپله په نظردرشي، هغې جلی ماته وویل، چې ټولې معلمانې د چهودري دتفریح ذریعه ده، د ښوونځي معاش ښېل اخلې اوله چهودري نه ښېل، همدغه وجه ده چې دلته ټولې معلمانې ښایسته دي، چې لاندې ماشومانو ته درس وایي او پاس دغه بدکاري کوي، دغه ټولې استاذانې چې په خپل مینځ کې ټوکې، خنداوی کوي په زړونو ماتې دي، یو دبلې دشمنانې دي، هغه کېدای شي ستاهم دښمنانې شي، هغې داهم وویل، چې دهرې معلمې ځان ځان ته کیسه ده، چې دې کارته یې مجبوري کړي، څوک دخپل بوډا پلار په وجه چې د روزی ګټلو یې څوک نه وي، څوک د مېړه د وزګارتیا له وجې بدکاری ته اړ شوي دي.

ددې خبرو سره سره بیاهم ما د هغه ښونځې دوظېفې کولو فېصله ما ته نکړه، ما وویل چې داټولې استا دانې به د چهودري په خلاف ېوموتی کړم؛ خوهغه زما وهم و ما هغلته تقریبا یوه میاشت تېره کړه معلمانوته مې قسمونه ور واچول؛ خوهغوی په مادا الزام ولګاوه، چې ته غواړې چهودري یواځې ځانته کړې

په دغه دوران کې چهودري هم مکتب ته راته، زه به یې ځانته دفتر ته غوښتم، کله به چې زه ورتلم سرمعلمه به له دفترڅخه وتله، هغه به کیسه زما له وظیفې نه شروع کړه او په ذاتي خبرو به راتاو شو، په مینځ کې به یې بدکاری طرف ته اشارې کولې، یوه ورځ یې راته وویل: راځه پورته ځو! ما ورته وویل، چې هرڅه خبره وي دلته یې وکړه زه پاس نه ځم، په دغه دوران کې ماته دا پته هم ولګیده، چې له ماشومانو به یې کله په یوه بهانه اوکله په بله اتانې یایوه روپۍ ټولوله اوددې عیاشی ته به لویدلې

چهودري زما دګیرولو زیات کوښښ کاوه، دمعاش د لوړیدو لالچ یې راته وراندې کړ، یوځل یې د مرې دسیل دعوت راکړ

زماهم نوره د صبرکاسه ډکه شوې وه؛ نو خوله مې پرې راخلاصه کړه، یوځه مې هم ورته پرینښودل، چې څه مې په زړه راتله هغه مې ورته ویلي؛ مګرهغه یو بدعمله اوکم اصله سړی و، ښه یې وخندل او د ټیټتولو دمکه یې هم راکړه، په هرحال ما له هغه نه خپله تنخوا واخیسته، له ښونځي سره مې خدای په اماني وکړه او د شریفانه زندګۍ عزم راته په تیاره کې ډوبېدونکې ښکاره شو

له بنګلې تېښته

ما په هغه ورځ ډېرپه جدي توګه سوچ کاوه، چې زمامستقبل به څه شي، مخکې له شکست نه، وروسته به ماپه تنهایي کې ډېرژړل؛ خو دا ځل مې ونه ژړل اوځان سره مې فیصله کوله، چې اخېر زه کومه لار ونیسم، دکور تلل مې هم له زړه وه ایستل ځکه له قید اوحقارت بل څه په نظرنه راتلل، که مې شریفانه ژوند اختیاراوه؛ نو په لاره کې لکه د غره غوندې غټ خنډونه به مخې ته راتلل، شیطان یوه لار راته مخې مخې ته کوله، هغه دهاغه سپین ږیري عیاش؛ چې زه یې افسرته درشوت په توګه لېږلم.

ما ویل راځه دغه لار غوره کړه او له هغه نه د اوسېداځای هم وغواړه اوخپلې پیسې ګټه، ماته همدغه په نظرراتله، چې څوک ماشریفانه ژوند تېرولو ته نه پرېږدي.

ما د شپې د جاګېردار زوی ته داخبره یاده کړه، ماهغه ته وویل که سړي ماته همداسې هوس کاره وي زما به اخر انجام څه وي، ماهغه ته دخپل وروركارنامه هم وویله.

هغه وویل: په دې کې د سړیو څه ګناه نشته، ته هغه مقناطیس یې، چې سړی له لرې راکشوې هرسړی چې تا ویني؛ نو بې اختیاره کېږي؛ خو په یاد ولره! مجبوره ښځه که بدشکله هم وي هغه سړي ته ښایسته ښکاري، کوم چاته یې چې دسوال لاس وړاندې کړی وي... ددې مرض علاج زمونږ په وطن کې نه پیداشوی اونه شته.

ما د خپل کورد غرو په باره کې هرڅه ورته وویل، هغه زه دکور له تګ څخه منع کړم ویل یې هغلته د ذلت اورسوایۍ نه سېوا ستا لپاره نور څه نشته، هغه ماته مشوره راکړه، چې په ټولنه کې ښه خلک هم موجود دي، خپل قسمت بیا وازمویه!

زه هم ددې په خاطريوځل بيا خپل قسمت ازمويلو ته تياره شوم.
څو ورځې وروسته هغې ماته ديوې کمپنۍ پته راکړه، چې ته هغې ته ورشه که چېرته درته کومه وظيفه درکړي.

زه هغې کمپنۍ ته ورغلم هغوی راته وويل: مونږ سره څلور جنکۍ دي دپينځمې ځای نشته، ما هغوته زاری شروع کړې چې پلار مې مړ دی، واړه ورونه راپاتې دي دګټې يې زما نه غير څوک نشته، زما اوښکې روانې وې دکمپنۍ مشر له لږ سوچ وروسته ماته وويل: ګور زه دلته ډېر مصروف يم ته داسې وکړه، چې د شپې اته بجې زما کور ته راشه هلته به په کراره خبرې سره وکړو اوکه بده يې نه منې نو مړی به هم ماسره وخورې.

زه د شپې دهغه کورته ورغلم معلومه شوه، چې هغه په کور کې يوازې دی، ښځه او بچې يې سوات ته په چکر تللي وو، د هغه عمر د پينځه شپيتو په خوا اوشا کې و، په خبرو کې يې همدردي وه، هغه په ما ښه ډوډی وخوړه بيا هغه زما دپلار او ورونو پوښتنه وکړه؛ خو کله يې چې دکور پوښتنه وکړه نوما انکار وکړ، هغه يوه مسته خندا وکړه.

بيا يې وويل: زه تاته يوه خبره کوم خپه کېږې خو به نه! زه غلې ناسته وم زه د سړي په ذهنيت پوهېږم، هغه ماته کومه داسي ناآشنا خبره ونه کړه، چې زه ګوته ورته ونيسم؛ خو کله يې چې داخبره وکړه؛ نو په ما تړوله کوټه وګرځېده(بچې دې ضايع کړ اوکه واده دې وکړ) کېدای شي زما رنګ به بدل شوی و.
هغه وويل ماتاته پيغور درکول نه غوښتل؛ خو زه تا پېژنم، هغه هوټل ته به زه هم کله کله درتلم، ته ما ليدلې وې ماله يوه ملګري نه پوښتنه وکړه، چې دا څنګه جلۍ ده؟

ملګري مې راته وويل، چې دا ډېره قيمت بيه جلۍ ده، خو اوس يې پښې پسې درندې شوي دي(حامله شوې ده).
هغې وويل له هغې ورځې وروسته ته ما ډېره وکتلې؛ خو پيدا مې نه کړې، کله چې نن زما مخې ته پخپله راغلې؛ نو ما مناسبه وګڼله، چې کورنه دې راوغواړم.
ماورته وويل دلته راغوښتل درته څه لپاره مناسب ښکاره شو.
هغه وويل وېرېږه مه ما درته ځای په دفتر کې ټاکلې دی، دلته به لږ ګپ ولګوو، خبرې وکړو، بيا هغه زما لاس په خپل لاس کې واخيست او وېې ويل: دغه دروغو

ته څه ضرورت و، چې پلار مې مړ دی او ورونه را پاتې دي؟
هغه زما له ماضي څخه خبر و، څکه مې هغه ته صفا صفا وويل، چې بچی مې ضایع کړ او اوس شريفانه ژوند کوم هغه پوه شو، چې لا واده مې نه دی کړی او غواړم، چې له یو باغزته سړي سره واده وکړم؛ نو هغه په خندا وويل: که ته واده وکړي؛ نو څه به پرې وکړې، راځه یو څو ورځې سیل راسره وکړه.
هغه ته ما یقین ورکاوه، چې دا یوکال وواته، چې ما کوم بد کار هم نه دی کړی سیل او نورې کارنامې؛ خو پرځای پرېږده.هغه ته معلومه شوه، چې دګناه دنیا یې پرېښې ده؛ خو هغه زه بیا ګناه ته اماده کولم، ماهغه ته منت کاوه، چې زما قسمونه مات نه کړې؛ مګر هغه ډېربنه پوهیده، چې زه یوه پاکه اوشریفه پیغله نه یم، هغه ماته دپینځۀ سوو معاش وویل: هغه ما سره کومه زبردستي نه کوله، هغه ما ته له جېب نه لس دسلو لوټونه رااویستل او زما په لاس کې یې کېښودل، زه یې په غېږ کې ونیولم، شونډې یې رانه مچې کولې هغه دکالیو پر ځای پتلون اغوستی و.
ما هغه ته وویل ته کالي بدل کړه او زه به بیډروم ته لاړه شم، ماته معلومه شوه، چې کله په سړي دجنسیت بوت سپور شي؛ نو بیا د ښځې دلاس نانځکه شي، هغه چې هر څه ورته وایې دی به یې کوي هغه زر اوچت شو او ويې ویل، چې زه دوه دقیقوکې راځم
له بنګلې په منډه راووتم په شا مې وکتل هسي نه چې تعقیبوي؛ خو به مې نه ما هغه زر روپۍ په هغه ځای ورته پرېښې وې، په سرک رش زیات و؛ خوکومه ریکشه په نظر نه راتله ما سره دا ډار هم و، چې هسې نه هغه مې ګېره کړي او دغلا دعوه راباندې ونه کړي؛ خو د خدای(ج) کرم و یوه ټکسي پیداشوه اوپکې سپره شوم.

بیا دروازې بندې شوې

دغه زما بل شکست و، چې زما ماضي ما ته مخکې په لار کې ودریده، زما زړه ته دا وهم ولوېد، چې زما ګناه لکه دپیرانو غونډې زما په مستقبل ناسته ده، چې ما همداسې ګناه ته کشوي، ما په هغه شپه خپله څهره په اینه کې وکیده نفرت مې ترېنه وشو، خپل خان ته مې غوسه راتله زړه مې غو ښتل، چې خپله څهره په خپلو نوکانو داسې شوکارې کړم، چې خلک مې په لیدو دخوښېدا پرځای نفرت رانه وکړي، یایې په اور وسوزوم، یاتېزاب پرې وشیندم، ذهن مې ډېر نا ارامه و؛ خوکه

داهرڅه مې کړی وای؛ نو بیا نوکري راته نه پیداکېده،خاوند نه راته پید اکېده.
زه خو وارې دهغه کالج له مخه تېره شوم دکوم نه چې زه برباده شوې وم، هغلته لا اوس هم جنکی په پردیو موټرو کې له هلکانو سره تلې، وخت تېرولني ته بد کارې ډالی ورکولې، زړه مې غوښتل چې دغو جنکو ته ووایم؛ مګر خپله غاړه پرې خلاصه کړم، چې څانونه له دغو موټرو وساتی، لرې ترې ګرځی، زما له غېرتناك انجام نه غبرت واخلی؛ مګر ما هیڅ ونه کړل اونه مې کولای شول، دهغه بنګلې نه دراتښتیدو نن شپږمه که پینځمه ورځ وه، ماته دغه خبیث سوچ راته، چې راڅه بېرته هغه بدکاري شروع کړه، چې پرېښې دې ده، څکه اوس په هغه څلورو نورو زه بوج کېدم، بس ده چې دا خوار لس میاشتې یې وساتلم، ما غوښتل چې څانته یوه ټیکانه پیداکړم، یوې د درملو کمپنی ته لاړم، چې غیر ملکي وه؛ خومنیجر یې پاکستانی و، هغه سره مې هم هماغه تجربه وکړه، چې مې له هغه نورو سره کړې وه، کوم غبار مې چې په زړه جمع ؤ او له شپاړس ورځو وروسته مې هغه نوکري هم پرېښوده.
له دې تجربو نه وروسته باید ما د نوکری خیال له زړه نه ویستلی وای، خدای(ج) به زما په قسمت کې نور ذلت او رسوایې لیکلې وي(په بندو دروازو کې دغه یوه دروازه پاتې وه)
ما ووېل راڅه دغه هم وګوره دا هم یوه غیر ملکي کمپنی وه او په اخبارو کې یې اشتهار ورکړی و، هغلته زمانه مخکې بلا جنکی راغلې وې، چې څانونه یې دیورې په کریمونو لړلي وو، په هغوی کې یواځینی جلی زه وم، چې بوقره مې په سر وه، هغوی څانونه ددې لپاره جوړکړي و، چې دهغه کمپنی خاوند دایټالیا و، انترویو شروع شوه کوم کس چې نترویواخیستله هغه د منیجریواځینی سکرتر و، چې پاکستانی و، هغه مانه یوڅو پوښتنې وکړې بیا یې په انګریزي کې وازمویلم انګریزي؛ خو زه تېوله غرقه کړې وم داسې مې زده وه لکه مورنی ژبه، بیا یې هغه منیجر ته بوتلم سکرتر د زړه له اخلاصه منډې ترړې راته وکړې، ماته ووېل شو، چې بوقره ایسته کړم ما هغه په خان هم ومنله، معاش یې راته پینځه سوه روپۍ مقرر کړ، زما حالت هغه کشتی ته ورته و، چې په ډوبېدو وي، په دې حالت کې ماخانته یوه تکیه پیداکوله، دهغه سکرتر خوی په ما ډېر ښه لګیده، دهغه په لیدو به مې احساس کاوه، چې په زړه کې یې غم شته؛ خوهغه څه نه ویل.
زه هغه سره په دفتر کې یوځای وم، هغه ماته لار ښوونې کولې اوکار یې راته په

گوته کاوه.

په دفترکې یوازینی سړی همدا و، چې پرما بنه لګېده، هغه به همېشه غلی و، هیڅ به یې نه ویل، ماله ځان سره غوټه کړه چې همدغه سړی سره به خپل ژوند تېرم؛ خوهغه دومره سنجیده و، جرائت مې نه شوکولای، چې هغه ته پدې باره کې څه ووایم غالبا پینځلسمه ورځ وه، چې ماهغه ته وویل: تا چې زه ووینم نو هر وخت دي په مخ کې غم وینم ته یې دېپلوکوښښ کوې.

هغه وویل: ریښتیا هم زه یې پټوم سړي سره نه ښایي، چې دښځې په مخکې دې خپلې اوښکې توئ کړي، ته زما لپاره څه کولای شې! هیڅ نه شې کولای، هغه دفترکې نورې خبرې ونه کړي.

خو ویې ویل: بیا به دي خبره کړم، چې زماحالت ولې داسې شوی؛ خوحقیقت دادی، چې زما له ښایسته جنکوڅخه نفرت کېږي، زما تلوسه یې نوره هم زیاته کړه هغه ماته له نورو سړیو څخه جدا ښکاره شو، ځکه نورو به چې زه ولیدم نودکاټونانوغوندې حرکتونه به یې کول، زه پدې طمعه په دې پسې شوم که چېرته واده راسره وکړي.

یوه ورځ له رخصتۍ وروسته زه له هغه سره یوپارک ته لاړم، هغه راته یوه کیسه وکړه: یوکال مخکې مې ستاپه شان یوې غریبې جلکۍ ته دلته نوکرې ورکړه، دهغې تعلیم دومره نه و؛ خو زماپه مټ په کار پوهېده، له څه وخت وروسته یې دمینې تار راسره واچاوه اومونږ تر واده ورسېدو، موراو پلار زمانه ناراضه شول او زه یې له کوره وشړلم، ما هغه دلته په یوکورکې وساتله دوخت په تېرېدو سره هغې دوستان پیداکړل اواکثره به له هغوی سره وه، بیایې یوه ورځ دطلاق غوښتنه راڅخه وکړه، هغه یوچا تېراستلې وه، چې واده به ورسره وکړي؛ خو هغه له یوځو ورځو ساتلونه وروسته پرېښوده، هغه په دغه کیسه دوه ساعته وخت تېرکړ .

مایوځل وویل راځه خپل پېشکش ورته وکړه؛ خو زړه مې نشوکولای، هغه ته مې وویل ټولې جنکۍ بې وفانه وي، هغې ورځې نه وروسته ما د هغه خواته دورتلو کوښښ شروع کړ، په هره دربیمه، څلورمه ورځ به باغ یاهوټل ته په چکر ورسره تلم هغه یومابنام راته وویل ستا په وجه مې له زړه یوڅه بوج کوز شو ی دی، ستا په وجه ژوندکول خوند راکوي.

هغه ماسره خو ورځې وګرځېده؛ خو یو حرکت یې هم داسې نه وکړی، چې شک پرې

راغلې وای، مونږ به په تیاره کې څنګ په څنګ ناست وو؛ خوهغه ماته لاس هم نه راوړه، زما رویه یې چې ولیده، هغه مانه دشخصي ژوندپوښتنې شروع کړې. ماته یې وویل زه چې تاته ګورم داسې راته ښکاري، چې ته ډېر وخت په لندن کې پاتې شوې یې! له انګرېزي‌نه دې ماته پته لګې، وګوره دتیارې په خوړېدا دې هم زړه ته نه لوېږي، چې په کور کې به څوک راته څه ووائي.

ته ما ته دخان په اړه څه ووایه چې دکومې مجبورۍ په وجه نوکري کوې؟

مایوداسې ګول خواب ورکړ، چې زه هم پرې پوه نه شوم، ما څه وویل ما ویل که هغه ته دخان په اړه صفا وغږېږم، هسې نه چې داهم دهاغه بوډا لعنتي په شان وخیژي، ما هغه څو ورځې ازمویه چې څنګه سړی دی؛ خو یقین مې راته هغه مخلص دی، چې زما ورته ضرورت دی هغه ته مې وویل: یوه ورځ به زه تاته ووایم،چې په ما څه تېر شوي.

د مرې یوه شپه او شراب

هغه ډېر وغوښتل،چې خپله کیسه ورته وکړم؛ خو ما به ټال کوله، له هغې ورځې نه وروسته زه دې سوچ واخیستم، څنګه هغه ته ووایم، چې ما له خان سره کړه او واده راسره وکړه، هغه دغه موقع خپله راته په لاس راکړه، په هغه وخت کې مونږ یو دبل غم خواره جوړشوي وو، بیا هم ما داسې کومه اشاره له هغه نه ونه لیده، چې زه یې په حالت پوه شم.

دګرمۍ‌موسم وو یوه ورځ هغه وویل: زړه مې په ګرمۍ کې خوړین شو غواړم دڅو ورځو لپاره مرې ته لاړشم، تفریح به هم وشي اویخې شپې به هم تېرې کړم؛ خو ستا نه بغیر به زه هلته ناکراره یم، څنګه به دغه دجدایي ورځې اړوم کاشکې ته هم راسره تللې وای.

ما بغیر له څه سوچه ورته وویل: لاړه به شم.

هغه زر راتاو شو ویې ویل: ته تللې شې؛ نوکور کې به څه ورته ووایې؟

ماورته وویل: یوڅه بهانه به وکړم؛ خوته ماته رخصتي را اخیستی شې.

هغه وویل: دا؛ خوڅه مشکله نده لس ورځې بس دی.

- هو، بس دی.

هغه وویل: چاته ونه وایې چې ته له ماسره مرې ته ځې، دوه ورځې وروسته هغه ماته له دفتر څخه په دې بهانه، چې مور یې سخته مریضه ده لس ور ځې رخصتي

وا خيسته.

په هغه ماښام مونږ په يو هوټل کې وو، د هغه هوټل منيجر د هغه دوست معلومېده، ما دهوټل دکوټې کړکۍ خلاصه کړه او دباندې منظر نه مې خوند اخيسته، ما دمري خبرې اورېدلې وې؛ خو لېدلي مې نه وه، مونږ دهوټل په دويم چت کې وو، وړاندې دکشمېر د واورو ډک غرونه ښکارېدل، په دغه وخت کې ما دهغه لاس په خپله اوږه ايښی وليده، هغه په جذباتي طور په کراره کراره زما خواته رانېږدې کېده، يو وخت دومره رانېزدې شو، چې شونډې يې زما په سر ولګېدې، ما په هغه شونډوکې کوم فرق محسوس نه کړ، ماته پرې سکون ملاو شو؛ څکه چې هغه زما په شان يوې جلۍ خوړلی و او ما هغه ته دا ښودله، چې وفا څه شی دی، ما هغه ته څه ونه ويل، چې ته يوې جلۍ چېچلې يې؛ خوماته ډېرو سړيو ټکونه راکړي، هغه زما په غېږ کې بند و، مخ يې له ما سره لګېدلی و، ما هغه ته وښوده، چې مينه څه ته وايي، هغه زما محبت و، له لږ رومانس نه وروسته مونږ چای وڅښه بيا له هوټل نه ووتو، ما خپله بوقره په سرکړه، چې هسې نه څوک مې ونه پيژني د مري مال روډ مې وليده، زه حيرانه شوم شپه په تياره کېدو وه؛ مګر هغه مال روډ روښانه و لکه ديوې ورځې په شان، مانه ؛ خو امريکايي تهذيب او يوروپي هوټلونو امريکايي ازاد خياله جوړه کړې وه؛ خوکله، چې ما مال روډ باندې جنکی او هلکان ګډ وليده؛ نو ما يقين نه شو کولای، چې داد پاکستان کومه برخه وي، دلته جنکو نه دومره تماشه جوړه وه، چې غرب کې به هم دومره ازادي نه وه لکه په مال روډ چې وه، ما داسې ښځې هم وليدي چې عمر پرې تېر شوی و او ورې جنکۍ يې بدکارۍ لپاره رامخته کړې وې.

سکرتر ماته وويل: دلته ديوې شپې ناوې هم پيداکېږي او د ټول عمر هم.

زه په مکمله توګه بې حيا شوې وم؛ خو چې د مال روډ جنکۍ مې وليدې ماځان ډېر وروسته پاتي وليد، زه په داسې ماحول کې په تنګه شوم، هغه ته مې وويل راځه بېرته خو، مونږ بيا هوټل ته راغلو د شپې مو ډېرې خبرې سره وکړې، ما هغه واده ته راضي کړ، دشپې مونږ جلا جلا څملاستو، هغه ډېر زر ويده شو؛ خو زما له سترګو خوب وتښتېد، سوچ مې کاوه، چې هغه له خپل ماضي څخه خبر کړم او که په زړه کې يې وساتم، يو غم؛ خو نه و،که مې خبراوه ددې دار راسره و هسې نه، چې پرېمېږدي اوکه مې نه خبراو ؛ نو دا ويره راسره وه، چې پوه راباندې نشي

دواړوفیصلو کې ویره موجوده وه او زما لپاره ناممکنه وه، چې فیصله مې کړې وی.
په سبا یې زه بازار ته بوتلم، ما ته یې یوه گوته واخیسته او زه یې داسې ځای ته بوتلم، چې هیڅوك نه وو، هغه گوته ماته په گوته کړه او د واده کوژده یې راسره وکړه

دا زمونږ دکوژدي رسم او رواج و، ما خان ټینگ نه کړ او له خوشالی مې بې اختیاره اوښکې رواني شوې، ماته داخیال راته که چېري په ما کې دکور شرافت پاتې وای؛ نو نن به زما شاوخوا جنکو سندرې ویلی، مور او پلار به مې دیو مقصدي فرض نه فارغ وو؛ مگر زماپه قسمت کې یې مجرمانه ودونه لیکلي ؤ اول واده مې هم زه مجرمه اوپه دویم واده هم زه مجرمه وم
هغه زه د لا سا کولم؛ خو د ژړا یې هیڅ ونه ویل، چې ولې ژاړې؟
ښه مونږ؛ خوکوژده وکړه؛ مگر ستا پلار انکار ونه کړي؟
ماوویل که هغو یې ونه مني زه به تاپسې راشم اوواده به درسره وکړم.
هغه وویل نن شپه به دکوژدې شپه جوړو، چې ته به پکې هیڅ نه وایې اونه حق درکوم د هغه په خبره باندې خوشاله شوم، لږه شیبه وروسته باران شروع شو، داسې باران ماویل، چې زما گناهونه مینځې ماویل چې نوربه خدای نه ناراضه کوم ؛ خوهغه له مانه ناراضه و، د شپې نهه بجې به وې چې مونږهوټل ته لاړو مونږکالي بدل کړل زماکوژده کړي وویل اوس به دکوژدې شپه جوړه کړو، ماسوچ کاوه چې کېدای شي ښه ډوډۍ راباندې وخوري له دې بغیرهغه نورڅه کولې شي؛ خوکله چې دهوټل شاگرد رانوته؛ نودهغه سره دوه دویسکي(شرابو) بوتلونه، سوډا اوسورکړی چرگ و، شاگرد دا هرڅه کېښول اولاړ
زماکوژده کړي ما ته وویل: ته شراب څښې؟
ماویل نه هغه وویل زه یې هم نه څښم؛ خوکله کله ترې غروب کوم عملي یې نه یم.
زما لپاره؛ خو شراب څښل کومه نوی خبره نه وه، ما له شرابو څخه زوره ورې نشې کړې وې؛ مگرماخپل کوژده کړی دشرابوپه نشه کې لیدل نه غوښتل هغه ماته دپاک کردارخاوند ښکارېده، ما هغه ته وویل یوې شریفې جلی ته دشرابو ست کول ښه کارنه دی تاځنگه فرض کړه چې زه به شراب څښم
هغه مسکې شو دهغه په مسکا کې ډېر فرق و هغه به مخکې ډېر په ځینه مسکې کېده؛

خودغه مسکا یې له طنز څخه ډکه وه هغه په دواړوګیلاسوکې لږ لږ شراب او سوډا واچوله اوبیایې ماته ګیلاس ونیو
ما وویل زه یې نه څښم پدې خبره هغه لږخپه شو اوویې ویل: زه یې هم نه څښم زه خو څه عادي شرابي نه یم ما خو ددې لپاره شراب راوغوښتل، چې مونږ یوازې دکوژدې خوشالي پرې ولمانځو ماشراب پدې خبره ترې واخیستل چې له واده وروسته به یې نه څښې هغه ګیلاس زما له ګلاس سره ولږاوه اوپه یوه ساه یې تېرکړه، ماپه کراره وړوکي غړپ ترې کاوه دهغه جاج مې اخېسته هغه یوعادي شرابي و له څښلو نه داسې معلومېده، چې ښه پوخ شرابي دی، هغه دغسې نیم بوتل شراب وڅښل ما ترې بوتل واخېسته اویوطرف ته مې کړ هغه ته مې وویل بس دی تادېر وڅښل.
هغه وویل: څښلي مې چېرته دي دهغه ژبه درنه شوه هغه نه مې بوتل یوی خواته کېښوده.
پدې هغه په ګډوډو سرشو او بوتل پسې بیاراوچت شو ښوویې ورسره یاري نه کوله داسې روان و تا به ویل اوس یوطرف ته غورځېږي ماپه هغه غوسه و کړه ماورته وویل: ته ماته یو پاک انسان ښکاره کېدې؛ مګرته یوعادي شرابي وختې اوتاته شرم نه درځي، چې یوې شریفې جلۍ ته شراب وړاندې کوې.
هغه ماته وویل: کېنه زماخبرې په غور واوره نه ته کومه شریفه جلۍ یې اونه زه کوم شریف سړی یم.
که ته چېرته یوه شریفه جلۍ وای؛ نوماسره به دلته نه راتلې، دومره په اسانه به دې شراب نه څښل او واوره زه ستاپه باره کې په هرڅه پوه یم دغه ستا توره بوقره ستا توره ماضې نشې پټولای، دفترته ډېرخلک راځي دوه کسانو زه ستا په هره کارنامه پوه کړی یم، چې ته څوک یې، څنګه یې، زماپه نظرته یوه احسان فراموشه اوخودغرضه یې، ماتاته نوکري په لاس درکړه، زیاته تنخوامې درته ولګوله اوته ماته د لږ وخت لپاره خپل جسم نشې راکولی، کوم دې چې بې شمېره خلکوته ورکړی، ما خو تاته د ټول عمر لپاره درکاوه، ماته ډېره غټه صدمه ورسیده چې هغه زما له ماضې څخه خبر و.
هغه وویل: تا زه په دوکه کې ساتلم ما سره دې واده کاوه مګر دادې نه ویل،چې ما له ډېرو خلکو سره لامخکې واده کړی، هر څه به یې چې په زړه راتلل له خولې به

بې راویستل، په دغه نیشه کې سړي په ځان کنټرول نه لري.
هغه وویل: زما قربانې وګوره ما ستا لپاره خپله ښځه هم طلاقوله.
ما وویل: ستاښځه هم شته چېرې ده؟
هغه وویل: په کورکې ده اوس به زما زوی ته شېدې ورکوې.
هغه له شرابونه غړپونه کول او ما ته یې ویل: دومره تینګېږه مه دومره پاکه نه یې.
زما په زړه کې دنفرت او انتقام لمبې پورته شوې، هغه ته دپاکې مینې قسم ورکول بې مانا و، هغه په ډېره چالاکۍ سره زما په زړه کې ځای موندلی و او زه یې مړي ته راوستې وم زما دهغه په ښځه زړه وسوزیده، چې دهغه په کور کې ناسته وه اودی دلته په عیاشۍ پسې مړي ته راغلی و، هغه باربار زه خپلې غېږې ته کشولم، له هغه دخلاصیدو علاج نه راته؛ مګر ماخپله رویه زر بدله کړه، ما دهغه ګیلاس له خالې ویسکې څخه ډک کړ سوډا مې وروانه چوله ما دهغه له خولې سره ګیلاس ولګاوه.
او په خندا مې ورته وویل: ته ډېرګناهګارېې؟
هغه په زوره وویل: هو زه ګناهګاریم، ټول پاکستان ګناهګار دی، نور هم رابانـدي وڅښه په کور کې هغه حرام زاده ښځه مې سګرټ څښلو ته هم نه پرېږدي.
هغه ګیلاس خالي کړ او زما مخ یې مچې کاوه، ما پـه هغـه شراب بغیر لـه سـوډا نـه وڅښل، هغه مې ټول پرې خلاص کړل هغه له کټ څخه راولاړ شـو دوه قدمـه یـې لانه وو اخیستي، چې په ځای یې ټالې وهلې، ودرېده په هغه کې دم نه و پاتې، ما له سوډا نه بغیر شراب پرې څښلې وو(دغه ترخې اوبه لکه،چې بغیرله سوډا نه زیات اثرکوي)(ژباړن).
ما په پوره قوت سره هغه ته ټېله ورکړه هغه نیم په کټ او نیم په ځمکـه ولوېـده، دومره طاقت نه و څومره، چې نفرت او انتقام و، هغه بیا را اوچت نه شو
ما بجلۍ مړه کړه او د خلاصې کړکۍ مخې ته ودرېدم دمړي یخه شپه وه، دمـړي روښنایې زما په مخ کې وه خپل منزل ته رسیدلې وم؛ خو دا منزل نـه و، شراب وو، ما دومره وژړل، چې سلګۍ مې بندې شوې ماته دماضي یوه یوه لمحه لکه دفلم د پردې په شان له مخې تېرېده، هر انسان مې راياد شو خپل بچی مې هم رایـاد شـو دا اول وار و، چې ماته خپل بچی رایـاد شـو، زړه مـې غوښـتل،چې لاړه شـم اولـه عیسایانو نه خپل بچی بېرته واخلم اوله سینې سره یې ولګوم، زه په جذباتو کې تللې وم او دکړکۍ په مخ کې مې ژړل اخر زما په مخ کې دمړي روښنایې سرچپه شوه،

زما سوچونه بند شو، بجلۍ مې ولګوله او دویسکۍ دویم بوتل مې په سر راواړوه او له چرګ څخه مې ګولۍ کولې، هغه بدبخت لا هما غسې نیم په کټ پروت و، هغه تر سبا پورې د اوچتېدو قابل نه شو شراب مې، چې نیم بوتل وڅښل زما هرڅه ډوب شول شکست مې په فتح بدل شو، زه پخپله بدله شوم دماغ مې چېرته لاړل ماته خپل وجود ناپاك ښکاره شو، زما له ډېرو کوښښونو او تجربو وروسته هم زه پاتې راغلم، سوچ مې کاوه چې چېرته لاړه شم هغو څلورو ملګرو به زه تر کومه پته ساتلم زه اوس هغو ته هم نه ورتلم ما ډېرې دوکې ولېدې، چې دیو له پاسه بلې خوړم.

ماویل: زه ولې خپله خانه دوکه بازه نه جوړم، چې نور دوکه کړم تر څو به ما خلک دوکه کوي، زه دکومه داسې شریفه وم ماته سکون راغی، زه په نشه کې وم، څکه عقل راسره یاري نه کوله مانوردا هم معلومول نه غوښتل، چې نوی ژوند څنګه شروع کړم، زما لپاره دیو ټېکې ضرورت و

زه له کوټې بې سر نوشته راووتم، دباندې دهوټل دالان و، لاندې ترې یوه اوږده ترابې وه په دالان کې یوه جوړه شوې انګرېزه ناسته وه، چې په خپلو منځو کې بې مجلس کاوه د شاله خوا یو چا راباندې غږ وکړ چوکۍ درته راوړم ما چې مخ ور واړوه دهوټل منیجر و، هغه نه مې تشکر وکړ، چې نه هسې- لړه ودرېږم؛ خو هغه یوشاګرد ته غږ وکړ او دوه چوکۍ یې راوړې.

هغه ماته وویل ستا صاحب؛ خو بې هوشه پروت دی لکه، چې ډېر یې څښلې دي زه هغلته تېرېدم ماولیده.

ستا خاوند دی؟

ماورته وویل نه دوست مې دی، هغه به دلچسپه خبرې اوریدې اوکولې هغه د هغه سکرتر خبرې کولې.

وېې ویل: لکه چې خوښ دې نه دی

هغه بیاوویل: ته هغه څنګه پیژنې؟

ماوویل: زه له هغه سره په کمپنۍ کې نوکره یم.

وېې ویل: څومره معاش درکوي؟

ما وویل: پینځه سوه.

هغه وویل: زه تاته یوه خبره کوم خپه کېږې؛ خو به نه.

ما وویل: اګر که ته له دغه بدکاره سره ددي لپاره سیل کوي، چې هغه ما له نوکری نه ونه شړي دابه تاته ګرانه وغورځي هغه زما دخواب نه مخکې وویل: دلته غیر ملکې خلک ډېر راځي ماته ستا په شان جلۍ ته ضرورت دی، ته به دلته دمیاشتي پینځه زره په اسانه پیداکوې او تاته به هوټل کې کومه کوټه هم درکولای شي، ما هم انکار ونه کړ منیجر ماته دهغه رذیل په باره کې وویل: هغه یو بدکرداره اوعیاش سړی دی، هغه دګرمی په موسم کې دلته درې څلور وار راځي او یوه جلۍ ضرور ورسره وي.

ما ته یې ځانته کوټه راکړه ما ورته وویل: تر سبا پورې به زه تاته خپله فیصله ښکاره کړم ما ته، چې کومه کوټه راکړل شوه هغه دهوټل یوه ځانګړې پراخه کوټه وه، چې ماته دپانسی دکوټې غوندي ډاروونکي ښکاره شوه، زه په ډار ډار د هغه بدکار کوټي ته لاړم، خپل کالي اوسامان مې ترې را واخیسته او دا لعنتي همداسي نیم په خمکه او نیم په کټ کې بې هوشه پروت و.

زه خپلي کوټي ته راغلم او په خپله فیصله مې فکر کاوه، چې غلطه ده که سهي ده؛ خو بلکل سهي وه؛ ځکه چې زما په حال اوپه مستقبل دماضي پېران ناست وو، ماته یقین وشو،چې په ټولنه کې زما لپاره کوم داسې سړی نشته،چې ماته دخپلې ښځي نوم راکړي او زما له جسم سره کومې لوبې ونه کړي ما ته دغه لار راپاتې وه کومه، چې منیجر راوښوده.

زه په مسلسله توګه یوه بدکاره شوم

په سوچ سوچ کې ویده شوم سبا چې منیجر راغی ماخپله فیصله ورته واوروله، چې زه په هوټل کې پاتې کېږم زه خوپېشه وره(عصمت فروشه) نه وم اونه مې داسې پېشه ورې ښځې لیدلې وې، ما چې کله هغه ته خپله فیصله اوروله؛ نو زما داسې کیفیت و، چې زه یې اوس نشم بیانولی، ما باید ژړلي وی، دخوشالی؛ خو سوال نه پیداکیده حېرت؛ خو دلته و، چې زه غمګینه هم نه وم ماته په هغه وخت کې هیڅوک یاد ته نه راتله نه مور، نه پلار، نه کور.....

ما ورته وویل: زه یوه دکوټې رنډی نه جوړېږم.

هغه راته وویل: څه سوچ کوې په دې هوټل کې به ستا غټ حیثیت وي، ته به د

اوچتو خلکو او غیر ملکي خلکواستقبال کوې، ته دومره ارزانه نه یې، چې دهرچا مخې ته دي واچوم ته به دهوټل په خاصو مراسمو کې ګډون کوې.

دغو خبرو سره ما ته دومره اطمنان وشو، ماته یې څو شرطونه وړاندې کړل ما څه ومنل اوځه نه، ما له خانه دهوټل بندی نه جوړوله ماهغه ته وویل: زه به بوقره کې ګرځم اوکه کوم ګاګ یا دوست به خان سره راولم.

دا شرطونه هغه ومنل هغه ماته په تفصیل سره وویل، چې دي هوټل ته ځنګه ځنګه خلک راځي او له هغو سره باید ځنګه سلوک وشي.

مخکې به هغه جنګی له بازاره راغوښتي زما لپاره ژړا، خپه کېدل، بې چاره ویل، بې کاره وو.

ماویل: نورو ته د همدردی او مینې لاس به نه غځوم ما د هوټل منیجر ته وویل دا دې په زړه کې راتېر نه شي، چې زه یوه مجبوره او بې څوکه یم.

هغه هم داسې ونه ښوده ماته دخپل قیمت اندازه لګیدله، له دې نه وروسته مې خپل پخوانې خوبونه له ذهن ځخه ایسته واچول، د واده خیال مې له زړه وویسته او دا مې هم هېر کړل، چې زه د چا لور یاخور یم.

څو ساعته وروسته یې راته وویل، چې ستا دهغه یوې ورځې کوژده کړی تللی دی، ما د هغه محبت له ذهن ځخه وویسته دځو ورځو په تېرېدو ماته دپاکستان ټولنه په مکمله توګه لغړه ښکاره شوه، ماته دپاکستان هغه بزرګ هم راغی، چې دعوي به یې کولې ((چې پاکستان یواسلامې ملک دی اوهغه کسانو هم زما له لاسه شراب وځښل، چې دپاکستان داسلامې کولو وعدې به یې کولې

که تاکې صیب دومره جرآت وای، چې ته به دهغو سیاسي لیډرانو نومونه په دې کتاب کې چاپ کړې؛ نو مابه تاته یو یواوس مخې ته ایښی وای؛ خو زما یقین دی، چې ته به ډډه کوې، ته ماته ګرځیدونکی سړی نه ښکارې؛ خو ته، چې هغه د۱۹٦٤کال اخبارونه وګورې، چې دایوب خان په وخت چاپ کېدل؛ نو په هره صفحه کې به وګوري، چې وزیران او سیاسي لیډرانو ویلي(مونږ په پاکستان کې دخلفائي راشیدین نظام قایموو) هغوی به دغه نارې له مري ځخه کولې اودلته به یې داغږ په خوله وو، چې(تازه مال) غواړم ما به، چې کله دهغو په کوټو کې په هغوی شرابونه وځښل اوهغه به مې.دمستی په سیلاب کې لاهو کړ؛ نو ما به هغوی ته نه ویل: چې دغه ستا دخلفای راشیدینو نظام دی.

که زه تاته ووایم او یو یو درته وښایم؛ نو ته به یقین ونه کړې، یومثال درته وایم تــه به یې ومني که نه، چې زما دوه هغه دیني او مذهبي لیډران مستقل گاکان وو، چې هر وخت به یې خوله په دیني علومو ښورېدله.

زماپه هغو خلکو زړه سوزېده، چې د دوی لپاره به یې دزنده باد چغې وهلې.

ته لږ فکر وکړه، چې د دغـو سوسیالیست، او..... لیـډرانو نـه بـه پاکستان ځنگـه د نجات لار ومومي کومو بـه، چې تـازه مـال اودسـمندر نـه اخـوا راتلـوونکې شراب غوښتل.

دکشمېر د ازادۍ والا، چې به یې ځانونه غازیـان ښـودل هغـو بـه هـم مـا سره شپـه تېروله؛ بلکې شپې به یې راسره تېر ولې.

غم خواره لیکوالان به هم ماته راتله ما به دهغوي لغړ صورت(لغړضمېر) لیده.

ماته به دقانون محافظین هم راتلل، چې زما په سینه کې تول دیـو تـاریخ پـه شان ثبت دي.

ښځه دپادشاه هم کمزوري ده اودگدا هم. کا میابه جاسوسي دیوې ښـځې نـه غـیر پوه سړي هم نشي کولای.

حسن د قانون په مخ کې بې وسه شو

اوس، چې کومې خبرې زه تاته کوم هغه به په ډېر احتیاط کوم د سړیو نومونه نه اخلم،د ښارونو نومونه نه اخلم اونه زه له تا سوال کوم؛ څکه تا سره ددې سوالونوکوم ځواب نشته بهتره ده، چې ته یې سم ولیکې او سم یې واورې زه بیا وایم،چې زه یوه بازارې رنډۍ نه وم، چې په یوه شپه څوځو وارې خرڅېږي.

زه په هوټل کې اوسېدم او دخپل ملک او دغیر ملکي خلکو استقبال به مې کاوه او په خپله غېږکې به مې لوبول، له هغو سره به مې ناسته په داسې اندازه کې وه هغوی گومان کاوه، چې زه دهوټل دمالک څه یم یا دهوټل له خدمت گاروڅخه یم، مابه په هوټل کې داسې کس خوښاوه، چې ښه به مالداره و.

هیڅا داگومان نه کاوه،چې زه په هوټل کې قېده رنډۍ یم، ډېرو به مانه خپل ادرس او دټیلیفون نمبر غوښته؛ خوما به هغوی ته ویل: ډېر وایې،چې چاته نمبر او ادرس مه ورکوه، ډېرو جنکو، چې حال به یې زما په شان و دغه لوبې به یې کولې په دغه هوټل کې به کله کله دډانس پرگرام هم مالداره خلکو جوړاوه او خپل دعیاشۍ ساعت تېرې به یې کوله.

دلته به هغو کسانو خپلي ښځي اولوراني ددې لپاره راوستلي،چې کوم ښکار پرې وکړي، هغه لوراني به یې دانگرېزانو خبره ماډرن کړې وې، همدغو پلارانو به ماډرن کړې وې، له کوم ښکار کولو وروسته به یې په عزت کې خپلو مېړوکوروته بیولي او دغې بې حیایې ته به یې نوې تهذیب وایه؛ مگر زه یو عصمت فروشه وم کوم پلارمې نه لاره،کوم کور مې نه لاره او نه مې خاوندلاره، چې زه یې هم له دغه عمل وروسته خپل کورته بیولې وی.

دغه مخفلونه زما په مخ کې وو انگرېزې ښه راتله ناز او اداکاري مې هم ښه زده کړې وه او له ټولو ښه شی زما دمخ او جسم ښایست و، چې هیڅا زه نه واپس کولم، چې تازه مال غواړم دا لرې کړه زه هروخت تازه مال وم، په دوه میاشتو کې ما خپل مهارت حاصل کړی و.

مهارت مې ترډې حاصل کړی و، چې په دربیمه میاشت کې دهوټل منیجر دیو پولیس افسرخبره راته وکړه، چې دلته راځي مفت اوسېږي، مفت قیمت بیه شراب خوري،هغه دومره خبیث انسان دی، چې جلی هم مفته غواړي دهغه هر فرمایش

زما په لګښت پوره کېږي هغه نن بیا راغلی ماښام ته ته دهغه کوټې ته ورشه خپل فیس به زه درکړم دغه مفت ګاك دی.
هغه واقعې یو ګنده او خبیث مفت کشه ګاك و؛ مګر هغه، چې کله په سبا ته؛ نـو د هغه اووسوه روپۍ زما په بټوه کې وې ما له هغه نه غوښتې نه وې نه مې هغه ته دمظلومیت اظهارکړی و، صرف دومره مې وکړ، چې له خپل فن نه مې کار واخیسته په ګوتومې وګډاوه هغه ما ته دغه روپۍ دفیس په لحا ظ نه وی راکړې؛ بلکې دایې وویل: زه سبا ته دومره وخت نه لرم، چې تاته کومه تحفه واخلم دغه روپۍ واخله خانته دخپلې خوښې سوغات واخله.
دمړي موسم په ختمېدو و.
دغه ماښامونه په رنګېدو وو؛ خو زمونږ په هوټل کې کوم فرق رانغی.
ددېرشتو یاځلو ښتوکلوترمینځ سړی هوټل ته راغی دکوم ریاست نـواب معلومیـده د ژوندي زړه خاوند و، منېجر زه ورسرمخامخ کړم هغه دمنېجـر سره بلـد و، یـو بل یې سره پېژندل له ډوډۍ نه وروسته هغه زه خپلې کوټې ته بوتلم ترډېره یې کـپ شپ ولګاوه ما هغه ته کتل دهغه انـداز لـه نـورو سـړیو جـدا و هغـه لـه ماسره لـږه دلچسپي ونه ښوده، چې زه یوه ښایسته جلۍ یم ما هم دا اشاره ونه کړه، چې ما زر رخصت کړه، زما دهغه له خبرو سره دلچسپي پیدا شوه هغه دوخت اړولـو لپـاره یـو ښه ملګری و کوم دوه ساعته وروسته دمطلب خبرې ته راغی.
ماته منیجر وویل ته نوي نوي راغلې یې؛ اوما ته ددې مقصدلپاره دلته کوټې ته نه یې راغوښتې زه تا له خان سره خـو ورخـو لپـاره بیـایم تـه، چـې هرخـومره روپـۍ غواړې زه به یې درکړم، زه تا دیو برمته کړې غونډې نه ساتم په مـوټر کـې دې وړم او په موټر کې دې راوړم ښکاره وه، چې زه له هغه سره فورا تلو ته تیاره نشوم.
ما ورته وویل، چې چېرته او ولې مې خان سره وړې.
هغه ټول تفصیل راته وکړ او دا یې هم وویل اګر که په ما دې یقین نه راځي؛ نو زه به ستا په نوم یو لک یادوه لکه روپۍ په بینک کې جمع کړم.
زه دهغه په ضرورت پوه وم ما بغېرلـه څـه ضمانته هغـه تـه دتلـو ښـه وکـړه، دهغه کارمختصر دا و، چې هغه یو قاچاقبر و، د هغه مال نیول شوی و، چـې قیمـت یـې پینځه ویشت لکه و؛ خو پاکستان ته په راتلو سره دهغه قیمت پینځه څلویښت کېده هغه نیول شوی هم نه و، یو خای کې دیو پولیس افسر لخوا ایسار شوی و، ما تـه

چې قاچاق بوازې دافسرانو په تعاون سره نه؛ بلکې دهغوی شاته دغتو معلومه شوه، کله کله د دوی په خپلو برخو سره لانجې وې او ان وزیرانو لاس هم موجود وي، دنیول کیدو وړ ورسره وي؛ نوځکه هغوی مرګ ته پرې رسېږي هغه یو مجرم وي له لوی افسرانو سره لاس یو کوي په غټه برخه یې خوشاله ساتي، ددغه قاچاقبرهم همدغه مشکل و، لانجه داوه، چې هغه مال دهندوستان په سرحد کې پروت و؛ مګر دپاکستان یو افسر، چې ده ویل هغه مې شریک دی راته وایې،چې مال په هندوستان کې نیول شوی دوکه راکوي قاچاقبر وویل، چې هغه دپولیسو لوی افسر دی هغه ماته دمکي راکړې، چې مال په مینځ نیم کړه او د هغه پیسي-اول دلته راکړه کنه مال به له سرحدڅخه را وا نړوي، مال په خطرناك ځای کې پروت دی، دغه قاچاقبر زه هغه افسر ته درشوت په طور استولم.

هغه ما ته وویل: دهغه غټه کمزوري ښځه ده؛ مګر هغه یوه ښځه هم نشي-رام کولای، زه تاله ځو ورځو راهیسي خارم زه په تاکې هغه جادو وینم کوم، چې دغه شیطان په پنجېره کې بند ولی شي.

هغه ماته وویل: ځنګه به هغه رام کړې دا زه په تا پورې پرېږدم اوګورم، چې ته څومره تجربه کاره یې.

ما هغه ته وویل: زه درسره تلو ته تیاره یم دشپې دوه بجې مونږ مجلس سره ختم کړ ماویل: چې اوس به راته وایې، چې راځه له ماسره ځمله؛ خو هغه وویل ته اوس خپلې کوټې ته لاړه شه او ارام وکړه.

سبا دهوټل منیجر راته وویل:ته د همېشه لپاره ځې بیا لږ غلی شو او ویې ویل زه؛ خو په تا کوم احسان نه باروم؛ خو دومره وایم، چې ما دومره برنامې ته نه یې ورکړې که به چا پوښتنه هم رانه وکړه ما به هم دومره ورته ویل بس هغه یو ازاد خیاله جلی ده د چا شک هم دربانديې نه دی راغلی، چې ته دیوه کال عصمت فروشه یې.

هغه، چې څه ویل دهغه احساس ماسره و زه دهغه نه خوشاله وم، هغه سره مې وعده وکړه، چې زه به ضرور بېرته راځم اوله هغه نه مې د نوي کال سلاح وغوښته کومه خرابي؛ خو زه په کې نه وینم

دهوټل له ژوند څخه ښه ده له اوچتو خلکو سره به ملاوشې؛ مګر دغه دقاچاق کار یو خطرناکه کار هم دی، چې ډېر وخت قتلونه په کې کېږي، زندګي یې له خطره

خالي نه ده؛ خو شاهانه ده، هغلته به تاته څوک عصمت فروشه هم ونه وايي او څه نور هدايات يې راکړه، دشپې په تياره کې موږ دهغه په يو عصري توروشيشو لرونکې موټر کې له مري څخه ووتو قاچاقبر زما سره وروسته او دوه ملګري يې مخته ناست وو.

هغه ماته وويل: چې کله خوب درته ماته وايه ستاپه ذهن به قاچاقبران دعياشي او دشرابو په نشه کې مست وي دابې ځايه خبره او دهټلر بازي به په نظر درځي؛ خو هغه داسې نه و هغه ماته لاس قدري هم نه و راوړی، هغه ماسره بdroadب ګپ شپ لګاوه لکه څنګه، چې دکورنۍ غړي بو دبل سره لګوي ماته خوب له اول نه راته.
هغه ته مي وويل: ماته خوب راځي هغه دچوکۍ بر سر ته کېناست او ماته يې وويل: پښې دې په چوکۍ واچوه زما سر دهغه په ورانه راغې زما اوس دا تمه وه، چې هغه به ويښتو کې ګوتي وهي زما په جسم به لاس وهي او راتېتېږي به اوخوله به رانه اخلي؛ خوهغه داسې حرکت هم ونه کړ د هغه اندازه داسې وه، لکه يودوست، چې دهغه په ورانه سر ايږولی وي،که هغه داسې حرکت کړی هم وای؛ نو ماته پرې څه اعتراض نه و؛ ځکه زه کومه شريفه جلۍ نه وم اونه هغه کوم شريف سړی و؛ خو هغه زه ديو بل چا لپاره دبل خدمت لپاره روانه کړې وم، زه نوره ويده شوې وم او کله، چې زما سترګې خلاصې شوې؛ نو زه دهغه خطره ډکې دنيا ته رارسېدلې وم
دسهار څلور بجې وې له موټر يې راښکته کړم او يوې بنګلې ته يې ننوستم هغلته يې راته ارکندېشن چالان کړ.
او ويې ويل: وېده شه، چې کله دې زړه غواړي را اوچته شه! بجلي يې مړه کړه او لاړ.
زه بې خوبۍ بې حاله کړې وم په ذهن کې مې کوم ډار او وهم ځای نه لاره، د ښځې دغه يوه وېره وي، چې هسې نه څوک مې په عزت تېری ونه کړي، هغه ښځه وي، چې په خپل عصمت ډارېږي ما؛خو ډېر مخکې خپل عصمت دسپو مخې ته اچولی و په کټ کې بې له ډاره بې غمه څملاستم په سبا يولس بجې زه راوېښه شوم له لمبا او ناشتې نه وروسته هغه راغی.
ماته يې کتل او ويې ويل: زما د دوه خبرو ډېر خيال ساته ستا اوږده ويښتان ډېر ښه ښکاري، مه يې لنډوه او کله تېل هم مه ورکوه، ستا ويښته قدرتي غوړ دي، بيا

هغه د خپل کار خبره وکړه که چېري چا په تا توپانچه هم ونيوله تـه ورتـه دخپل ځای او نور معلومات ور نه کړې، هغه پسې زياته کړه څـوک پـه تـا توپانچه نشي نيولای؛ ځکه ستا د سترګو مسـکا هـم زده ده همدغـه مسـکا دتوپـانچې خوله بلې خواته کوي او هم داسې وشول.

په دويمه ورځ مې لـه تېـرې مـوم جـوړکړل، ځنګـه مې جـوړکړل، چيري مـې جوړکړل، هيڅ نه وايم، صرف دومره به درتـه ووايـم، چـې زمامسـکا وړونکـو سترګو دهغه د توپانچې خوله ځمکې ته ټيټه کړه او د دواړو دښمنانو د دښمن سرحد مې ورته ختم کړه، دټليفون په يوه بلنه زه ټوله شپه له هغه سره وم د لګاوو روپو مال له سرحد څخه راواوښت او غيب شو دا د شرابو او د ښځې تاثير و، چـې دومره غټ خنډ له مينځه ولاړ.

هغه ته به له يوه وار نه بل وارته ښايسته جنکۍ دغه قاچاقبر وراستولې؛ مګر معلومه وه، چې هغه ټولې پيشه ورې وې؛ خو زما انداز له هغو څخه بېل و، ماهغه ته خان په بل ډول وړاندي کړ داسې مې ونه ښوده، چې زه هم يو پيشه وره يـم کلـه، چې زه هغه ته ورغلم؛ نوهغه ماته وويل: تا ما ته د فلانې سفارش راوړی پـه داسي حـال کې، چې هغه ستا په شان څلور جنکۍ ماته را استولې دي؛ خو زه بيا هم پـه خپلـه خبره کلک ولاړيم هغه ته زه بې ايمانه ښـکارم ما د رنـډيو پـه جـال کـې ايسارول غواړي او اوس ته راغلې!

ما ورته په غوسه هغه ته وويل: زه تاته يوه رنډۍ ښکارم؛ اګرکـه زه تاتـه خپـل خان دروپيژنم، چې زه څوک يم؛ نوته به زما پښې ونيسې او ښښه بـه وغـواړې، ما دهغه څېرې ته کتل، چې تغير په کې راغی؛ نو دخپل خان په اړه يې هـم وويـل: تاسـو هم فکر وکړئ زه هم څوک يم او دا فکر هـم وکـړه، چـې تاسـو ديـو ګناهګـار قـوم سفارش راوړی هغه څوک، چې دملک جرړې ورځ په ورځ غوځوي ما ورته وويـل: اګر که هغه دملک جرړې پرې کوي؛ نوستاپه صلاح او ستا پـه مرسـته يـې پـرې کوي، پدې هر څوک پوهېږي زما پلار هم همدا ويني او پري پو هېـږي او تـه لـه دومره غټ منصب سره سره بيا هم دهغه په شان ګناهګار يې که هغه يـوازې مجـرم وای؛ نو بيا سمه وه، د هغه په څېره کې ساعت په ساعت تبديلۍ راتلې ستا پـلار څوک دی؟

ما ورته وويل دا؛ خو درته نشم ويلی له اول نه زمونږ خبرې ترخې وې؛ خو سـړی

وار په وار رانرمېده، ما به اکثره خبرې په انګرېزي کولې، چې تولې له مهارته ډکې وې؛ مګر تول کار په دغه خبرو نه کېده، نه دغې اداکارۍ کار بشپړولی شو، هغه د ښځو لیونی و، د هغه هم یقین راغلی و، چې زه یوه رنډۍ نه یم؛ خو په دې هم پوه و، چې کومه پاکه هم نه یم بس؛ نو هغه به حملې کولې او ما به دعزت دبچ کولو اداکارۍ کوله

په دې مینځ کې ویسکي راوړل شوې لنډه دا، چې شپه مې تېره له هغه پولیس افسر سره تېره کړه، باید دملک دمفاداتو لپاره دهغه دماغ د ا وسپنې په شان کلک وای او ایمان یې د اوسپنې نه هم پسې کلک وای؛ مګرهغه دیو جلۍ په مخکې دشګو د ډېري په شان ونړید، له دې کامیابۍ نه وروسته زما حوصله دومره لوړه شوه، ما غوښتل چې همدغه سمګلر سره همېشه ووسم، هغه ما ته دومره درجه راکړه، چې هر څه یې راته نوي کړه، دژوند تولې اسانتیاوې یې راته برابرې کړې، ژوند مې تول شاهانه شو، یو په نوم خاوند یې هم راته پیداکړ، چې دهغه په نوم به یادیدم لکه میرمن دپلاني.

داسې ډېرې جنکۍ وې، چې داسې په نوم مېرونه یې وو اوس؛ نو زه هره شپه حواله کېدم، اوس به په لوړو لوړو مجلسونو کې هغه په نوم مېړه سره ګرځېدم له غټوغټو خلکو سره به مې ملاقات کېده مونږ تولې جنکۍ به په همداسې نومونو یادیدو، چې اوس هم داسلسله روانه ده، جنکۍ د شرابو او شوګېرو دخپل وخت نه مخکې له کاره ایستلې او د هغوی په ځای نوې جنکۍ راتلې، چې دمخکینیو ځایونه به یې ډکول، زما اوس ډېر وخت وتلی و، چې زه له هغوي نه بېله شوی یم؛ مګر زما یقین دی، چې په هغه خلا کې به کوم فرق نه وي راغلی زما نه به ښایسته جنکۍ زما ځای نیولی وي

دغه جینکی څنګه منځته راځي؟

ما خان دهغه قاچاقبر په قیضه کې نه ورکاوه هغه سره هم داسې جنکی وې، چې له کاره وتلې وې زما له هغوی نه دجدائي ډېره موده شوې، کېدای شي هغه به د صوبې داسمبلی ممبر جوړ شوی وي؛ نور زه دهغه تفصیل نه وایم، چې هغوی څنګه قاچاقبري کوله، چېرته به یې کوله او جنکی به یې څنګه استعمالولې، ما درته خپله کیسه وکړه باید هرڅه په هغې کې واضحه ووینې.

له دغو قاچاقبرانو سره دملک غټ غټ خلک شریک دي کنه یو کس هم داسې نه شي کولی او نه به یې وکړي، ډېر څله داسې هم شوي، چې د یو قاچاقبر مال نیول شوی وي؛ خو دیو وزیر یا د لوی افسرپه ټلیفون نه دا، چې پرېښودل شي؛ بلکې په ډېر احترام خپل خای ته رسېږي کوم تانه دار دا جرآت نه شي کولی، چې دقاچاقبر ګریوان ته لاس واچوي هغوی دخپلې وظیفې په غم کې وي، چې له لاسه یې ونه وځي

قاچاقبر کوم پیر یا کوم روح نه دی، چې څوک یې ونه ویني هغه زما او ستا په شان انسان دی دهغوي ټول قوت او دولت زمونږ په شان جنکو دی، همدغه شی دی، چې له کاني موم جوړوي ته لږ تصور وکړه صیب، چې ته په کورکې ناست یې دشلو زرو چك سره دې یوه جلی تاته ملاو شي؛ نو ته به څه وکړې، ستا له ذهن څخه بغیر له څه ویلو دین او ایمان وځي او بله که څوک تاته دعربو له سرو زرو یو هار او تاته یو ساعت او دهوټل دیوې شپې دعوت هم ور پسې درکړي؛ نو ته به څه وکړې، ته به یې ټول د سر په سترګو قبلوې او هغه څه، چې هغه غواړي باید ته یې وکړې وزیران او دمحکمو افسران څه ملایکي نه دي او نه څه کاني دي، قاچاقبران ددوی په کمزوری پوه شوي دي او همدغه قاچاقبران قوتمن دي.

ما تاته وویل، چې دغه جنکی څنګه راځي او بیا ددوی په لاس څنګه لوبیږي او څنګه کاني پرې موم کوي ددې به لږ تفصیل درته وکړم؛ خکه زما دکیس د اوریدو نه مقصد دادی، چې د والدینو او ټولنې دغو ټکو ته پام راوګرځي، چې مجرمان څوك دي؛ خو اصلي مجرم هغه نه دی، چې جرم کوي مجرم هغه دی، چې جرم پیداکوي او دغه جرم والدین او ټولنه پیداکوي ما؛ خو خپل پس منظر درته وړاندې کړ؛ خو په هغو جنکو کې داسې جنکی هم وي، چې جاسوسی لپاره به

ترې کار اخيستل کېده، دښمنو خلکو به پرې خپله جاسوسي کوله پدې کې(هندوستان،روس،اوامريکا) د ذکر وړدي دامريکا، سي،آی،آی ته به پا کستانيو جنکيو کارکاوه، روس ته به هم همدغو جنکيوکارکاوه؛ خو ټولونه دشرم اولعنت خبره او کار دا و، چې هندوستان ته به هم همدغو جنکيو کار کاوه او لا کوي به. دپاکسنان په انتخاباتو کې هم همدغه جنکۍ استعمالېږي، دغه ټولې زما دپس منظر پيداوار دي، له دغه قاچاقبر سره يوه ښايسته جلۍ وه، جلۍ د درميانه کورنۍ ښځه وه او لسم پاس وه، مور اوپلار يې د پينځو زرو روپو په بدل کې يو مالداره شپيته کلن بوډا ته واده کړې وه، جلۍ دځوانۍ له نشې ډکه د زوړ مور او پلار له کوره د زوړ بوډا خاوند کورته ځي، بوډا سره هر څه وي دولت موټر او ښه کور او په مزاج کې يو عياش؛ مگر په جسم کې هيڅ نه وي ورپاتې، جلۍ هلته خبرېږي، چې زه يې درېيمه ښځه يم، يوه مړه، بله طلاقه او بله زه، دهغه دوه لوراني هم واده شوې وې، په دغه چلۍ څه تېرېږي، هغه يې ښه بيانولای شي، د ورځې لکه شهزادګۍ داسې؛ مګردشپې يې دجهنم شپه وي، بوډا د شرابو عادتي راځېژي او په خپله نشه کې عرق وي جلۍ بيا هم پيغله وي، بياهم د شرم او پردې لمن نه پرېږدي په خپلو خواهشاتو پښه ږدي؛ مګر د ځوانۍ جوش يې نه پرېږدي ددې کورته دبوډا يو زوم تګ راتګ شروع کوي، هغه ځوان وي هغه سره دوخت په تېرېدوګوتې خوږوي او له شرم او حيا سره مخه ښه کوي...

کومه تنده، چې بوډا ورته پيداکړې وه هغه اوس دهغه زوم ورماتوي، جلۍ دناسپړل شوي راز په شان وسپړل شي د بوډا زوم يې په موټر کې سيل پرې وکړي، چکرې ورکړي، هغه دغسې له يو بل سره تار غځوي بيا دغه سلسله غځېږي، په دغه سلسله کې ورته يو مين پيداکېږي مين د واده وعده ورسره کوي، جلۍ د فرار په طرف سوچ کوي دواړه راتښتي او کراچۍ ته راځي، جلۍ دخپل خاوند له کوره ښه دولت راوړي، هلک ورسره په کراچۍ کې عيش وکړي شراب پرې وڅښي يو سهار، چې جلۍ له خوبه پاځېږي هلک نه وي، په خپله مخه تللي وي، د هغې کوټې ته يو په ساټ باټ روغ سړی ورځي دې ته وايي؛ بلکې په جادو يې خبرو وايي خپل دوست دوکه درکړې او که ته اوس خپل کورته لاړه شې؛ نو خاوند به دې پوليسو ته حواله کړي، چې له کوره دې غلاکړې ده او د تېښتې شرم؛ خوعليده دی

جلۍ ډېره ډارېږي؛ خو دغه سړی پنا ورکوي او دهوټل بل له خانه اداکوي او جلۍ له ځان سره بيايي، جلۍ له ډېرو سره دوستي کړي وي د ډار احساس نه کوي، مختصره به درته ووايم هغه سړی يې داسې راولي لکه څنګه، چې يې زه دې دنيا ته راوستلم د هغي له جسم سره هيڅ علاقه ونه ښايې؛ مګر په زړه يې قبضه ورنه کړي وي ما به چې اوس هغې جلۍ ته وکتل؛ نوهغه دعمر پاخه پړاو ته رسيدلې وه، اوس به يې هم له دغې تېرې څخه د شودو ايستلو کوښښ کاوه.

يوه بله جلۍ وه، چې مور او پلارته ګرانه وه؛ خو په يولس کلنۍ کې يې مور مړه کېږي او پلار يې بله ښځه کوي، د جلۍ يو وړوکی ورور هم وي پلار ته دواړه ګران وي؛ خو دمېرنۍ مور له راتګ سره دپلار مينه کراره په کراره کمېږي، ديولس کلنې جلۍ نه خپله نوکره جوړوي او دخپل خاوند غوږونه د شپې له خوا د هغوی په خلاف دخبرو ډکوي هغه پلار، چې دخپلو او لادو سره بده رويه شروع کوي، يو نيم کال وروسته دمېرنۍ مور اولاد پيداکېږي او د دوی اهميت له منځه ځي

دوی، چې له اول نه د نوکرانو په شان وي اوس دشپې هم ماشوم ته ناست وي، چې ماشوم په ژړانه شي بيا مېره خپل ماشوم ته د بوتل شېدې شروع کوي او جلۍ ته يې ورکوي، چې دشپې له خوا يې ماشوم ته ورکړي

هغه خپله ماشومه وي بعضې وخت دجلۍ سترګې سره ورغلې وي او ماشوم ژاړي مېره يې راځي او د وهلو شروع پرې کوي او ورته يې راويښوي او همدغه حشر- دهغه د ورور هم وي په تېرو ورځوکې، چې کله د دوی مور ژوندۍ وه هغوی روحاني سکون ليدلی و، هغه ژوند ډېر خوب په شان ښکاره کېږي کوم پلار، چې دوی ته له مينې ډک ښکاريده هغه اوس د دوی دښمن وي، دورځې دمېرې ظلم وينې اوماښام بيا دپلار لخوا وهل وي دواړه مينه او شفقت غواړي؛ خو مېره پلار بلې خواته کشوي دپينځو کلونو په موده کې د مېرې مور بل ماشوم پيداکېږي او په دوی بيا قيامت وي وروريې ښه وي دباندې وځي؛ خو خور دمېرې رحم ته يوازې پاتې کېږي، دهغې دکور له چارديوال نه نفرت پيداکېږي هلک دپلار د نه پاملرنې له امله لوفری ته مخه کوي، ښوونځی پرېږدي په پينځه لسم کال له کوره تښتي او په خپله مخه ځي

جلۍ په ديارلس کلنۍ کې له خپل ګاونډي سره په چت د مېره اوښځې اداکاري

شروع کوي هغلته دمحبت لوبې کوي هغه څانته مېره کوي او خان ورته ښځه کوي، جلۍ ته د لږ لذت خوند په نصيبېږي، دمېري مور جهنم او د هغې د خوند لوبې، چې کله سره غرمه وي او مېره موربې ويده وي دهغه په خوندکې دا جهنم دلږساعت لپاره هېروي د وخت په تېرېدو سره جلۍ خواني ته رسېږي پلار يې دواده خبره کوي؛ خو مېره يې مخالفت کوي او دا دليل وړاندي کوي، چې لا وړه ده

هغه د نولس کالو جلۍ ته؛ څکه وړه وايې، چې خدای مفته خدمتگاره ورکړې وه او د ټول کور کار ورته کوي، په جلۍ تشدد زيات وي، جلۍ مېرې ته خواب ورکوي، مېره بيگاته مېره ته شکايت کوي، پلار يې په کنځاو لمانځي، جلۍ له مېرې سره خوله وهي، مېره يې په نيم سوي لرگې وهي پلار يې لکه بت ورته ولاړ وي، جلۍ يو څه زړوربېږي مېره وهي بيا له هغه گاونډي سره هماغه دمېره او ښځې لوبه شروع کوي

په لږه خبره له مېري سره نښلي دکور کار پرېږدي او دباندي تگ شروع کوي گاونډی يې په پټه بازار ته وړي فلمونه پرې گوري او جلۍ له حيا څخه وباسي، هغلته ورته نور ښکاريان پيداکېږي هغه، چې جلۍ دومره ازاده ووينې؛ نو په خپل جال کې يې راگېره کړي د جلۍ څه کردار پاتي نشي هغه اتلس کاله دکور په بند ماحول کې تېروي د هغې نه يې نفرت وي هغه ديوه ورك محبت په پيداکولو کې وي او د دروغو محبت يې اخېر هاغه ځای ته راورسوي کوم، چې زه په کې ولاړه يم.

زما خيال دی، چې دغسې کيسې به تاسي ډېرې او ريدلي وي، کيسه ليکونکي په دغه موضوع ډېرې کيسې ليکې؛ خو فرق شته، چې هغوی په کورکې ناست وي او ليکې يې هغوی ته دغه علم نه وي، چې د دغو کيسو پای کوم ځای ته رسېږي؛ خو ما له پای وروسته هم وکړې

دا خو تاسو ته معلومه ده، چې دپاکستان دکراچۍ ترټولو لوی رنډي خاني بندې شوي دعصمت فروشو غټ بازار و، هغلته هرقسم ښځې پيداکېږي تاسو يقين وکړئ، چې هلته به دپاکو کورو جنکۍ د پيسو پيداکولو لپاره راتلې او دلال ته به يې ويل، چې گاك بايد ښايسته او مالداره وي کله، چې دغه بازار بندشو دعصمت فروشۍ دغه وايروس په ټول ښار کې تيت شو، کلو او محلو ته ورسبد لږه موده وروسته په

لاهور کې هېرا منډئي هم بنده شوه، هغلته هم دغه بدکارې ښځې په ټول ښارکې خورې شوې وې.

پدې کې داسي هوښیارې بدکارې هم وې، چې ځانونو ته یې کورونه کرایه کړه او د چاګومان هم نه پرې راته، چې دلته بدکاري کېږي دپاکستان حکومت دکمبود پرځای یې اضافه ګري پکې راوستله.

له موټر سره یو بله جلۍ وه، چې دتعلیم یافته کورنۍ ځخه وه، دهغوی په کورنۍ کې تعلیم ضرورګڼل کېده او د واده طریقه یې هم دا ضرور ښوده،چې بایدمالداره او تعلیم لرونکی وي، دغې جلۍ ته داسي رشتي نه پیداکېږي، جلۍ په کالج کې له خپلو دوستانوسره په موټر کې ګرځي او دماغ یې اسمان ته الوځې ملګرې یې هوټلو ته دعوت کوي مور او پلار ترې پوښتنه نه کوي ګویا زما په لار داهم اخېرد قاچاقبرانو لاسو ته لوېږي.

یوې بلې خپله کیسه داسې راته وکړه،چې په ښه او بد پوه شوم؛ نو مور او پلار به مې همېشه په جنګ لیدل زه دهغوی اولنی اولاد وم بعضې وخت به، چې هنوی یوبل ته په غوسه وو؛ نو هغه غوسه یې په ما سړ وله، په کور کې دهیڅ شي کمی نه و، ددې جګړو لامل دغه و چې دغه هلک(یاني پلارمې) بل ځای واده کول غوښتل؛ خو مور او پلار ورته په خپله خوښه واده کړی و، ددې لپاره یې دموراو پلارسره زیاتی او جنګ کاوه د جلۍ مور به خواب ورسره کاوه، جلۍ دمور او پلارله مینې محرومه پاتې کېده، چې لویه شوه زیات وخت به له کوره دباندې وته، جلۍ په کالج کې داخله شوه

د پلار له شا یې درې نور ماشومان هم پیداشول عجیبه خبره؛ خو دا وه، چې له ډېرو جنګونو سره سره به بیاهم دهغوی اولادونه پیداکېدل، جلۍ په کالج کې ملګرې پیداکوي او وخت ناوخت به دهغه کورته تله، دهغې جلۍ پلار وینې، چې کورېې له سکون ځخه ډک وي، ټوله کورنۍ په یوه مېز ډوډۍ خوري خوشالې وي، دې ته هلته په ورتګ سره سکون ملاوېږي او ګیله ورته درېږي، چې دهغې جلۍ پلار څومره مینه ناک دی او خپل پلارېې ولې دا دخپلې مینې نه بې برخې کړې

ورځې تېرېږي یوه ورځ یې ملګرې کالج ته راته شي؛ نو درخصتۍ نه بعد دهغې کورته پوښتنې ته ورشي ګوري، چې هغه نه شته یوازې پلارېې په کور کې دی،

دملګرې پلار یې ورته وائي، چې ټول دځلورو ورځو لپاره ملتان ته تللي، جلی دهغې له پلارسره کښني هغه ته دخپل کور او پلارکیسي کوي او ورته ژاړي، جلی ښایسته وي او د پلار دمینې تږې وي دملګرې پلار ورته په سر لاس ږدي او بیا یې په خنګ کښنوي، جلی هغه خانته نزدې کوي له مینې یې تنده موچې کوي لږ وروسته یې شونډې پر شونډو ږدي.

جلی ماته وویل، چې پلار زه ښځې نه یم موچې کړې، خپل پلار مې له پامه بد راغی او دا د ملګرې پلارمې خوښ شو هغه په دغه مینه مینه کې زه له خان سره ځملوم، ما دا فکر کاوه، چې دا مې دپلار پرځای دی او هغه هم دا هېرکړي و، چې دامې دلور پرځای اود هغې همصنفی ده، جلی داسې لذت محسوسوي او داسې په نشه کې ډوبېږي، دکور تریخ او دوزخي ماحول هېروي، دا ګناه هم دهغوی دکورنیده درې ورځو پورې په ملتان کې وي او دا هم درې ورځې هلته ددغې لوبې لپاره ورتله، بیا دهغې کورنی راځي او دا ځای پرې درېږي، وروسته د کوځي یوهلك سره خان جوړوي، له هاغه ځایه د دوستانو سلسله شروع کېږي، بیایې یو دوست فلمي کمپنی ته ولېږي هلته له نورو بدکاریو سره مخ کېږي له هغه ځایه سوچه بدکاره راوځي همداسې یې سرترقاچاقبرانو رسېږي او د ددې تعلیم په سم ځای کې استعمالوي دغه جلی سیاسي خلکو ته ډېره استعمال شوې وه.

دهغې په وینا، چې ویل یې زه دایوب خان دحکومت یو وزیرته هم په رشوت استول شوې وم، دوه ورځې ورسره وم او چې کله واپس ترې راتلم؛ نو یې راته وویل که دامریکې د(سي،آی،ای) لپاره کارکوې؛ هغې نه و منلي؛ خو زه په یقین سره درته وایم، چې هغې به دغه بلنه نه وي رد کړې؛ ځکه، چې شپږمیاشتې وروسته هغه ما بیا ونه لیده

دغه یواځې د څو جنکو کیسې وې؛ خو داسې په زرونو کیسې شته، چې لا پټې دي په دغو کیسو تاسو قضاوت وکړئ، چې دا دځه قسم ذهن جنکی دي؛ ځکه دغه جنکی ذمه وارې نه دي د دوی والدین ددې ټولو جرمونو ذمه وار دي
هغه جنکی ډېري بدقسمته وي، چې په بوه غبره ذمه واره کورنی کې ښایسته پیداکېږي، هغوی خپله ټولنه مکمله یې حیاکوي او خپل ښایست یې دتباهی کندې ته اچوي

ماضي مې مخې ته راغله

صیب! زه له تاڅخه ښښنه غواړم ته زما کیسې لیکلو ته راغلی یې او ما درته فلسفه شروع کړه دکیسي له اورولونه زما مقصد دادی، چې خلک ترې څه درس واخلي، زه خپله کیسه دعبرت لپاره تاسو ته کوم او موراوپلار، ټولني اوحکومت ته هاغه ځایونه ور په ګوته کوم کوم ځای کې، چې جرم پیداکېږي.

دیوقاچاقبر په ګرفتارولو او دیوڅو فاحشو په نیولو زمونږ ټولنه نه پاکېږي؛ مګر هاغه ځایونه باید بندکړل شي له کومه ځایه، چې جرم پیداکېږي او په ډېر زور سره په ټولنه کې خورېږي.

زه له هغه قاچاقبرسره دوه کاله واوسیدم، هغه زه دیو شهزادګی په شان ساتلم یو په نوم خاوند یې هم راته پیداکړی و موټر، کور د وزیرانو په محفل کې ناسته ولاړه......او هر قسم سهولتونه یې راته برابرکړي وو.

زمونږ قاچاقبري ښه په درز کې روانه وه، زمونږ لپاره کوم قانون نه و، نه کوم سرحد و، د قانون محافظین زمونږ په موټي کې وو، ښځو او شرابو دولت مجبوره کړی و، چې مونږ ازاد پرېږدي.

همدغه وزیران به دقاچاقبر شاته ولاړ وو؛ خوکله به، چې تقریر ته جګ شو مخدره مواد به یې داسي غندل تابه ویل، چې دپلار دښمنان یې دي، تاسو به په اخبارو کې هم کله لیدلې وي، چې په فلاني ځای کې مال سره قاچاقبرنیول شوی دا دټیټې درجې قاچاقبران وي، چې نیول کېږي، لوی خلک په دومره زیاتو پیسو نشي مړولی او بل پولیس هم خپل دپوزیشن ساتلو لپاره کله ناکله داسې کوي او بیا داخبر په ټولو اخبارو وویشې، غټ قاچاقبر ته څوك لاس هم نشي وروړی.

زه ډېره ستومانه شوې وم؛ نو خپل بادشا ته مې وویل هغه د یوې میاشتې لپاره د مري دتلو مشوره راکړه هغه ورځې دګرمی وې دپیسو کمي نه و، زما په نوم خاوند هم تګ ته ځان جوړکړ؛ خو ما یې تمه ور پرې کړه، چې له ماڅخه ازاد ګرځه څه حقیقې مېړه؛ خو مې نه یې، چې کلک راپسې یې او اختار مې ور کړ، چې تعقیب مې هم نه کړي.

یوازې مري ته راغلم ځان مي بیا په بوقره کې ونغښت او په هاغه هوټل کې دېره

شوم له کومه، چې تللې وم.

زما په ليدو دهوټل منيجرډېرخوشاله شو هغه ته مې وويل، چې څوک راته رامعرفي نه کړي؛ ځکه زه دارام لپاره راغلې يم.

له اوږدې مودې وروسته ماته فراغت په نصيب شوی و مانه هغه ښځه جوړه شوې وه، چې احساس يې مړ وي، کومه جذبه نه وي ورپاتې؛ مګر دا زما خام خيال و؛ ځکه چې ما په اوله ورځ دکوټې کړکۍ خلاصه کړه او د مرې ښايسته منظر راته په نظر راغی؛ نو زماماضي يې مخ ته راته کېښوده هر څه يې راته راپه ياد کړل، ماته يې هغه لمحې را يادې کړې، چې زه له هغه سکرتر سره، چې ما ورسره خپل ژوند تاړه؛ مګر هغه جادو ډېر په بې رحمۍ مات شو کوم، چې ماته خپل منزل ښکاريده؛ خو هغه خراب را ووت

زما دسترګو په وړاندې دغه منظرتت ښکاره شو سترګې مې له اوښکو ډکې شوې، نه مې غوښتل، چې پاکې يې کړم او يوځل بيا دغه منزل په رڼو سترګو وګورم، زما ذهن ډېرلري لاړ د هندوستان هاغه زوړ ښوونځی يې راپه زړه کاوه کوم کې، چې مونږ ديني اوخپله مورنۍ ژبه يادوله خپل کور يې رايادو لو.

ددې هوټل کوټه کې، چې ډېر پيسه داره پکې اوسېدای شي، زما زړه پکې تنګ شو او کور ته دتګ او اوسېدلو يې تابه شوم، ما ته دهغه عظمت احساس ايله اوس وشو کله، چې مانه هر څه لوټ شوي ؤ او په منډه منډه ډېره لرې راغلې يم، دپاکستان کور راته رایاد شو دکور ټول غړي راته سترګو ته ودريدل پلار، چې زما په بربادۍ کې يې غټ لاس و، د هغه ياد ځورولم ماته هغه مور ياده شوه کومې، چې زه دې دنيا ته پاکه سپيځلې راوړې وم، دهغوی به هغه وخت کې داګومان کې هم نه راتله، چې دغه سپيځلې جلۍ به په ځوانۍ کې خپله ټولنه بدکارۍ ته کشوې او ديوې فاحشې ښايسته نشان به ترې جوړېږي او بيا به له کوره تښتي او ټول خاندان به په رسوائي کې اچوي.

بيا مې خپل زوی، چې ما يې مخ هم نه و ليدلې دهغه ژړا راته سترګوته ودريده، چې ديو عيسوي نرسې په لاس له کوټې راوويستل شو زه يې هيڅ بيانولی نه شم، چې په هاغه وخت کې زما حالت ځنګه و، په اول وار ماته خپل بچې دمرې په هوټل کې په ياد راغی، چې سخته يې ځورولم او زړه مې غوښتل، چې لاړه شم، دعيسويانو له منګلو يې ازاد کړم او خپلې سينې ته يې جوښت کړم او چېرته لرې

لاړه شم همدغه خواهش زه سمه دمه لیونی کړم د زوی په یادمې دجذبو او احساساتو شغلې اوچتې شوې او دامې حس کړ، چې زما یوحس هم نه دی مړ، زما دننه اوس هم هاغه ښځه ژوندۍ ده کومه، چې دمحبت تږې وي، دمینې تږې وي، ساعت په ساعت مې ژوند راباندې تریخ معلومېده

زه دومره ویرجنه او پریشانه شوم، چې له کړکۍ لرې شوم، دټلیفون غوږۍ مې اوچته کړه او دهوټل خانګړې نمره مې ووهله او څلور پیکه ویسکې مې وغوښتله، ما خپله ماضي په شرابو شاته پورې وهله او بل علاج یې هم نه راته؛ مګر دڅلورو پیکو په ښنلو لکه په اور، چې تېل واچوي ماضي یې نوره هم راته واضحه سترګو ته ودروله، ما دخپل زوی ژړا اوریده، چې په زوره زوره یې ژړل، ما په خپلوسینو کې دشېدو وینبېده محسوس کړل، ماته هیڅ علم نه و، چې دمور له سینې څخه پی تویېږي دهغې په زړه کې څه تېرېږي او کله، چې یوه مور خپل ماشوم ته شېدې ورکړي څه احساس کوي زما په هاغه وخت کې پی تویېدې؛ خو د څلورو ورځو په موده کې مې د دوایې په زور وچې کړې؛ مګر نن چې زما په سینه کې څړیکې شوې؛ نو نه پوهېږم، چې دا د شیدو جوش و که دجذباتي وینې جوش و، هغه که هر څه و؛ خو ماته یې خپل بچې نېغ سترګوته ودراوه ما؛ خو خپل بچی لیدلی هم نه و د هغه مې یواځې ژړا اورېدلې وه، ما ته خپل بچی دومره هیڅکله نه و یاد شوی زما خواهش و،کاش چې بچی راسره وی او خپله سینه مې ورکړې وی؛ خو دا یو فطري خواهش و

جنسي اسودګي دفطرت تولې تقاضاوې نه شي پوره کولای، ښځه دفطرت دغه تقاضا نشي پېتولای دکومې، چې اولاد وي. مادغه تقاضا په شېدو کې محسوسوله او دپټېدوکوښښ مې کاوه؛ لیکن ساعت په ساعت راباندې دماشوم غلبه زیاتېده آن تر دې مې اراده وکړه، چې دخپلې خو ښې کوم سړی پیداکړم او دیوهلک غوښتنه ترې وکړم؛ مګر زما دپېښ حقیقت داسې و، چې څوک دې ته نه تیارېده او نه داسې څوک پیداکیده، چې ما سره واده وکړي ما ته دغه فطري خلا د ډکېدو په نظر نه راتله او زه یې نوره هم پسې پرېشانه کولم

مانور درې بوتله شراب له ستوني تېر کړل؛ خو دپخوا په شان یې لا زیاته پرېشانه کړم اخیر دهوټل منیجرته ورغلم هغه ماته امریکایې(ګانجا)(مارجوانا) راکړه او خان مې پرې بې هوښه کړ.

کله، چې زما سترګې خلاصې شوې د ورځې لس بجې وې، سر راباندې درووند و او په زړه مې وېره پرته وه، غسل خانې ته لاړم ښه ډېرې اوبه مې په ځان توې کړې، مګر بیامې هم طبیعت سم نه شو د تنهائي احساس مې زیاتېده ما تـه دیـوه ملګـري ضرورت و د داسې ملګري ضرورت، چې زما له جسم سره یې کار نـه لـرلای او زما جذبات یې درک کولای.

دمحبت نه بغېر څوك ژوند نشي کـولای، مـا دا اراده هـم وکـړه، چـې راځـه بېرتـه سمګلرته ورشه او په خپله پېشه کې غرقه شه.

هغلته زما جذبات هیڅکله نه راپورته کېدل، نه مې خپل بچې یـاد تـه راتـه دګناه شپې او ورځې دا خلا ډکولای شوه مادغـه اراده پـه دې سـوچ شـاته کـړه کـه دوه ورځې زما طبیعت همداسې و؛ نو بېرته به ځم او که ښه شوم یو څـوورځې وروستـه به لاړه شم.

کاش!! چې هغه سره مې نه وی لیدلای

په دویمه ورځ مې بوقره په سرکړه د ورځې اولنی پار و خرمانه دمال روډ په طرف روانه وم، په مال روډ دومره رش نـه و مـا د بـوقرې نقاب پورتـه کـړ، یـوازې سترګې اود انګوسرونه مې لږ ښکاره کړې و، ما چې په آئینه کې ځانتـه وکتـل؛ نـو دغسې نیم لوڅ او نیم پټ مخ ډېر راښکونکی راته ښکاره شو، همـداسې دمـال روډ وړونظرونوځارلم او په کرار کرار دپوست افس له چوك نه مخکې لاړم، لږه وړاندې، چې کومه لار په څوړنده تللې وه په هغې دکوزېدو په حال کې وم محسوسـه مـې کړه، چې له شا راپسې څوك راروان دي، چې کتل مې زما په عمر یـو ځـوان هلـك دی او لاندې راکوزېږي هغه، چې زما له څنګ نه تېریده؛ نو په ژور نظر یـې راتـه وکتل ما هم هغه له نظره تېرکړ، د هغه په څېره کې، چې کوم معصومیت مـا لیـده هغه مې خوښ شو، دهغه په سترګوکې دمردانګی چمک و، دهغـه دسر وېښته واړه واړه ؤ ما ته په ټول مري کې همدایوهلك په نظر راغی، چې وېښته یې پـه طریقـه اصلاح کړي و، دمال روډ مصنوعي حسن یې پرېښی و او دلته راغلی و، هلتـه چـې مصنوعي حسن نه و هغلته دقدرت حسن او تنهائي وې؛ مګر هلتـه دیـوه ملګـري خواهش سړې ته په زړه کې راوچتېږي.

هغه له ما نه مخکې کـوز شـو زه پـه کـراره لانـدې ور روانـه وم اوداسې ځای ته ورسېدم، چې لوی میدان و، له تېرې جوړې شـوې ځـوکۍ پرتـې وې اوشاوخوا لوړې ونې د جنډو په شان ولاړې وې، زه هغلته کېناستم؛ مګردهغه څه درک نه و، چې په کومه لاړ، لږ وروسته یودم له مخامخ لوري راپیداشو ما هغه ته او هغه ماته کتل را روان و دهغه په شونډو تبسم و هغه لکه، چې دبوقرې دباریک نقاب شانه له مسکا ډکې شونډې لیدلې وې، زما پېشه همداوه، چې خلک پـه دې بـازاري مسکا غلط کړم؛ ځکه چې په ما کې کومه حیانه وه پاتې، چې دپردي سړي په لېدو مې ځان راټول ^کړای وای هغه، چې مې خواته راورسید؛ نو په کرار اواز یې وویل: د چاانتظار کوې که یوازې سېل ته راوتلې یې؟

ماورته وویل: نه نه زه یوازې یم دچا انتظار نه کوم.

هغه وویل: ښښه غواړم نه پوهېږم، چې ولې مې له تا پوښتنه وکړه په ما بدګومانه نه شې.

ماوویل: نه څه خبره نه ده په پوښتنه کې؛ خو کوم غیب نه شته؛ خـو سـړیو تـه زه همېشه په غلط ګومان ګورم.

دهغه غاښوته مې، چې ولیدل په ترتیب او پاک و او پاکوالي یې ګـواهي ورکوله، چې سګرټ نه څښې په هر څېره کې یې صحت او رونق معلومیـده مـاچې یوڅـه خبرې ورسره وکړې؛ نو په ډېر ترور نظر یې یوه اړ بله خوا ځارله لکه ډارشوی، چې وي او یا به له دې ډاریده، چې څوك یې ماسره ونه ویني.

زه حیرانه شوم چا چې زه ځان ته مخاطب کړم ولې ډارېږي.

هغه ډېر ناکراره شو او ویې ویل: ښه ته سېل کوه زه درځخه لاړم.

ما هغه ته وویل: که څه کار نه لري او ضروري نه وي؛ نو راځه لږکېنه.

هغه لږ سوچ وکړ او بیا یې غمه کېناست.

زما له هغه نه اولنۍ پوښتنه دا وه، چې دکوم ځای یې او څه کار کوې؟

هغه خپل ځای راوښود؛ خو دایې ونه ویل، چې څه کـار کـوم دځـو ورځـو لپاره مري ته راغلی یم.

ماوویل واده دې کړې؟

ویل یې: نه!

هغه وویل:لږ دځان په اړه هم څه ووایه؟

ما خپل فرضي نوم وروښود او ورته مې وویل: زه هم دڅو ورځو لپاره مري ته راغلې یم.

هغه وویل: واده دې کړی؟ ښکاري محصله یې دهغه نظر ته قایله وم؛ خو تجربه یې محدوده وه هغه زما له شکل دا هم معلومه نه کړه، چې ما څومره ودونه کړي، چې ما ته یې شمېر هم نه دی معلوم او زما په رګو کې دومره وینه نشته څومره، چې شراب وو دا دهاغه قاچاقبر دښه خوراك نتیجه وه، چې دغو ښشو زه دومره خرابه نکړم په هرحال په هغه وخت کې زما عمر څلور ویشت کاله و له شکل نه زه کم عمره ښکاریدم.

ما هغه ته وویل: چې داسږ کال مې د(بې، ای) امتحان ورکړ.

هغه مانه دخای پوښتنه وکړه او د چا لور یم.

ما هغه ته د دروغو ځوابونه ورکړه او نور دمري په ښکلا وغږېدو ډېر خنډ مو دغه خبرې وکړې.

ما ویل، چې په خبرو کې به دهوټل دعوت راکوي؛ خو کتل مې چې خبرې او رویه یې دملګرې وه، چې یودبل زړونه سره تړي په خبرو کې یې وویل: یوازې راغلې یې که نور څوك هم درسره راغلي؟

ما ورته وویل: نه یوازې یم.

چېرته اوسې؟

ما، چې دخپل هوټل نوم ورته واخیسته، نو هغه ګبراو شو او په شکې نظر یې راته وکتل، د هغه شکل کې بدلون راغی یو خل بیایې دتلو اجازه وغوښته؛ خو ما بیا کېناوه او زه ورته په خبرو شروع شوم؛ خو چې هر څومره خبرې مې وکړې کتل مې، چې هاغسي دخبروجوش نه و ورپاتې بیا تلو ته تیار شو.

ما ورته وویل: تاته لګه، چې کوم ضروري کار در په یاد شو که څنګه؟

هغه وویل: نه کوم ضروري کار؛ خو نه دی رایاد؛ خو خبره داده که زه چا ولیدم شك راباندې کوي.

ما ورته وویل ودي کړي څه کېږي، یوه مصنوعی خندا مې برې ولوروله او بیا مې د ډوډی دعوت ورکړ.

هغه لنډ ځواب راکړ، نه!!

ما ویل: ولې؟

هغه باندې لګه، چې دکمترۍ احساس راغلی وي.

وېې ویل: زه یو وړوکی سړی یم او دا سې هوټل ته تګ؛ خو ما په خوب کې هم نه وکتلی.

ما ورته وویل: زه دي وروړلم؛ خو هغه ویل زه خپل دماغ نه خرابوم زه؛ خو کوم داسې غریب هم نه یم؛ خو نه مې خوښېږي، چې لاړشم.

هغه زما رنګ او شکل نه معلومه کړې وه، چې زه دکوم امېر لور یم دامېر؛ خو څه شک نه و؛ مګر هغه نه پوهیده، چې زه څومره غریبه او بې وسه یم او څومره مختاجي محسوسوم زما دغه هلک ډېرخوښ شوی و د یو ملګري په خاطر زه نه پوهېدم، چې دغه هلک نه مې ولې دومره زر زړه کې ځای ورکړی و.

ما هغه ته وویل، چې هر څنګه وي زه تا وروړلم حال دا چې ته انکار هم وکړې د هغه ناکراري زیاته شوه او بې له انکاره له هغه ځایه راسره را روان شو

هغه له مانه درې څلور قدمه مخکې ته، چې هرڅه کوښښ مې کاوه، چې ورورسېږم؛ خو نه مې شو کولای په پورته ختو سړک ته را ووتو دا د غروب مهال و، زما ساه په درېدو وه په سړک دخلکوهجوم و، له مخامخ نه دوه هلکان را روان وو او زما ملګري ته یې د لاس په اشاره دا الفاظ ادا کړه(پخیر کپتانه) ده هم اشاره ورته وکړه کله، چې د ه ته ورخواته شوم؛ نو پوښتنه مې ترې وکړه ته په پوخ کې یې(کپتان یې)؟

هغه خان ناګاره واچوه نه دومره قسمت چېري دی، زه په راولپینډی کې دهاکې دتیم کپتان یم او دغه دواړه هلکان ما پېژني.ماهغه خپلې کوتي ته بوته برقه مې له خانه لرې کړه.

ده راته وویل: زه په تا هیڅ ونه پوهیدم ته یوه ازاد خیاله جلۍ یې او له پاسه دې برقه هم په خان کړې وي.

ما ورته وویل: خپل خان له خلکو پټوم.

هغه ولې؟

ماورته وویل: دا به بیا درته ووایم او خبره مې واړوله، بیامې دوډۍ راوغوښته او له دې څخه مې پوښتنې کولې؛ خو ده څه معقول جواب نه راکاوه په بله ژبه مې هم معلوم کړ ما خان ورسره بې تکلفه کاوه؛ خو هغه به په ادب خواب راکاوه دهغه دغه خوی مې زیات خوښ شو، چې بې شرمه خبره به یې په ادب خوابوله.

ډوډۍ شاهانه وه هغه ته د ډوډۍ خوړلو سلیقه زده وه د خبرو په فن کې هم ښه و له هر څه معلومېده، چې دومره غریب نه دی څومره، چې ده ویل.

د ډوډۍ نه وروسته هغه دتلو اجازه وغوښته ما وویل تر یوه خایه به زه درسره ولاړه شم؛ خو هغه نه غوښتل زه په خپل ضد ورسره روانه شوم، چې دهوټل نه یو څه اندازه وړاندې شو هغه ماته د واپس تلو وویل.

ما ورته وویل دخدای(ج) لپاره په ما غلط گومانه نه شي سبا بیا له ماسره په هماغه خای کېووینه هغه هم وعده وکړه او لاړ.

د هغه له تلوته وروسته زما هغه پخوانې زخمونه بیا تازه شول په خدای(ج) قسم ما دا محسوسوله لکه زمونږ ترمینځ، چې کومه زوره وره رشته وه، دهغه دباادبه خبرو انداز مې خوښېده، هغه زما له جسم سره کومه دلچسپې نه ښودله دغه !دا یې زما ډېره خوښه شوه ما ډېر داسې سړي لیدلي وو، چې اول به یې زما په جسم سترگې خښولي؛ خو دا له هغوی نه جدا و.

د هغه نظر له نوروڅخه بېل و زما د سترگو په مخامخ کېدو به یې نظر بلې خواته اړا وه په هغه شپه زه ډېره پرېشانه او بې کراره وم او همدغه خوان مې سترگو سترگو ته کېده، نه پوهېږم ولې مي یقین راغی، چې دا له هغو خلکو مختلف دی دچا چې راسره مخه ده دغه یقین ماته سکون رابابښه؛ مگر هغه خطرې، چې ما مخکې بیان کړې یو څه بې کراره کولم او په همدې کې مې سترگې سره ورغلې وې

ماخوب لېده، په خوب کې مې د فطرت تقاضې په تکمیلېدوکې لېدې هغه لکه ماشوم چې جوړ وي ما په غېږ کې اخیستی وي او دهسك په وریځو کې دده سره لوبې کوم، په دې لوبو کې سترگې پټې کړم؛ خو چې بیایې وغړوم، هغه نه وي، زه چغې وهم، منډې وهم، پدې منډه کې راوېښه شوم په کوټه کې اسمانې رنگه خف گروف لگېدلی وي دباندې باران په دومره زور وریده لکه د پل لاندې، چې ولاړ یې او په سر یې اورگاډۍ روان وي، په زړه مې وېره وه خوبونه !خو مې ډېر لېدلي وو، خو دغه خوب په وېره کې واچولم ما ویل، چې هغه په کوم مشکل کې دی دا خوب دخدای(ج) له طرفه اشاره ده

باران ښه تند و او دتنهایې احساس مې لا وېره زیاته کړه زما په زړه کې دمینې داسې یو توپان راوچت شو زړه مې غوښتل، چې همدا اوس پدې باران کې دهغه پوښتنې ته ورشم؛ مگر ماته دهغه خای هم لانه و معلوم هغه؛ خو زه دلارې په سر

CamScanner

رخصت کړم په ډېر مشکل مې زړه صبراوه لیکن هغه مې له سترګو نه اخواکېده معلومه نه وه، چې څه وخت مې سترګې سره ورغلې وې؛ خو چې کله راویښه شوم دسبا لس بجې وې د خوب اثر مې لا اوس هم په زړه او دماغ و او له دې سره په ډېرې بې تابۍ تیاره شوم، چې هاغه ځای ته لاړه شم.

د هغه ګومان و، چې زه جاسوسه یم؟!

هغه ورځ زما دژوند دټولو اوږده ورځ وه دا اول وار و، چې زه دیو سړي لپاره په جذباتي لحاظ بې کراره وم یو هاغه د جاګېردار زوی و، چې ما ته یې په هاغه وخت کې، چې زه له کوره راتښتېدلې وم پنا یې راکړې وه، له هغه سره زما دومره محبت نه و هسې په اول کې مې دواده دکوښښ لپاره محبت کاوه داتفاق خبره وه بنه سړی وخوت، چې زه یې داحسان پوروړې یم، بل هاغه سکرتر و؛ خودغه هلك، چې ماته په مري کې پیداشو زما دروح زرو ته کوز شوی و او دهغه انتظار راته دمنلو نه و ډېر راباندې اوږد تېریده زه دوخت نه مخکې هغلته رسېدلې وم دا، چې هاغه ځای په زور و؛ نو ساعت په ساعت مې پاس کتل له ډېر انتظار نه وروسته په نظر راغی ما ورمنډکړه او لږه پاس ور وختم هغه هم، چې زما دغه تلوسه ولېده؛ نو په خلاصو قدمونو زر راکوز شو ما دهغه لاسونه په لاس کې واخېستل او دده په کتلولګیاشوم لکه ولېدلی ماشوم، چې مورته د راپورته کېدو په حال کې ګوري، چې کوم ځای؛ خو نه یې نه وي زخمي شوی.

هغه وویل: څه ګورې؟

ماوویل: راځه لاندې یې درته وایم ته ؛ خو روغ یې؟

هغه وویل: تر اوسه؛ خو روغ یم.

چې لاندې لاړو ما دېګاني خوب کیسه ورته تېره کړه ما ورته وویل: که تراوسه مونږ یو بل نه سره پېژنو؛ خو زما زړه راته وائي، چې ته ورته ننوتلی یې.

هغه دخوشالۍ پرځای ما ته نصیحت شروع کړ، چې دخوب اثر د قبلولو نه وي بیا هغه ما ته خپل خو داروښکې خوبونه تېرکړل، چې په ده یې څه اغېز نه وښکاره کړی؛ خو زه بیا ددغه خوب په تعبېر ډېره وروسته پوه شوم

په خبرو کې آن تر غروبه مونږ هلته دزړه خواله کوله ما هغه ته دهوټل د تلو وویل

هغه نه تلو؛ خو له خان سره مې روان کړ مابه، چې هغه لېده یو قسم سکون به را په برخه کېده، چې زه ترې بې برخې وم ما ویل که له دغه سره دواده تاروغزوم.

ایا قبوله به مې کړي؟....

نه نه زه به هغه ته دوکه نه ورکوم هرڅه به ورته وایم، چې زه څوک یم او څه کاره یم، هغه له ماسره یوځای نه تلو درې قدمه فاصله موپه مینځ کې وه زمونږ له څنګ سره خلک اومونږ له خلکوتېریدو له مخامخ لوري دوه پوځیان په وردی کې په مخه راغلل او ما ولېدل، چې هغوی دواړو زما ملګري ته سلامي وکړه او ده هم په داسې حال کې ځواب ورکړه، چې زه پرې پوه نه شوم؛ خو ما هرڅه لېدلي وو دمال روډ له نمایش ځخه راووتو او پورته هوټل ته په ختو شو زه، چې ستړې وم دهغه مټ مې ونیوه او دهغه په مرسته وختم ما په خپل خیال کې هغه داسې راګېراوه لکه یو سړی، چې کومه ښځه په قبضه کې راولي مونږ په کوټه کې کېناستو.

په خبرو خبرو کې مې ورته وویل: کپتانه ستا دنده په کومه څانګه کې ده.

هغه ماته دسر نه تر پښو پورې وکتل راغی او زما مخې ته ودرید او ویې ویل ته؛ خو یا لېونۍ یې یا کومه جاسوسه یې کومه دې خوښه ده؟

دلېونیو روغتون او که پوځې جېل، چې د جاسوسۍ لپاره وي.

زه یوه بدکرداره وم، زما کوم کردار نه و، زه دځمکې د دوو ورځو شهزادګۍ وم؛ مګر د باعزتې ټولنې یوه لېدلې ښځه وم، زه هاغه رنډۍ وم، چې خلک یې په بدوکنځاو کې یادوي، زما وجود له هغه کنځاو نه هم بربنډ و؛ لیکن دجاسوسۍ لفظ زما له برداشت ځخه وتلی و، له جاسوسۍ نه دهغه مراد د هندوستان و ما سوچ نه کاوه، چې دهند اوپاکستان تعلقات څنګه دي په اخبارو کې هم همدا راتلل، چې په سرحد به کله کله دسرحدي پولیسو لانجې راتلې، چې دجنګ بڼه به یې واخیسته ما داهم په اخبارو کې کتلي و، چې دهند وزېراغظم شاسطرې ویلې و، مونږ به په ملک کې دیوې خپلې خوښې محاذ خلاصوو؛ لیکن ما کومه توجو نه ورکوله دغو جنګونواو خبرونو به په مونږ دومره اغېزه کوله، چې دیو څه وخت لپاره به مونږ قاچاق ودرول او د خلاصې لارې انتظار به مو کاوه؛ مګر کله، چې دغه کپتان ماته دجاسوسۍ خطاب وکړ دیوې لمحې لپاره زما ذهن اتلس کلنې وروستنې ژوند ته لاړ کوم وخت، چې زه یو وړه ماشومه وم او پیاده په ډېرو

تکلیفوپاکستان ته راغلو کومې شغلې، چې زمونږ له کلې اوچتېدې اوس هغه زما په زړه را اوچتې شوې، زما شونډې له ژړا څخه وریږېدې زه په یو جوش ودرېدم.

هغه د پاکستان د پوځ کپتان و

ماورته وویل: ای دپاک پوځ کپتانه! زماپـه اواز کـې یوځـه بـدلون راغـلی و او په مشکله مې خپله ژړا بند وله مخکې تردې، چې زه ستا په مخ لاړې توکړم له ما سره وعده وکړه، چې بیا به ما ته جاسوسه نه وایې، ستا شـک څنګـه شـو، چې زه جا سوسه یم.

هغه زر ځواب راکړ تاته چا وویل، چې زه دپـوځ کپتـان یـم او زماصـحې نـوم چا دروښود بیا تاپه ما کې ښایست ولېد، چې له ما سره دومره پري او بې حیا شوې تـه یوه امېره جلی یې.

ولې دیو عام سړي د ورخواته کېدو کوښښ کوې؟

ته یوازې ولې یې؟

زه به دټولو سوالونو ځوابونه درکړم.

هغه بیاوویل: خو اول راته دا ووایه، چې ته د چالور یې؟

ماپه زوره ورته وویل: زه د چا لور نه یم اوپه دواړو لاسو مي سر ونیو او ښه پـه زوره مې وژړل، یو دم مې اوښکې ودرېدې، چې سر مې پورته کړ هغه کړکـی تـه ولاړ و او د باندې یې کتل شاید زما په اړه به یې سوچ کاوه.

ما ورته وویل زماخواته راشه، چې دټولو سوالونوځوابونه زه درکړم.

هغه راتاو شو او ویې ویل وایه زه یې اورم.

دهغه په څهره کې وقار و، چې ما دده په عمر په نورو سړیو کې کم لېده زما ژبې ته دغه الفاظ راتلل، چې ورته ووایم، چې لاړشه خپل پوځ ته دې زه ګـورم، چې ته ما څنګه نیسې له ما سره هم دومره قدرت شته، چې کوم سړی ماتـه لاس راوړي زه به یې له وظیفې لرې کړم؛ لیکن کله، چې هغه راتاو شو او ماته یې وکتل دهغه له جمال نه ډکې څهرې زما په اعصابو قبضه وکړه ما ته معلومه شوه، چې هلته له ماسره هرڅه کولی شې وجه دغه وه، چې هغه زما په شخصیت غوربدلی و.

ماورته وویل ما ته داسې معلومه شـوه، پـه هغـه ماښـام، چـې هغـو دوه کسـانو تاتـه

دکپتان اواز وکړ او تا وويل، چې زه دهاکي دټيم کپتان يم؛ نو ما ومنله اوکله، چې نن ماښام تاته هغو دوه پوځيانو سلامي وکړه او تاهم په سلامي خواب ورکړ؛ نو زما شک په يقين بدل شو او کله، چې ته له ماخخه درې قدمه مخکې تلې او هوټل ته راختو؛ نو دو کسانو، چې زمونږ په څنګ تېر شول؛ نو په خپل مينځ کې يې وويل، چې داهاغه پلانی کپتان دی، زه وبوهېدم، چې تا ماته غلط نوم راښودلی و او بل ستا دول او ډيل ماته دا روښانه کوي، چې ته يو پوځي يې.

هغه ويل: تردې ځايه به زه دا ومنم ما ته دباقې سوالونو خوابونه راکړه زه ستا شک په دې ويلو رفع کوم، چې داندېيا سره زمونږ جګړې ختمې دي؛ خو دسرحد او کشمېرلادوام لري او که زه وغواړم؛ نو دغه هوټل به په پينځلسو دقيقو کې ګېرکړم او که ته د انډيا جاسوسه يې؛ نو انډيا ته به روغه لاړه نشي.

اوس زما ردعمل بېل و په اصل کې زه د نارمل ذهن جلۍ نه وم زما په اند دغه دنياکې هيڅ يو جلی، ښځه او سړی دنارمل ذهن خاوند نه وي همدا زماحال و هغه، چې ماته داند يا جاسوسه وويله.

نوما د غم او درد سره مل په يو اواز کې وويل زه داندېيا جاسوسه نه يم زه داندېيا مهاجره يم زه پنا غوښتوونکې يم، اتلس کاله وتلې ماته پنا نه ده راکړل شوې ما ته، چې کوم منزل ښکارېده هغه خراب راوخوت، ددې کيسې داورېدو نه مخکې زه تاته وايم، چې ته په پينځلسودقيقو کې دغه هوټل قبضه کولای شې؛ نو زه هم په لسو دقيقو کې ستا دغه قبضه ماتولی شم په کوم ملک کې، چې ستاغوندې پوځيان اوځوانان ځانونه قربانوي دهغه ملک حکمرانان زما په موتي کې دي تاسو په سرحدونو وينې تويوئ اوستاحکمرانان دښار په مينځ کې شراب څښي.

هغه راته وويل: سمې سمې خبرې کوه دلته دکوم فلم شوټينګ نه دی شروع.

ما ورته وويل راشه زما خواته کېنه، چې زه دې پوه کړم، چې ما ستاغوندې يوعام سړي ته ولې خان ورخواته کړ... له هغه وخت شروع کول غواړم، چې ما په اول ځل په پاکستان کې قدم کېښود

هغه راغی او زما مخې ته کېناست.

ما له وړوکوالي څخه تردغه وخته پورې توله کيسه ټکي په ټکي ورته تېره کړه، يو خبره مې هم له هغه نه پټه نه کړه په اورېدو کې ډېر خله په ژړا شوم او چې کله ما کيسه ختمه کړه؛ نو د شپې يولس بجې وې دهغې تېرې شپې کيفيت مې هم ورته

تېرکړ، چې زه دتنهائي احساس لېونی کړې وم، په دغه لېونتوب کې د باندې وتلې وم او زما ددغه جذباتي کیفیت له برکته هغه ما ته پیداشوی و

هغه یوسوړاوسېلی وکښ اوله صوفې اوچت شو په کوټه کې په گرځېدو شو ما هغه ته کتل، چې هغه په یو ژور سوچ کې تللی و

تاسو په خپله دخپل ځان په تعلق سوچ وکړئ صیب! زما دکیسې داورېدو په دوران کې ماتا ته کتل، چې څو وارې دې په سترگوکې اوښکې راغلې تاسو د پاخه عمرانسان اوحساس لیکوال یاست ځکه تاسوخپلې اوښکې تمې نه کړې هغه دپاکستان پوځې و د پوځ ترینګ له هغه نه سخت بدنه جوړکړی و؛ ځکه یې سترگو ته اوښکې نه راپرېښودې؛ مگر هغه له ماځخه نشوې پټولی څو وارې یې سترگې سرې شوې ما اورېدلي و، چې کومې جاسوسي ښځي گېري شي بیا؛ نو هغه دخپل مظلومیت کیسې کوي زه نه پوهېږم، چې څوک به متاثره کوي کنه؛ لیکن زما کیسه دځان مظلوم یا دخلاصې لپاره نه وه دازما دسینې لیک و، چې ما هغه ته واوراوه او هغه یې بې قراره کړ.

ماهغه ته وویل: ته یو پوځې یې یوه سخته تېره یې که ته موم شوې؛ نو بیاته دملک دفاع نشې کولای، زما د پرونی شپې جذبات ته نشي درک کولای هغه بې قراره په کوټه کې تاوېده ما پسې زیاته کړه ما تاته په زړورتیا وویل، چې زه له هغو قاچاقبرانوسره یم کوم، چې دملک دښمنان دي ما ستادکپتانی دوېرې دغه د جرم اقرارنه دی کړی کوم اغزي، چې ما یو یو له خپل ضمېراوروح ځخه وویستل او ستاپه مخ کې مې واچول د ځان دخلاصی لپاره نه و زه اوس هم ستاپه شان کپتانان په بیه اخیستلی شم ما په دغه هوټل کې په ډېر شمېراخیستي هم دي، ستا درارسولو؛ خوکوم ضرورت هم نه پیداکېږي لیکن کله، چې ته ما دغه هوټل ته رادعوت کولې؛ نو تا ویل چې زه یې تصور هم نه شم کولای، چې هلته لاړشم لایې ستا قیمت په ما لوړکړ، چې زه یې پوره کولی نه شم ماته ته دهغه سړي په نظر راغلې کوم کې، چې ماته خپل منزل ښکارېده؛ مگرهغه دمنزل فرېب راوخوت هغه زما دجذباتو سره یو لوبه وه د هغه لاره جدا وه یوته یې، چې زما جذبات به د پوځې بوټونو لاندې میده میده کړې، زه داندیا جاسوسه نه یم زه داندیا دښمنه یم او زه اوس هم خاضره یم، چې ما ته ترېننګ راکړې او اندیاته مې ولېږ ې زما روح به خوشاله وي.

هغه وویل: پاکستان دومره بې غیرته نه دی، چې اوس به ښځې لېږي مونږ لا ژوندي یو

زه پوهېدم، چې ښځې دخپل عصمت په واسطه جاسوسي کوي؛ خو لا مونږ ژوندي یو.

بیایې وویل هسې تافکرکاوه، چې زه به واده دِرسره وکړم.

ماخواب ورکړ بیا هم زما په وجودکې دننه هغه سړی په دې امید ژوندی دی، چې یوڅوک به راځي، مابه له دې جهنم څخه وباسي او اوس چې ماتاته ټول واضح کړه، چې زما ماضي څنګه تېره ده او زه څوک یم اوس؛ نو زه څنګه فکروکړم، چې ته به له ما سره واده وکړې کنه.

هغه په پوځې ژبه په لنډه توګه وویل وبه یې کړم) هغه کرار کرار زما په خوا راغی، په دواړو لاسو یې زما مخ ونیوه اوځانته یې مخامخ کړ کله، چې مې دهغه سترګو ته کتل په سترګو کې یې اوښکې ډنډ وې دیوې لمحې لپاره زه هغه په لاسو کې نیولې وم دهغه ګرفت کې، چې کوم سکون ما ولېد زه یې نه شم بیانولای، زه دسړي دجسم له یوې حصې نه هم ناآشنانه وم سړیو زما جسم په ډېرې بې دردۍ په خپل لاس کې اخیستی و؛ خو دغه یوازینی سړی و، چې په ګرفت کې یې سکون او دمینې شدت و بیا داسې وشو، چې زه په صوفه ناسته وم او دی پروت و او خبرې مو سره کولې په عصابو مې، چې کوم بوج و هغه ختم و او زما ډېر ورو سته یاد شول، چې مونږ ډوډۍ نده خوړلې.

ما پوښتنه وکړه، چې که څه څښبې راویې غواړم.

هغه وویل ما؛ خو لا سګرټ هم نه دي څښلي او که ته خانته څه راغواړې؛ نو نه دې منع کوم.

هغه؛ ځکه ماته وویل، چې نه دې منع کوم هغه ته زه یو عادتي شراب خوره ښکارېدم؛ ځکه ما په خپله کیسه کې تکي په تکي ویلې و، چې څنګه څنګه نښې مې کړې وې.

ماورته وویل: ښه دا وه، چې زه تامنع کړی وای؛ خو خیر له دې خایه له شرابو توبه ده، ډوډۍ راغله، د ډوډۍ په سر هغه جدي ښکارېده وجه یې دا وه، هغه د ژوند تر ټولو همدا فیصله کړې وه، چې ډېره خطرناکه هم کېدای شوه زه پوه شوم، هغه د دوو لارو په مینځ کې ولاړ دی او سوچ کوي، چې کومه لاره دې انتخاب کړي،

سهي ده اوکه نه ما هغه ته ديقين ورکولوکوښښ ونه کړ او نه مې ورتـه د وفاداري سينه وډبوله زه پوهېدم، چې زما اوښکې هغه ته هرڅه و.

ما وويل: ته واپس ځې اوس؛ خو د شپې دوه بجې دي؟

هغه خواب راکړ: نه زه په روخصتي راغلی يم.

ما وويل: ښه؛ نو بيا دلته وېده شه هغه هم ومنله ما سره دهغه دلنگ وهلو لپاره ځه نه وو خپل يو ورېښمين ټکری مي ورکړ دهغـه نـه يـې لنـگ وواهـه او پـه صـوفه ځملاست؛ خو ما له لاسه ونيوه او په خپل کټ کې مې ځملاو.

هغه وويل: ته په صوفه ځملې؟

زه دهغه دخواب په ځای له هغه سره ځملاستم هغه ډېر ضد وکړ، چې ځانته ځملو؛ خونه مې پرېښوده.

هغه ماته په خندا دغه کيسه تېره کړه هغه وويل معلومه نه ده، چې دغه کيسه رېښتيا ده که افسانه ده په هرحال ښه لگېږي وايي نيپولين، چې کله په روس حمله وکـړه؛ نو د پوځ يو کنډک په يو ځنګل کې واړول له ماښامه وروسته يوه ځوانه، چې ډېره ښايسته روسۍ وه دکنډک دقومندان په خيمه ورننوتله هغه کليواله معلومېده.

هغې له ځانه يوه مظلومه ښځه جوړه کړه په فرياد يې کې قومندان ته وويل، چې جنګ هرڅه ور تبا کړي د هغې خاوند او بچيان اوخاروي ټول په جنګ کې مړه شوي، دقومندان په لاس کې دمرستې لپاره نور څه نه و دهمدردۍ پـه خـاطر يـې ځان سره کېنوله او دهغې دلجو يې کوله.

ښځه له قومندان سره فري کېږي او دا قسم پوښتنې کوي، چې له دې خايه به پوځ چېرې ځي او اوس نيپولين څه اراده لري دکنډک قومندان پـوهېږي، چې هغه کليواله ښځه نه؛ بلکې يوه تربيه شوې جاسوسه ده.

قومندان صفا ورته وويل، چې ته جاسوسه يې زه دې په خپله توپانچه ولم، ښځه په منتو او زاريو شروع کوي، چې په شک کې ما ونه ولې او وايي زه؛ خو مخکې لا تبا شوې يم، وروسته قومندان ورته واي له يو کال راهېسې په ځنګلو او غرو گرځم او مسلسل جنګېږم، اعصاب مې ګنګس شوي اوپه دغه يوکال کې ما ښـځې ذات تـه لا لاس هم نه دی ور وړی، زه تا په دغه شرط پرېږدم، چې شپه به له ماسرة تېروې.

ښځه ورته وايي په يوه شرط به يې ومنم ديوې پرځـای بـه دوه شـپې درسره تېـرې کړم؛ خو ته به دنيپولين دحملې نقشه اوټول پلان زما په واک کې راکوي، قومندان

هغې ته نقشه ورکوي او ټول پلان ورته وای، دغه روسی په رښتیا جاسوسه وي او دغه معلومول یې غوښتل، چې قومندان ورکړل، ددې په بدل کې هغه له قوموندان سره شپه کوي سبا ته، چې هغه دتلو اجازه غواړې قومندان خپله توپانچه راوباسي او ښځي ته وای ما ویل په دې شرط دې پرېږدم، چې له ماسره شپه تېره کړې اونه دې پرېږدم او نه دې وژنم؛ مګر تا زما خواهش پدې راپوره کړ، چې دنیپولین نقشه مې درکړه او اوس، چې له تاسره زمونږ پوځي راز دی اود دښمن ښځه یې ددې لپاره زه تا وژنم او له دې سره روسی. ولې او مړه کوي یې.

هغه دغه کیسه په ټوکه ټوکه کې کوله.

ما هغه ته وویل: زه له تا څخه کوم راز نه اخلم او نه ته دنیپولین دخواهش اظهار کوي بیا به؛ نو ولې ما په ګولی. ولې بیا؛ نو مونږ دګپ شپ په موډکې راغلو تاسویقین وکړئ، چې مونږ په هاغه شپه داسې پراته وو تابه ویل، چې دشپږو اووکالوماشومان یو، لږ وروسته ویده شو؛ خو چې کله راویښ شو دورځې یولس بجې وې.

ما ومنله دا هغه سړی دی، چې زه یې په لټه کې یم تاسو ماته اوس کوم داسې خوان ښودلی شئ، چې ټوله شپه دې له یوې ښایسته جلی. سره تېره کړي او کوم بې ډوله حرکت دې ونه کړي هغه ولامبل ناشته یې وکړه او لاړ هغه ماته دهاغه ځې بلنه راکړه په کوم ځای کې، چې مونږ اول ځل سره لېدلي وو.

هغه وویل: بیابه هلته سره وینو.

څو ورځې له کپتان سره

دهغه له تګ نه وزوسته مادهغه په باره کې سوچ کاوه کله به مي یقین راغی، چې قبوله کړي به یې او کله به دا فکر راولویده، چې نه هغه له ما سره هسې یوه لوبه کوي د روخصتی. ورځې اړوي او بیا په خپل مخ ځي او کله به دغه خیال راغی، چې هسې دمحبت لوبه یې راسره شروع کړې او ما معلوموي، چې زه جاسوسه یم که نه

دغه وهم یو څه راباندې اغېز هم کاوه مانه منله، چې هغه کپتان دې په یو بدکرداره اعتماد وکړي لیکن کله، چې هغه کیسه واورېده؛ نو اوښکې روانې وې

دهغه اوښکو به یوڅه اطمنان راکاوه په دغه سم او سرچپه فکرونوکې دغه ورځ هم تېره شوه.
برقه مې په سرکړه هاغه خای ته لاړم په کوم خای کې، چې مونږ اول سره لېدلي وو، هغه قدم واهه مونږ کېناستوما دټولو خبرو نه مخکې هغه ته دیاد شوو فکرونوپه اړه وویل، چې څنګه زه په دغو فکرونو اخته یم زما له سترګو بې اختیاره اوښکې رواني وې هغه ته مې وویل ریښتیا وایه ته؛ خوما سره کومه لوبه نه کوې دوکه؛ خو به نه راکوې اوکه ته ماپه ګولۍ هم ولې؛ نو دخدای(ج)لپاره زر مې وولـه کـه مې زړه ماتول غواړې هم زرکوه.
هغه وویل په خدای(ج) قسم، چې ستا زړه به ساتم نه به یې ماتوم، دغه کوم وهمونه، چې ته کوې په کاروه،چې ما کولی زه هم همدغو سوچونو په سر اخیستی یم، چې څنګه په تا اعتباري شوی یم، چې ته به ماته دوکه نه راکوې اوبل ته خوښه یې، چې زه تاته(زیبې) ووایم.
ماوویل: ولی زیبې په څه خاطر؟
هغه وویل هسې دغه زما خوښېږي ډېروخت نه مې ارمان و، چې واده وکړم خپلې ښځې ته به زیبې نوم اخلم، اوره زیبې زه پوځې یم زمونږ ترېننګ تردې اندازې وي، چې زمونږ عادتونه ورو ره بدلېږي، پوځې په هره برخه یا هرکارکوي؛ نو دهغه هرپلو فکر وي غور پرې کوي خوش باوري زمونږ له عادتوڅخه وځي مونږ په خطرو زیات نظرساتو یاعمل کوو دپلان جوړولو له هرې زاوئې څخه یې ګورو مونږ له جذباتونه لاندې کېږو تاته هغه ترېننګ نه دی درکړل شوی تا له جذباتو مجبوره دغه فیصله کړې په خپله فیصله به پېښمانه شې زما تنخوا محدوده ده زما د ژوند بل حقیقت دادی، چې ستاغوندې ازادخیاله جلۍ نه خوښوي نن شپه ته ښه سوچ وکړه او دغه فیصله مخې ته کېده کېدای شي ته خپله فیصله بدله کړې.
مابیاهغه ته هاغه خبرې وکړې کومې، چې مې مخکې شپه ورته کړې وې ماهغه ته داهم وویل، چې ماته بیا دسوچ مه وایه هسې نه زه تېره نه وزم زما ماضي مړه کېدوکې ده پرېږده دهغه په مړه کېدوکې مرسته راسره وکړه، دغسې ډېرې خبرې مې هغه ته وکړې او هغه ته مې یقین ورکړ، چې یا به واده درسره کوم او یابه خانوژنه کوم، لمر ولېدلی و شپې خپلې تیارې کرار کرار راغوړولې او مونږ دواړه لا ناست وو او خبرې موسره کولې

بیاماخپل سر دهغه په زنگون اېښی و هغه زما په وېښتوکې گوتې وهلې ماتـه داسې سکون ملاوېده لکه کـوم سـترې لاروي تـه خپـل منـزل مـلاو شي، ماتـه دیـو اوږد اوسترې مزل وروسته خپل منزل په لاس راغلی و، ما ته دغه حالت خـوب راوسـت هغه ماته کومه خبره کوله ماته داسې ښکاره شوه لکه په خوب کې یې، چې اورم.
اخېر هغه ووېل: راځه اوس چوتې کوو زه راېداره شوم پـه هغـه شـپه هغـه ماسره هوټل ته نه ته، ویل یې بده راته ښکاري، چې تـه دا څـو ورځـې ډوډۍ رابانـدې خورې.

ماهغه په زور روان کړ ماهغه ته هم نه ویل، چې زه په هوټل کې مفته اوسېږم او د ډوډۍ بل هم نه ورکوم دپیسوهم څه کمې راسره نه و؛ خو لـه هغـو پیسـوزما نفـرت کېده، اوس زماخواهش دغه و، چې خپل کور جوړ کړم او دخپل اصلیت په طرف روانه شم.

د هغه کیسه

دشپې له ډوډۍ نه بعد ماهغه ته ووېل: ته له خپل مورااوپلارڅخه د واده اجازه اخلـې او زما په باره کې به ورته وای.
هغه راته ووېل زماوالدېن نشته ما ووېل مړه دي هغه له یو سوړ اوسیلي سره ووېل مـور مـې مړه ده او پلار مې ژوندی دی لیکن زه وایم، چې هغه هم مړ دی.
هغه زما نه مخ واړاوه او دجیب نه یې دسمال راوویسته زه پـوه شـوم چـې دهغـه اوښـکې راغلې او پاکوي یې دهغه اوښکې زما له برداشت څخه وتلې وې نـه مـې شـوې لیـدلی زه ورغلم او دهمدردۍ نه مې دهغه سترگې په خپل تیکري پاکې کـړې او سـترگې مـې ورتـه مچې کړې آخر هغه سړی و خان یې بوڅه راتینگ کړ ما ورته ووېل ته خو هم زما په شان په ژړا شوې ته خو سړی یې.
هغه ووېل کلونه وروسته زما اوښکې تویې شوې ما کله هم له چاسره همدردي نـه ده کړې او نه مې غوښتي دي، خوک دې له ماسره همدري وکړي. دمحبت او مینې نوم مـې اوریدلی نه دی او نه مې له چا سره مینه کړې ده. مگـر زمـا مینـه دپاکستان لپـاره او ددې خړې وردۍ لپاره ده. دخپلې وسلې لپاره، خپلو پـوځي ملگرو لپـاره، زمـا د ژونـد مقصـد دادی چې دپاکستان دفاع وکړم او چیرته په سرحد کې خپل سر د وطن لپاره قربـان کـړم؛ اگر که دغه جذبه او مقصد زما په زړه کې ځای نه وی نیولی؛ نو زه به اوس یابه جېـل کـې وی، یابه مې دخلکو جیبونه وهل، یابه له کوم لېډر سره وم او هغه ته به مي کوټـک مـاري

کوله دملک د ولېدلو ماشومانو مستقبل همدا شان راوزي.

زه دهغه په کیسه پوه شوم دظالم پلارد زوی ذهنې کیفیت همداسې وي کوم، چې هغه بیاناوه، هلک له نارمل حالت څخه وخي، زه هم دنارمل ذهن خاونده نه وم، یوڅه ورته خوشاله شوم، چې دي هم زما په شان ذهنې کیفیت لري دا جدا خبره وه، چې هغه خپل کردار روښانه کړی و هغه ویل او ما اورېدل دهغه د زړه غمجنې خبرې راوتلې ما په خاموشی سره اورېدې په مینځ کې مې کوم سوال نه تړې کاوه، چې دهغه کیسه ونه درېږي، دهغه وخت کوم اته کاله وتلې؛ خو ما ته اوس هم دهغه یویولفظ یاد دی اوماته داهم یاد دي، چې کوم لفظ کې دهغه اوښکې توبې شوي دي، زه تاته دهغه کیسه دهغه په الفاظوکې وایم صیب ته یې هم دهغه په الفاظو کې ولیکه.

هغه وویل، چې تاماته مینه نه وی راکړې؛ نو نن به زما اوښکې نه راتللي له سړي سره او ښکې خوند نه کوي زه تاته یوه خبره واضح کول غوارم، چې ستا ښکلا او خواني زه متاثره نه کړم، زه ستامینې او محبت متاثره کړې یم، ما په اولې ورځې تانه پوښتنه وکړه، چې ته یوازې سیل ته راغلې یې که څوک درسره شته؛ نوستا به گومان راغلی وي، چې زه دملک دخوانانوپه شان تاسره ددوستی په نوم هسې یوه لوبه کوم؛ خو نه تاسره زما خبرې د دوستی لپاره نه وې، زه چې تاته درخواته شوم؛ نو وجه دا وه، چې ستاپه شان یوه ښایسته جلی څنگه دمري دمال روډ دمصنوعې حسن نه دلته راغلې او یوازې ناسته ده، زه هم له دغه مصنوعي حسن نه په تنگ شوم او هاغه خای ته راغلم کوم خای کې، چې دځښتن حقیقې حسن دی دا زما تجربه وه، چې ته به یوازې یې او چې پوښتنه مې وکړه دا زما د زړه اواز و غوښتل مې له تانه پوښتنه وکړم، چې ته یوازې یې او ولې یوازې یې؟

ما پوښتنه کول غوښت هغه کوم غم دی، چې ته یې دغه تنها خای ته راکش کړې یې زما فکر صحیح راووت؛ لیکن زه یو یوځې یم کله، چې زه دیو عام انسان په شکل راځم؛ نو ماخپل جذبات پرېشانه کوي؛ کله چې زه د یو پوځې په شکل کې یم؛ نو خپل جذبات له پښو لاندې کوم او وخت نه ورکوم، چې سر راپورته نه کړې، تا زما دواړه شکلونه ولېدل تا چې ماته خپله دفطرت خلا ښکاره کړه همدغه خلا زما په ژوندکې هم موجوده ده، ستا مینه به زما یقین راڼکه کړي زما یقین دی دغه یوه خلا زما د ژوند غټه کمزوري ده دغه خلا کمزوري، تنگ لاسي دغه ټولې زما دمورمرگ نه وروسته ماته پیداشوي دي، زما عمر په هغه وخت کې یولس کاله و زما نه مې مشر ورور هم و، چې د پینځلسوکالو و هغه بې چاره د مور له مرگ نه اووه میاشتې وروسته مړشو هغه دښه قسمت خاوند و، چې ډېر زر د مورخواته لاړه او زه یې یوازې پرېښودم دغه زماپه ژوند کې زما لپاره دوهمه صدمه وه، چې ما برداشت کړه.

زمونږ کور له مینې اومحبت څخه ډک و هرلور خوشالي وه، پلار مې دیو ژوندي زړه

CamScanner

خاوند و، ما دمینې او محبت په ماحول کې سترګې غړولې وې او لوی شوی وم زه نه پوهېږم، چې په کومو کورو کې مینه نه وي؛ نو هغلته واړه ماشومان څنګه ژوندي پاتې کېږي زما له سبق سره مینه وه په پینځه کلنۍ کې پلار په مکتب کې داخل کړی وم.

پاکستان، چې کله جوړېده زه په دوهم صنف کې وم زمونږ په کوڅه کې دهندوانو کوم اته لس کورونه وو هغه ټول انډیا ته لاړل، دکوڅې خلکو دهغوی ټول سامانونه راوویستل او خپلوکورو ته یې وړل، په لږو ورځوکې هماغه کورونه بېرته ابادشول ددوهم صنف دماشوم هلک شعور دومره بېدار نه وي؛ لیکن کله، چې د هندوانوکورونه له مسلمانانو ډک شول په هغه وخت کې زما شعور بیدارشو ماته اوس هم یاد دي اوبیا به یې هم په یاد ساتم، چې هغه خلک څنګه زمونږ په محله کې را داخل شول دغه دانډیا مهاجر ول هغه سره دمسلم لیګ اودنشنل ساتوونکي او یوځو پوځې او یوځو دمحلې مخور خلک وو او دوی ته یې د هندوانو خالي کورونه ورکړل، په کوڅه کې یو شور و زه دباندې راووتم کتل مې، چې یوه قافله راروانه ده مخکې سرې راروان وو، چې داکټرو په سرو باندې پټۍ لګېدلې وې، سرونو یې دهندوانو دظلم ګواهې ورکوله دچا لاسونه زخمي وو، دچا پښې؛ خو چې ما ورته کتل سرونه دټولو زخمي وو د هغوی شاته ماشومان او ښځې وې دماشومانو هم کالي شکېدلي وو او په سترګو کې یې وېره له، لرې ښکارېده

د ښځو په مینځ کې یوه ښځه وه، چې په غېږ کې یو وړوکې ماشوم و سکهانو وژلې و مور یې په مرینې پاکستان ته په خپله غېږه کې راوړی و د هغې ښځې دهای های ژړا اوس هم ماته یاده ده په هغوی کې زاړه خلک هم وو، چې یو د بل په مرسته رارسېدلي وو، دغه قافله دمېړتون په مزل له کوڅې نه دهندوانوکورو ته ختمه شوه، ماته وروسته معلومه شوه، چې دغه مهاجر څوک وو او له کوم ځای څخه راغلي که له هر ځایه راغلي وو؛ خو ماته مظلوم ښکارېدل، ظالمانو یاکېدای شي ډاکوانو به دغه قافله لوټلي وي، ماته په هغه عمر کې ظالم خلک ډاکوان ښکارېدل زه وړوکی وم ذهن مې کچه و؛ خو زما په بدن کې یوه جذبه پیداشوه زه یې بې قراره کړم د هغوماشومانو زخمونو زه په زړه زخمي کړم.

ما له ځان سره په هغه وخت کې وویل، چې غټ شم؛ نو په ځان کې به طاقت پیداکوم او ډاکوان به ختموم کله، چې ما له خپل پلار نه دهغو مهاجرو په هکله پوښتنې کولې؛ نوهغه زیات خوربده؛ خوماته به یې خواب راکاوه.

هغه ماته وویل په کوم ځای کې، چې مونږ اوسېږو دې ته پاکستان وای او پاکستان د خدای(ج) او رسول اسلامي ملک دی.

مونږ به هم چې کله لوبې کولې؛ نو مونږ به شنې وړې جنډې په لاسوکې نیولې او دا ناري به موکولې، چې پاکستان زنده باد، دا به مونږ دلویانو نقل کاوه مونږ په هغه وخت کې د پاکستان په اهمیت نه پوهېدو.

زما پلار ماته ویل، چې دانډیا هندوانو او سکهانو دمسلمانانو کورونه اوعزتونه ورلوټ کړي وو، څوک یې قتل کړي اوچاسره یې څه او څه کړي وو اوکوم خلک، چې زمونږ محلې ته راغلل هغوی ایله خانونه راویستلي دي، له دې خبرې سره مامحسوس کړه، چې زما په سینه کې یو د اور شغله پورته شوه.

هغه په ویلو ویلو کې غلی شو او غوسه یې زیاتېده ماهغه ته کتل صوفې ته یې سوک ورکړ. ماته یې وویل: زیبې سکهانو او هندوانو دمسلمانانو واړه تیخوري ماشومان وژلي، ژوندي یې سوزولي، پیغلې یې بې عزته کړي، وګوره زیبې زمونږ دملک نه سکهان څومره په ارام ووتل چا هیڅ بدسلوک ورسره ونه کړ او هندوانو ټول مسلمانان بې عزته پاکستان راوشړل.

هغه ما ته کومه نوې خبره نه کوله؛ ځکه دا هر څه ماپه خپلو سترګو لېدلي وو، چې د هندوانو ښکارشوي وو هغه داکیسه په چیچلو غاښونو کوله هغه وویل کوم خلک، چې زمونږکوځې ته راغلي وو دګاونډ خلکو ورسره مرسته کوله، چا لوښي ورکول، چابسترې، دچا چې څه د وسه کېدل نه یې منع کول، ترډېره وخته ډوډۍ هم ګاونډیانو وروړه، دهغوی ماشومان له مونږ سره په مکتب کې داخل شول مونږ به، چې دهغوی نه د انډیا دحالاتو پوښتنې کولې او چې هغوی به کومې کیسې کولې؛ نو مونږ به ډېر وېریدو اخېر به مونږ ورته ویل بس دی نور یې مه وایه مونږه وېرېږو.

ته هم زیبې په وړوکوالې کې له انډیاڅخه راغلې یې؟

تا، چې کومې کیسې دسکهانو کولې هغه کیسې مونږ ته هم ماشومانو کړې.

یوهلک کیسه کوله، چې مونږ نه وړاندې پیغله خور ترې سکهانو بیوولې، زیبې هغوی تیخوري ماشومان ا ور ته ژوندي اچولي، چې زمابه هیڅ هېرنه شي په امرتسرکې سکهانو د مسلمانانو ښځې او پېغلې دجلوس په شکل لغړې ودرولې وې.

کپتان په خبروکې دومره جذباتي شو، چې سمې چغې یې وهلې زه وډار شوم، چې هسې نه څوک رانه شي خبرې داسې وې ته به وای، چې له مخامخ سړي سره لاس په لاس په جنګ دی هغه خپله مهاجر نه و؛ مهاجرو سم لېونی کړی و، دهغه جذبات مې چې ولېدل بې اختیاره مې اوښکې روانې وې، دهغه روښانه سترګې له غوسې سرې اوښتې وې ماته په ډېرشدت خپل هجرت رایاد شو،

هغه وویل: په هماغه عمر ماسره دانتقام جذبه پیداشوې زه دهغې جذبې په بنیاد لوی شوم مونږ ته یو هلک په مکتب کې کیسه کوله دهغوی په قافله سکهانو حمله کړې وه او بې شمېره مسلمانان یې شهیدان کړي وو، ماشومان ترې په فصلوکې پټ شوي وو، په ښځویې هماغلته بې عزتې شروع کړې وه.

هغه هلک وویل، چې ناڅاپه پرې دپاکستان پوځیان راوښتي وو او په سکهانو یې ګولۍ چلولې، دوی یې له مرګ څخه بچ کړي وو او په حفاظت یې پاکستان ته را اړولي وو، ماته

CamScanner

وروسته معلومه شوه، چې هغه پوځې کروپ دپاک پوخ بلوخوکروپ و، چې بیا وروسته دغه گروپ ډېرمشهور شو په هاغه وخت کې زه پوه شوم، چې زمونږ پوځیانو د مهاجرو مرسته کړې او دهغوی دوینې انتقام یې اخیستی و؛ نو له هاغه وخت نه مې ځان په پوځې وردی کې لېده، درس ته مې لا متوجه شوم پلار زیاته مرسته راسره کوله.

هغه به ویل، چې کله ته سبق وواني؛ نو هلته به پوځې جوړېږې، د پلار زما سره ډېره مینه وه هغه زما په ذهن کې دا خبره کېنولې وه، چې هندوان او سکهان زمونږ ابدې دښمنان دي زمونږ فتح کول غواړي په انډیاکې شاملول غواړي، ما هغه وخت کې هندوانو ته دسپیودرجه ورکړې وه.

مگرزیبې دغه مینه ناکه پلار به، چې ماته ویل: هندوان زمونږ دښمنان دي هغه به په خپله زما دښمن شو دغه انقلاب داسې مینځ ته راغی، چې مور مې ناروغه شوه اود مرض په شلمه ورځ مړه شوه، زما ماشومتوب مړشو، مابه په خلاو کې خپله مور لټوله، ژړل به مې سلگی به مې وهلې پلار به سینې سره نیولم؛ لیکن هغه زما دمور تشه نه شوه ډکولی هغه پوره کوښښ کاوه؛ لیکن دمور مینه هیڅانه شوه راکولی

زما نه مشر ورور باندې نه پوهېږم څه چل وشو دمورغم هره شوخې تړې ویسته غلی به ناست و ژړل به یې نه، مابه چې کله ژړل هغه به زه په غېږ کې نیولم؛ مگر غږ یې له خولې نه خوت دهغه دغه خاموشي ترشپږومیاشتووغزېده هغه په ژوندون یومړې ته ورته و، پلار ډېر دطاقت درمل ورکړل په ډېرو ډاکترانو یې وگرځاو؛ خو دمور غم وهلې یو ډاکتر هم علاج ونه کړ.

یو سهار هغه له کټ نه اوچت نشو سترگې یې خلاصي وې او یوطرف ته یې کتل پلارمې ډېر د اوچتېدو کوښښ وکړ؛ مگر هغه اوچت نه شو ډاکتر ورته ستن ووهله هم څه تاثیر ونه کړ مازیگر مهال دمحلې ښځې زمونږ کورته راتللې اوژړل به یې زه په هغه وخت کې دومره نه پوهېدم، چې زما ورور له دنیاڅخه تللی و.

دهغه سترگې له اوښکو ډکې شوې هغه دومره غریو ونیو، چې نوره کیسه یې په مخ نه شوه وړلای، وړې وړې سلگی یې وکړې، په کرار له صوفي اوچت شو او دکړکی مخې ته ودرېده دباندې تیاره وه او په تیاره کې یې کتل سترگې یې په رومال پاکې کړې، ماته یې مخ راواړوه او ویې ویل: زه نه غواړم، چې دیوې ښځې په مخکې دې اوښکې توی کړم؛ خو زیبې تاماته مینه راکړه شاید دهغې مینې تاثر و، چې اوښکو مې بندونه مات کړل اوراووتې.

ماورته وویل: پرېږده اوښکې، چې اوبهېږي مادغه اوښکې بندې کړې وې، چې وروسته راته د اورشغلې جوړې شوې او زه یې وسوزولم.

هغه ویل: زما ژوند په دریبو شیانو پورې محدود شو، کور، مکتب، او هدېره، په کورکې یو دار راولوید پلار به زه یواځې نه پرېښودم؛ خو بیاهم دهغه کوښښ ناکام و مور او ورورمې نه

CS CamScanner

هېریدل مابه ژړل او زه په دې نه پوهېدم، چې صبرخه ته وای او جبر خه ته وای؟...

زه د چا زوی نه یم

دمور له مرګ څخه شپږ اووه میاشتې وروسته پلارمې بل واده وکړ د واده نه وروسته زمونږ په کورکې هغه ډرامه شروع شوه کومه، چې به تا هزاربار اورېدلي وي، دمېرې مورد کردار نه زمونږ په ټولنه کې څوک ناخبره نه دي، په هغې کې دومره ښایست هم نه و، چې څوک دې ورته ښایسته ووایي، یوه ساده عامه جلي وه؛ لیکن خانته په خپل ښایست به نازېده دغه یې اوله خرابي وه دوهمه یې داوه، چې په پلار باندې یې داهم ښکاره کوله، چې زه یوه شل کلنه اوته دپاخه عمر نه هم اوښتې یې پلار هم دهغې داغېزې نه لاندې و.

پلارمې، چې کله ماته وویل: زویه وګوره تاته مې بله موروپیداکړه زما زړه په اوله ورځ قبوله نکړه ما دهر ماشوم په څېرخپله مور ښه پرې بلله، مېرې مور به دبیګانه په شان زما په سرلاس راتېراوه او په ټول کور یې قبضه ولړوله.

په لږو ورځو کې یې پلار هم په قبضه کې راوست هغه پلار، چې زه به یې سینې سره لږولم هغه به، چې اوس دباندې نه راغی؛ نو سیده به دمېرې څنګ ته ته زه به، چې خواته ورغلم؛ نو دعادت سره به یې رسمې مینه راسره کوله؛ خو چې وخت تېرېده هغه مینه یې هم ختمه شوه

یوه ورځ زه ددوی کوټې ته ورغلم دواړه په کوټه کې ناست او انګور یې خوړل، مېرې مور مې لږ انګور په لاس کې راکړل.

او راته یې وویل: څه دباندې لوبې کوه

زیبې! ته پوهېږې،چې هغه وخت کې زما په زړه سره ماانګورنه اخیستل او هلته ولاړ وم پلارهم راته وویل: څه لاړشه لوبې کوه زه دانګورو له اخیستلوبغېرله کوټې دباندې را ووتم دماغ مې له لاسه وتلي و او په کرارکرار روان شوم، په زړه مې یوغم راغورځېدلی و، چې هیڅ یوسوچ مې نه شوکولی دومره ګیله راته درېدلې وه، چې ژړلی مې نه شو به ستونې کې مې یوڅه ولاړ و، په تلوتلوکې دمورقبرته رسېدلی وم هغلته ایله زما ذهن بېداره شو، هلته مې بې اختیاره وژړل او په ژړاکې دمور په قبر پروت وم او همدغسې ویده شوې وم، چې راوچت شوم دماښام تیاره لږېدلې وه تردومره ناوخته زه له کوره نه وم وتلی په یوه منډه کورته راغلم.

پلارمې په غوسه پوښتنه وکړه، چې چېرته وې؟

ماورته ویل: دمور قبر ته تللی وم.

پلارمې نور څه ونه ویل البته مېرې ورته ویلي و، چې تردومره دې دمورقبرته قرآن وایه.

بیایې پلارته مخ راواړوه ماتاته پرون هم وویل، چې هلک یې لارې شوې دی دروغ وایې ماته د دروغو تکي خوند راله کړ؛ څکه، چې ماکوم دروغ نه ویل زه ماشوم وم دتحمل

ماده مې کمه وه.

په غوسه مې هغې ته وويل دروغ نه وائي ماکله دروغ ويلې.......

مېرې مې خان خپه واچوه او پلارته مې وويل: وګوره کنه ته، چې له کوره ووځې دی زما سره بد وضيعت کوي.

پلارمې وپوهېده، چې زه دومره بدتمېزه نه يم؛ خو بيايې هم يوه ښه ځپېړه راکړه دا زما دپلار اولنی ځپېړه وه، چې وروسته د روزمره معمول جوړ شو

زه نه پوهېدم، چې ولې مېره زماسره دا سلوک کوي ؛ خو چې لوی شوم؛ نو دهغه سوال په ځواب ورسېدم، دپلار لړ جايداد او کور يې دځان او ځپلوپيداکوونکو بچيانولپاره خانته کاوه، ددې لپاره يې کور راباندې جهنم کړی و، چې له کوره وتښتم يامې له جايدادځخه عاق(حک) کړي دهغې دغه ډارامه ښه په کاميابی سرته ورسېده.

په جهنم کې شايد څه سکون وي؛ ليکن زما په کور کې سکون نه پيداکېده، مېره زما په دماغو غوړيدلی وه، هغې زمانه دکورخدمت ګار جوړکړی و تردې، چې دهغې داولنې ماشوم ګنده کالي به هم مامينځل؛ اګر که زه يې له ځپلي مينې نه ‌‌وای محروم کړای؛ نو ما به دا ټول کارونه په مينه کول؛ ليکن هغې ماته دهغه نوکر درجه راکړې وه، چې له کاره ځان پټوي او مالک له ځبرو سره سره په کنځاو کار پرې کوي

زمايه ذهن ورځ په ورځ دموريادونه تازه کېده او دمور تنده مې زياتېده زه بياهم دخدای شکر کوم، چې له دې سره سره بېاهم ددرس مينه مې نه کمېده ښه په شوق ښوونځي ته تلم ما دځان په رقم هلکان ډېر لېدلي، چې دمېري دظلم له لاسه عادي مجرمان جوړدي؛ ليکن مابه دښوونځي په کتابونوکې پنا لټوله په ډېرکړاو مې ترلسمه پورې ښوونځی ولوست که زه تاته دغه ناځوالي بيان کړم؛ نو زما کيسه به اځېر ته ونه رسېږي.

ماغوښتل، چې کالج کې داځله واځلم؛ ليکن مېري اجازه نه راکوله پلارمې هم ځواب راکړ، چې چېرته وظيفه درته پيداکړم ماله دغوحکمونو انکار وکړ نتيجه ظاهره ده.

پلار زه ووهلم مېري هم د دانشمندې غوندې نصيحتونه راته شروع کړل، چې ګوره اوس دې پلار زوړ شو له پلارسره دې لږ لاس کوه، هغوی دا سوچ نه کاوه، چې يو شپاړس کلن ته ځوک وظيفه ورکوي په دغه هم په کور کې ښه لړه وشوه.

يوه ورځ مېره مې په کورکې يوازې وه ماته يې د وظيفې دپيداکېدو وويل.

ما هم په دوو ټکوکې ورځتمه کړه په ځلاصوغوړو واوره ته به په ماحکم نه کوې زما اوستاکومه رشته نه شته زه به دې له کوره ولاړشم ماته، چې کوم سړی ته پلارکوې هغه زما پلار نه دی هغه ستاځاوند دی نن مابنام، چې ته دغه شکايت ورته کوې؛ نو ورته ووايه، چې دغه هلک اوس ځوان شوی په هغه لاس مه اوچتوه کنه لاس به يې ورمات کړم.......

هغه کمبځته لکه اېريدلې وه.

ماورته وویل مامه مجبورووه کنه ددواړوپه حق به مې پښه ایښي وي، تا زما دمور هرڅه قبضه کړ، دهغې جامې اوځای دې ونیوه، دهغې دکانې مالکه شوې او له پاسه په ما زور زیاتی هم کوې نوره مې په داسي پرېشانه حالت کې پرېښوده او زه ترې روان شوم.

زما یوه ترور وه ډېره غظیمه ښځه وه هغې ماته څو واري ویلې وو، چې کله هم تنګ شوې؛ نو د لته راځه زه له هغې کره لاړم.

هغې ماته دخان سره د اوسېدو وویل یوڅه حوصله راته پیداشوه د هغوی له کورسره دسپورت یوکلب و، چې بې شمېره ورزشي سامانونه پکې پراته وو زما په ذهن کې بیا دوړوکوالي جذبې راپیداشوې دپوخیتوب اراده مې وکړه

کوم یوکال مې دغه ورزش وکړ زما عمر اوولس کاله وو او څومیاشتې دپلار اومېرې سره مې هماغسې اړیکې وې؛ خو په ترور ډاډه وم دمېرې له حکمونو اوس خلاص شوم؛ لیکن له خپلو فسادي خبرو نه اوښته په کورکې کارکول او له پلارسره خبرې مې ختمې کړې وې که به مې خبرې ورسره کولې؛ نو جنګ به جوړ و.

یوه ورځ مې له مېرې څخه پینځه روپۍ وغوښتې هغې دپیسو پر ځای پیغور راکول شروع کړل ماهم دهغې پیغور ته بترخواب ورکړ، مېرې په ژړا شروع وکړه پلارمې په بله کوټه کې ناست و پلارمې په یوه منډه راووت.

مېرې په درواغو ورته وویل، چې زوی دې ماته لغړې کنځاوي وکړې ماته یې غوسه راوسته زماپه جسم کې ورته طاقت پیداشو دومره په زوره څېېره مې ووهله، چې آن دروازې سره ولړیده او په څمکه راولویده

پلارمې زه دشاله څوا له وېښتو ونیولم اویوښه سوک یې په خوله ووهلم مادا له یاده وویستل، چې دا زما پلاردی.

څنګه، چې تاوویل زه دچالور نه یم دغه شان زه هم له خپل زړه وایم زه دچا زوی نه یم.

ماهم په ښه طاقت سره پلارته په خوله سوک ورکړ په دغه سوک اوڅېېره کې دپینځوکالو د غوسې اوانتقام طاقت پټ و.

مېره لاپرته وه، چې دمېره حال یې ولېد چغې یې شروع کړې.

پلارمې ویل زه به دې اوس په حوالات کې بندکړم زه چوپ چاپ وم لاسونه اوټول بدن مې رېږده په خبرو خبرو کې هغه غریو ونیوه اواز یې تیټ شو.

هغه په ژرغوني اواز وویل: ماخپل پلار وواهه! زیبې ماخپل پلار په سوک وواهه! دغې-لې زه په خپل ځان احساسوم، چې زه هم داسي وهل کېږم.

کله کله ددغې ګناه احساس دومره راباندې زیات شي، چې حال مې خراب شي په پلارلاس اوچتول څومره غټه ګناه ده؛ خوکله، چې زه د خپل پلارهغه وخت سلوک رایادکړم؛ نو وایم، چې ماهر څه وکړل کړهغه مې ښه و کړل

هغه په خپل رومال خپلې لندې سترګې پاکې کړې اوس؛ نو زما دپلارپه کورکې اوسېدل ناممکن و، له کوره راووتم ترلرې پورې دمبرې چغې او کنځاوې مې اورېدې دګاونډ ښځې مې هم ولېدې، چې زمونږ دکور په طرف رواني وې، زه په اوچتو ګامونودکور له سرحد څخه واوښتم. له ترورکره لاړم او ورته مې وويل، چې څه مې وکړل، هغې ته مې دا هم وويل، چې څه پيسې راکړه، چې زه خپل خانته نوکري وګورم ترور مې په دې تنګار کاوه، چې نه خم او له دې سره پاتې شم؛ خومانه منله، هغې د پينځو روپو او له يوه کميس سره دهميشه لپاره رخصت راکړ.

زما ددماغوحالت زما له قابونه بهرو دجذباتو لت مې د اور شغلو ته ورته و کله به مې اوښکې توېيولې اوکله به مې په خان غوسه راتله په هاغه وخت کې دايوب خان مار شالي وه.

ما اورېدلي و، چې پوځې حکومت له هرچا سره انصاف کوي ماهم په دغه اراده دراولپينډۍ ټکټ واخيست او ومې ويل سيخ به ايوب خان ته ورځم او ورته به وايم، چې ستاپه حکومت کې يوې مېرې زه له خپل جايداد اوله خپل پلاراو د پلار له مينې بې برخې کړم، زه تعليم کول غواړم؛ مانه دکور نوکر جوړوي

په هاغه وخت کې دغه اراده جاهلانه وه په هاغه وخت کې به هر دووکسانو دغه سوچ کاوه ماهم دغه سوچ وکړ او دراولپينډۍ ټکټ مې واخيست، په کومه ډبه کې، چې زه ناست وم په هغه کې څلورپوځيان هم ناست وو ورغلم اوله هغوی سره کېناستم زما ذهن فوراً دوړکتوب په طرف لاړه، چې په زړه کې به مې جذبه وه، چې لوی شوم پوځي به جوړېږم او له هندوانواو سکهانو به انتقام اخلم، ذهن ته مې لږسکون راغی ما له هغوی سره مجلس شروع کړ ماپه خبروکې هغوی ته ياده کړه، چې غواړم په پوځ کې داخل شم، د خپل وړوکوالي دخپلې جذبې خبرې مې ورته تېرې کړې، په هغو پوځيانو کې دوه دانډيا مهاجر وو زما له خبرو ډېرمتاثره شول ماته هغوی د پوځ دداخلېدو لارې راوښودې ويې ويل، چې امتحان ورکول غواړې اوکه کوم سفارش لرې هم په کارېږي.

ماهغوی ته وويل، چې زه له کوره راتښتېدلی يم نه کوم سفارش لرم اونه کومه ټېکانه، ما هغوی ته ټولې خبرې وکړې ماهغوي ته داهم وويل؛ چې زه به سيده صدرايوب خان ته ورځم.

هغوی راپورې ښه وخندل اوبيايې وويل، چې ساده! ايوب خان ته ستا ورتګ لرې خبره ده.

ترپېنډۍ پورې هغوي راسره ښه ملګري شول، دې اتفاق ته ګوره په هغوی کې يو اوس هم له ماسره حوالداردی.

په پينډۍ کې مې هغوی ته وويل، چې زما کوم شناخته نشته.

هغوی ماته وويل، چې دلته دستېشن خواته کټ بيستره پيداکېږي ته شپه دلته تېره کړه

سبا له ماسره وګوره هغه ماته خپله پته راکړه او لاړل، زه لاړم هغه هوټل ته هوټل څه و دنانوالي يو دوکان و، چې مخې ته يې کتونه اچولي وو، شپه مې هغلته پکې تېره کړه سبا زه دهغه په پته چونۍ ته ورغلم زيبې! ته پوځيان نه پېژنې هغه ډېرميلمه دوسته خلک دي او د ژبې ډېر کلک دي هغه زه صوبدار ميجرته وروستم، چې دهغه لرې خپلوان وهغه زه د داخلې دفتر ته معرفې کړم

هغه له مانه امتحان اخيسته شروع کړه، دلته زما محنت و، چې نور په ماکې څومره قابليت دی په دريمه ورځ يې زه معاينې ته وغوښتم بيايوميجر زماسره مرکه وکړه هغه له مانه هغه سوالونه کول، چې دده اميد ترې کېده ما د هغه دسوال خلاف دسينې غبار ورته وويست دهغه هغه يوه خبر، چې اوس مې هم په ياد ده، چې ويل يې ګوره هلکه ما ستا ټولې خبرې واورېدي؛ ليکن په خپله رويه کې به تبديلي راولي ستاپه رويه کې جذبات ډېر دي د پوځ له لخاظه دغه خامي ده زمونږ لپاره جذبه پکارده دجذابيت نه ډکه رويه زمونږ نه ده پکار، خپل خان، خپل دماغ په خپل واک کې ساته څه ته چې مونږ ډسپلين وايو، پوځ ته دغې سړی نقصاني دی، چې کوم کوهې مخې ته راشي او دی د فرض په خاطر کوهې ته ټوپ کړي؛ خو پوځ هغه کس خوښوي، چې له کوهي اخوا ټوپ کړي او خپل مقصدته خان ورسوي

دهغه نصيحت ماسره ډېرمدد وکړ په امتحان کې؛ خو دمنتخب کېدو کې راباندې ډېرې ورځې په پينډۍ کې تېرې شوې، چې زيات په تکليف وم په لنډه به يې درته ووايم، چې په څلورويشت کسانو کې درې کسان منتخب شوي وو، چې يو به کې زه وم.

دټريننګ اکاډمۍ ته لاړم بيا زما لپاره کوم مشکل نه و ټريننګ تردې اندازې سخت و، چې دماللداره کورنيو، چې کوم هلکان راغلي وو هغوی به ژړل؛ ليکن ماته په دغه ټريننګ کې روحانې سکون رسېده، مطالعه مې هم نه پرېښوده او دجسمانې لخاظه مې هم خان اس او شادي ته ورته کړی و.

نور مې له څه سره دلچسپې نه وه، پوځيتوب مې خپل منزل ګڼلی و د ټريننګ په دوران کې مې پلارسخت په ياد کې راته؛ هره لمحه مې ذهن کې و يوه ورځ مې پلار ته خط وليکه اود پوځيتوب دافسری زېری مې پرې وکړ او دامې په کې ليکلې و که زه دې معاف کړی يم؛ له ټريننګ وروسته کور ته درځم هغه ډېرتريخ خواب ليکلې و.

دهغه د خواب ليکل زما د مېرې مور خبرې وې، هغه ليکلي و، چې په کور کې ستا لپاره کوم ځای نشته اوخط يې په دې خبره پای ته رسولې و، چې زما لپاره ته مړ يې هغه سهې ليکلې وو دهغه زوی مړ و اوس زه د ټول قام زوی وم؛ مګر زيبې! دغه صرف جذبه وه ما په تنهايې کې خو وارې محسوس کړه، چې صرف جذبه انسان ژوندی ساتلی شي؛ مګر بياهم دمينې او محبت نه بغير ژوند څه ژوند نه وي

CamScanner

په دغه دوران کې به پوځې هلکانوته مورګانې او پلرونه پوښتنې ته راتلل؛ ليکن ماته څوک نه راتلل زما دننه پيداکېده او لوېيده همدغه خلا کومه، چې تا په خپل فطرت کې محسوس کړې خدای(ج) هغه ورځې هم تېرې کړې له هغه ځايه بياکوم کوم ځای ته لاړم څه فايده نه کوي، په هاغه وخت کې دپاکستان له انډياسره جنګ و؛ خوکله، چې مونږ له هر څه خلاص شو؛ نو جنګ ختم و مونږ ته وويل شول، چې زمونږ جنګ به دوام لري تاسو تياراوسئ اوس زه تيار يم.

هغه دخپل لاس ساعت ته کتل او ويې ويل يوه بجه ده ماکله هم له چاسره دومره خبرې نه دي کړې.

واده او فرض

ده، چې دغه ټولې وويلې؛ نوما په سکون سره ساه واخيسته او ورته مې وويل: ښه؛ نو مطلب زمونږ په واده کې کوم رکاوټ راتلو والا نه دی که ته خوښوې؛ نو بايد زر واده وکړو.

هغه وويل: وبه يې کم؛ ليکن زر نه، تاسره په واده کولوکې ماته مخې ته څوک نه شي ودريدی؛ ليکن زما يومشن دی هغه به پوره کړم بيابه واده کوم.

ماورته وويل: څنګه ميشن؟

هغه وويل: دادرته نه شم ويلی.

ماورته وويل، چې کله دې دغه خپل مشن سرته ورساوه؛ نو بيا به راځې زه به څومره انتظارکوم.

هغه وويل: ټول عمر، زما مشن داسې دی، چې کېدای شي زر راشم او يا ډېروخت ونيسي؛ ليکن، چې ته ژوندۍ يې زما انتظارکوه.

ماورته وويل: ټول عمربه انتظار راباندې کوې!

- چې ژوندی وم راځم؛ مګر زه دومره توقع نه لرم.

هغه وويل: ته به ډېرانتظارونکړې، زه تا نه قيدوم، وعده ضرور کوم، چې ژوندی وم ضرور به تاته راځم ته، چې هر چېرې لاړه شې زه به تا پيداکوم، تاته دوکه نه درکوم، که زه رانه غلم؛ نو زما له طرفه به خبر درکول شي، چې زه چېرې يم.

زه دهغه په جذبه يوځه پوه شومه او يوځه يې په مشن هم؛ خو پوښتنه مې ترې ونکړه، زه پوهېدم هغه يو پوځي و دمرګ امکان يې زيات و داهم په دې خاطر و، چې کېدای شي ټول عمر انتظار وکړې ماته خپل عقل واضحه کړه، چې داهاغه کس دی، چې زه دکوم په لټه کې وم او زه به يې ټول عمر انتظارکوم.

ما بیا هم ورته وویل، چې نور هیڅ مه وایه بس لږ په اشارې سره وواېه، چې ته دجنګ لپاره څې؟

هغه وویل؛ نور دخه لپاره دانډیا له پوځ سره دفوټبال میچ کولو لپاره؛ خو مې نه لېږي

هغه په غوسه وویل نه پوهېږم، چې زمونږ قوت ولې انتظار کوي ددغو سیاسي لیډرانو له لاسه همېشه پوځ ذلیله وي.

هغه په یقین سره دښه عقل څښتن و، هغه معمولي پوځي نه و، هغه زما په همدې خوښ و، چې د انډیا په خلاف و ما فخرکاوه، چې له دغسې سړي سره مې محبت دی هغه ددښمنانو خبرې کولې او په ماکې یې جذبه را اوچتوله.

مخکې کله هم زما دغه جذبه نه را اوچتېده، زه دشرابو په دنیاکې ډوبه وم هغې دنیاکې کوم ملک کوم سرحد نه و اونه کومه جذبه وه؛ مګر په دغه خبرو زه سوچ مجبوروولم، هغه دیوځوجنکیو کیسې وکړې خبروخبروکې وېده شو سبا دغرمې ډوډۍ یې له ماسره وخوړه اولاړ ما له ځان سره غوټه کړه، چې ددې سړي به ټول عمر انتظارکوم.

څه حقیقتونه وو، چې ماسوچ پرې نه و کړي، مثال هغه، چې لاړشي زه به چېرې اوسم، په هغه هوټل کې هم منیجر په دې لالچ مفته پرېښې وم، چې دهغه ګاک خوشاله وساتم؛ مګر زړه مې نه غوښتل، چې بیا دګناه دنیاته لاړه شم په هرحال دهغې خبرې هم څه غم نه راته؛ ځکه، چې اوس زما په بینک کې ډېرې پیسې وې.

په بله ورځ هغه بیا راغی او ویل یې سبامې د رخصتی ورځې ختمېږي اوپه غرمه به روانېږم، هغه دا ونه ویل، چې چېرې ځم صرف دومره یې وویل، چې په میاشت کې به دوه ورځې ضرور راځم بیایې جیب ته لاس کړاو دسلو یوبنډل یې راوویست او زما په مخ کې یې کېښود، ویې ویل دغه زما دټول عمر ګټه ده دا امانت نه دی تاته یې ددې لپاره درکوم که ضرورت شو؛ نو لګوه یه.

ما دغه پیسې نه اخیستلې؛ ځکه زما دجسم او دپیسو ډېره نېږدې رشته وه، پیسه ماته هروخت د جسم ګټه ښکارېده.

په دې هم پوهېدم، چې هغه ماته پیسې دجسم په بدل کې نه راکوي هغه ماځپله کوژده کړې جوړول غواړي.

ماورته وویل: واخله دا پیسې نفرت مې ترېنه کېږي.

هغه وویل: ښه؛ نو نور یې چاته ورکړم ته ددې روپیو مالکه جوړېدل نه غواړې؟

ماځان راقابوکړاو صفامې ورته وویل، چې ما څه محسوس کړه، ولې مې انکار وکړ خیر دهغه په خاطرمې واخیستې.

نه پوهېږم، چې څه وجه وه ښه په زوره زوره مې وژړل، زه نه پوهېدم، چې دامې دښې وسی اوښکې دي.

CamScanner

هغه زه پخلاکولم اوله سينې سره یې نېږدې کولم دغه اولنی سړی و، چې زما له جسم سره يې کومه دلچسپي نه بنوده.

ترډېره زه دهغه په سينې پورې لکه ماشومه نښتې وم، دسکون احساس مې کاوه بيا وروسته دباندې راووتو اودکشمير دواورو ډکو غرونو ننداره مو کولې.

زما په سترګوکې دمرې ښکلا واپس راغله دپاکستان دغه خط ماته دجنت ننداره راپه زړه پورې کولې هغه غلی ناست و او نظر يې په غروکې و.

ماورته وويل: چېرته ورک شوې؟

هغه وويل: دکشمېرپه غروکې.

ماورته وويل دسپينو واورو غرونه له شين اسمان سره ډېرښکلي ښکاري.

هغه وويل:نه سپين نه دغه غرونه لا دانسانانو په وينو رنګ شوي دي، دا به زه له نېږدې نه ګورم بيا لکه په خپله خبره چې پښېمانه شوی وي ويې ويل: هسې وايم هلته تګ کومه اسانه خبره نه ده دهغې له لهجې نه داسې معلومېده، چې کومه خبره پټول غواړي او يا ماته رانښايي، چې له دېنه نور مخکې نشم ويلی؛ خو دغه راز بيا دوه مياشتې وروسته افشا شو، چې ولې هغه په دومره بې خودی هغه غرونو ته کتل.

اوس، چې کله زه دغه په واورو پوښل شوو غرونو ته ګورم؛ نو له مانه څوک پوښتنه نه کوي، چې ولې زه په دومره ژور نظر دغو غرونو ته ګورم.

هغه لاړ

هغه شپه يې هم له ماسره تېره کړه په سهار هغه ډېروختي پورته شواو زه يې پاڅولم، دسهارناشته مې پرې وکړه او دتګ تابيه يې ونيوله، په هغه مې دده په غېږ کې ښه ډېروژړل لکه پوهېدم، چې بيانه راځي، نه مې خوشي کاوه له خپل ګرفت نه مې نه ازادوه په وچ زور يې خان راخخه بيل کړ او په يوه منډه له کوټې ووت

دا چې هوټل په جګ غره کې جوړ و ولاړه وم او دکړکی خوانه مې دهغه له شا لاندې کتل کله، چې ونو ته ورسېد؛ نو يې پورته راوکتل اولاس مې ورته وښوراوه هغه هم لاس راته اوچت کړ نور مې د اوښکو په ډنډکې دهغه تصوير ورک کړ، چې اوښکې مې پاکې کړې هغلته لوی لوی ونې وې هغه نه و.

دهغه جدائي زما له برداشت څخه وتلې وه، زړه به مې په دې صبراوه دا هاغه کس دی، چې ماته به دوکه نه راکوي، هغه ټول مينه مينه و، هغه ماسره شپې تېرې کړې؛ ليکن هغه په توکه کې هم ماسره بې هوده خبرې ندي کړې زه له هغه سره دمستقبل په تصورکې ورکه وم اوپه دغه تصورکې مې زړه خوشاله ساته.

خو ورځې وروسته دقاچاقبر پیغام راورسېد، چې د زر راتلو بې ویلې و او د هوټل میجر بېل نبتي و، چې مه خه او په هوټل کې اوسه، ماهم په درواغو غلطاوه، چې زه نوره نه خم او دلته اوسېدل غواړم په دغه صورتحال کې یوه میاشت ووته، هغه بیا ناځاپه راغی زه په کوټه کې وم مونږ په ډېره بې تابی سره ولېدل هغه صرف دیوې شپې لپاره راغلی و. هغه دخپل کارنه دومره راته وویل، چې دمشن وخت رانېزدې شوی هغه خوشاله و ناځاپه جذباتي شو په هغه شپه یې راته وویل: که زه چېرته په جنګ کې مړشوم ته به څه کوې؟ ما به هېروې؟

ما د ژوند په دغه اړخ هیڅ غور نه وکړی، چې کېدای شي هغه شهید شي، یایې بولاس، یابې یوه پښه یایې سترګې دهمیشه لپاره له مینځه ولاړې شي کله، چې ده وویل: که زه مړشوم؛ نو ته به څه کوې؟

نو مابه ډېره بې صبرۍ په غېږ کې ونیوه.

مابه ژړا هغه ته وویل: دخدای(ج) لپاره داسې مه وایه ته نشې مړکېدای.

هغه ماته وویل: زیبې! له جذباتو نه راووځه زه مرګ ته نه خم؛ خو حقیقت دی دمرګ اوسپاهې په منځ کې غټه رشته او یارانه روانه ده کېدای شي زه بیا له تاسره ونه وینم او زما دمرګ پیغام تاته ورسېږي او داهم کېدای شي، چې خپل مشن پوره کړم اوتاته راشم؛ لیکن دا تاته صفا وایم، چې که ملک زمانه خپل خان هم وغواړي؛ نو زه ترې انکار نشم کولای، زه به دغه سوچ ونکړم، چې زیبې! زما انتظارکوې زه دې رانشم.

ما یو سوړ اوسیلی وویست او چپ شوم هغه په وار وار زما سترګې مچې کولې، لږ وروسته هغه څملاست هغه دیومضبوت کردار خوان و زر وېده شو، زه ویښه وم، زه کرار دهغه نه پاڅېدم هغه په خوب کې زما لاس نیولی و زه ناسته وم په کوټه کې اسماني رنګه ګروپ بلېده، په دغه اسماني رنګه رنګ کې دهغه شکل یومعصوم ماشوم ته ورته و دهغه په څهره کې معصومیت پروت و.

هغه ماته ویل: که ملک زما نه دځان(سر) وغواړي هم به انکار ونه کړم.

که په مینځ کې دملک خبره نه وای مابه هغه هیڅ له ځانه جداکړی نه وای، ز ما له ملک سره مینه وه؛ خو دپاکستان نوم مې له ذهن څخه پاک کړی و، ماته هغه رایادکړه، چې پاکستان زمونږ ملک دی، هندو زمونږ دښمن دی اومونږ دسیلاب په شان په وینو دغه خطر پیداکړی زما په خیال کې دغه تریخ خیال ضرور راغی، چې پاکستان ته دغه معصوم خپله نذرانه ورنه کړي؛ نو دغه ملک به قایم پاتې نشې؛ خو بیا ماهم په زړه کې له خدای(ج)څخه داغوښتنه کوله خدایه(ج) که تاته دقرباني دیوځان ضرورت وي زما خان واخله؛ مګر زما خان شاید دومره ناپاکه وي، چې خدای یې هم قبول نکړي، ماهغه ته کتل لایې اوس هم زما لاس په خوب کې کلک نیولی و، دهغه ماشومتوب مې سترګوته ودرېد

بې اختیاره مې اوښکې ورته روانې وې.
ما ویل، چې څومره په سختوکې لوی شوی او په دغه ځوانی کې کومه جذبه ورسره ده، ماته دهغه په څهره کې کومه دوکه اوفریب نه ښکارېده ماسوچ کاوه، چې دهغه مشن به څه وي، چې ماته یې ویل نه غواړې یوخیال مې سوچ ته راغی، چې کېدای شي انډیا ته به یې دجاسوس په توګه لېږي؛ څکه هغه ماته دیوې جاسوسې په نظر کتل، کېدای شي دی به دپاکستان تربیه شوی جاسوس وي، بیا مې د هغه د مشن په باره کې سوچ پرېښود اودامې له خان سره غوټه کړه، چې دده په زړه کې کوم پوځې راز دی هغه به همداسې ناسپړلې پرېږدم نه پوهېږم، چې تر څه وخته پورې وینه وم او په سوچونو کې تللې وم؛ خو کله، چې مې بیاسترګې خلاصې شوې هغه مې په غېږ کې پروت و او وېده و هغه، چې کله راویښ شو په ښه موډ کې و، نه پوهېږم ولې مې ترې دغه سوال وکړ: ستا ملګرو ته دغه معلومه ده، چې ستا تېرشوی ژوند څنګه و او له کوره تښتېدلې یې؟
هغه وویل نه؛ خو مخکې افسرانو ته دا معلومه ده، چې زه د...... ښاراوسېدونکې یم او له ښې کورنۍ څخه یم
زمونږ په ټولنه دې لعنت وي، چې مونږ دجذبې او دایمان له طرفه نه پېژندل کېږو؛ بلکې د اوچتو کورنیو په نوم پېژندل کېږو ددې لپاره ما؛ څکه خان ندی پېژندلی.
دغرمې دوډۍ یې راسره وخوړه او لاړ؛ خو داخل مې محسوس کړه لکه له خان سره یې، چې زما له سینې زړه هم وړی وي.

وروستی دیدن

هغه وویل شل پینځه ویشت ورځې وروسته به راځم ماهم کله په یوه او کله په بله بانه له منیجرڅخه خان ساته، دهوټل په محفلو کې مې برخه اخیسته، منیجر دهغه کپتان په باره کې سوالونه کول او ما په درواغوځوابول هغه ته مې وویل، چې زمونږ په مینځ کې څنګه رشته ده
یوه ورځ دایوب خان د دور یوغټ صاحب په هوټل کې ولېدم هغه دېرخوښ شو دقاچاقبرۍ په وخت کې زه هغه ته درې خلې وراستول شوې وم هغه غوښتل، چې شپه له هغه سره تېره کړم؛ لیکن ما دمرض بهانه وکړه؛ خو هغه د پرېښودو نه و هغه احسانونه بارول شروع کړه بیا هم زه ورته نه تیارېدم؛ نو داروونکې اختارونه یې شروع کړه او په غوسه لاړه.
دا نو دګرمۍ موسم و دمرې داوسېدو ورځې وې دملک افسران سیاسي لیډران به مرې ته راتلل او په دغو هوټلو کې به یې اړول مابه دېتېدو کوښښ کاوه؛ خو بیا به هم کله ناکله یونیم لیدم، مابه دخپلې ښځینه ناروغۍ بهانه کوله او دابه مې ورسره زیاته کړه، چې

ډاکترانو دمکمل ارام راته ویلي؛ خو زه پوهېدم، چې به ما ترهغو پورې پرېنږدي ترڅو، چې زما بنایست ژوندی وي زه پردې خوشاله وم، چې هغه کپتان ته مې تـول حال صفا ویلی و

شل ورځې وروسته هغه بیا ناڅاپه راغی اوس؛ نو هغه خبرې پرېږده، چې مونږ څنګه سره ملاو شو.

هغه له دوو ورځو وروسته زه دخان خواته کېنولم اودایې راته وویـل: زیبې((۱۹۴۷)) اګست یې یاد کړه او خپل هجرت یې یادکړ زه غلې ناسته وم.

ماته یې وویل: سترګې دې زما په سترګوکې خښې کړه زه دهغو معصومو شهېدانو د وینې انتقام اخیستوته روان یم کوم، چې په((۱۹۴۷)) کې په بې رحمانه ډول ووژل شـول ماتـه پکار ندي تاته ووایم، چې زه چېرې روان یم؛ خو ماته چې تاکوم حیثیت راکړی او زه دې په تیاره کې نه یم ساتلی مجبور یم درته ووایم زه یو پوځي قومندان یم او اشغال شوي کشمیرته دانتقام لپاره ځم.

زما ایله اوس پام شو، له څو ورځو نـه پـه اخبـاروکې دغه خبرونـه راتلـل، چې کشمیرته دپاکستان پوځي ځوانان په ناقانونه را اوړي او بمونه الوزوي او پاکستان به دغه خبرونه بې بنیاده بلل کله، چې ده وویل زه کشمېر ته ځم؛ نو دا خبرونه مې په ذهن کې تـازه شـول، دغه پوځیان په پټه کشمېرته داخلېدل زه خپل کپتان ته دومره متوجه وم، چې مې تـرې ونه پوښتل، دا څه سلسله ده.

هغه ویل زه دې مشن ته ترډېره منتظر وم اوس زما انتظارختم شو سبا به ځم.

ماوویل زما انتظار به کله ختمېږي.

هغه وویل ډېر زر یا به زه راځم اویابه زماله طرفه خبر راشي هغه د یـو پـوځي میجر نـوم واخیست، چې زه اوس تاته دهغه نوم نشم اخیستلای دغه میجر به زما پیغام تاته رسوي.

ماهغه ته ډېروویل، چې اخپـر ستامیشن څـه دی کشمېرته څنګـه داخلېـږي او راوزي بـه څنګه؟

هغه وویل زه مجبور یم دانشم ویلی بیا؛ نو ما یوڅه جذباتي خبرې وکړې.

هغه غلې کړم ویل له جذباتو څخه راوځه په حقیقت وغږېږه زما په سترګوکې اوښکې ډنډ وې هغه زه په مزاحیه خبرو داډه کولم ناڅاپه جذباتي شو د هغه په جذباتي رنګ کې هم حقیقت و، بیایې زما څخه تشکر وکړ، چې ماکومه مینه ورکړې وه، دکومې مینې تنـدې، چې زما سینه سوځوله، زه دومره بې قابو شوم په غېږ کې مې ونیوه او دماشومانو پـه شان مې ښه ډېروژړل

دمانبام شپږ بجې وې، چې هغه له ما رخصت اخیسته مـاهم خـان پـه برقـه کـې ونغښت او ورسره روانه شوم هغه ډېر په تېزۍ سره روان و اخیرمونږ هغه د خدای(ج) پاماني ځای ته

ورسېدو، هغه ونه درېد او نه يې په خټ راوکتل هغه شايد له دې ډارېده، چې زما اوښکې د هغه مشن ناکام نه کړي په ځودقيقوکې هغه لرې ورسېد لـه لـرې يـې خـالي لاس راتـه اوچت کړ او نورمې له سترګو پنا شو لمر په لوېدو و زه د مري په تياره کې ډوبه ولاړه وم.

له هغې ورځې وروسته به ما همېشه دکشمير له واورو ډکوغرونو ته کتل زما مابښامونه وران شول شپې مې لاپسي تپې تيارې شوې او هر وخت به مې دهغه دسلامتۍ دعاوې کولې، زما حالت اخېر دې ته ورته شو، چې دچا دپښو اواز به مې واورېده؛ نو مابه ويل زما کپتان راغی يا هغه ميجر راغی کوم، چې هغه راښودلی و، چې زما خبر به درته راوړي

دغو دقدمونو اوازونو به زه زياتـه ډارولم زړه به مې درېـده نـه پوهېـدم، چې زړه تـه مې ولې داخيال راته، چې دکپتان په ځای به ميجر راځي او ښه خير به نه راوړي

په هغو ورځو کې((۱۹۶۵)) اګست دهندوستان اخبار به هم هلته رارسيده، چې په هغه کې يو انګرېزي اخبار (ستېټمين) و ترډې هوټل به رارسېده مابه هغه اخبار روزانه لېده په دغه اخبارکې به دهغو پوځيانو نومونه راتلل کوم به، چې کشمېر ته به پټـه راتـلـل يـوه ورځ پـه هغه اخبارکې دپاکستان او د ازاد کشمېر د درېيو پوځيانو عکسونه چاپ وو، چې سترګې يې پرې تړلې وې، دغه پوځيان يې په اشغال شوي کشمير کې نيولي وو، ددغو پوځيـانو پـه تصوېروکې زه دهغه کپتان په تصوېرکې ورکه وم ماکې اوس دومره تبديلي راغلـي وه، چې دکپتان او دپاکستان دواړو سلامتي مې غوښته ؛ خو زه نه پوهېدم، چې خپل کپتان بـه پـه پاکستان قربانوم.

د کپتان خبر میجر راوړ

اخېر یوه ورځ دغه دقدمو اواز، چې به ما هره ورځ اورېده زما دکوټې تر وره پورې راورسېده له دروازې نه کرار تک تک راغی په یوه منډه مې دروازه خلاصه کړه دمضبوت جسم میجر په دریشی کې ولاړ و

هغه په کرار ووېل: زیبې!

ماوویل: بلې وایه تاسو د هغه خبر راوړی.

هغه په کرار زما کوټې ته راننوت، دروازه یې بنده کړه او ویې ویل کېنه! هغه ولاړ و سترګې یې وچې وې، چې څه خپګان ترې نه ښکارېده په څهره کې یې د جدیتوب رونق و، چې د هر پوځي په څهره کې وي؛ خو بیاهم دهغه په مخ کې هغه لیک و، چې ده نه ویلو، هغه ماته کتل او چپ و زما په جسم لړزه راغله په تېزۍ مې هغه له مټه ونیوه د صبر لمن نیول رانه هېر و.

ورته مې وویل: ووایه، چې شهیدشو، ووایه زه دې خبرې ته تیاره یم.

هغه زما په سر لاس کېښوده او ویې ویل: دهغه اخېري پیغام دا و: زیبې ته ووایه چې ژاړي به نه.

ماوویل: نه ژاړم، نه ژاړم او له دې سره مې له خولې ښې په زوره چغې وختې په خان مې بې وسه وم هیڅ مې ځان په خپل واک کې نشو راوستلی اونه هغه زما دچپ کېدوکوښښ کاوه نه پوهېږم، چې ترڅو پورې مې سلګۍ وهلې.

میجر ته مې وویل دهغه لاش چېرې دی.

هغه وویل دداسې اتلانو لاشونه په لاس نه راځي سبده ـ خدای(ج) پورې رسېږي، په کرار کرار زما خواته راغی د هغه عمر به له دېرشوکلو ښکته و ځوان هلک و.

ویې ویل: زه هم دیوچا څه کېږم اوس وار زما دی؛ اګرکه زمونږ میندې، پلرونه، ورونه او خویندې زمونږ په شهادت ژړا ته کېني؛ نو یوه ورځ به ددې قوم سره د ژړا نه سېوا بل څه نه وي ورسره ته دغسې قوم، چې په زنګنو یې سر ایښی وي او ژړا یې خوښوي دهغه په خبرو کې دومره اثر و، چې زما د سینې غم یو څه کم کړ.

هغه وویل، چې له کپتان سره نور لس کسان اشغال شوي کشمېرته ولېږل شول د هغوی مشن دېرخطرناک و د هغوی د واپس راتلوامېد نه کېده، چې ژوندي به

راشي په بدقمستۍ سره هغه ددښمن په نشانه کې راغلل اوتول پرته له دووکسانو شهېدان شول، په هغو دووکې یو رارسېدلی او بل لا نادرکه دی؛ لیکن بیاهم هغوی خپل مشن پوره کړی دی.

ماپه ډېرې بې صبرۍ وویل: ما له هغه پوځي سره مخامخ کړه کوم، چې ژوندی راغلی.

دهغه ځواب منفي و.

ماویل زه دهغه له خولې دکپتان داخېري خبرې اورېدل غواړم او معلوموم، چې هغه په څرنګه بهادرۍ شهېدشوی کېدای شي زما غم په فخر بدل شي.

هغه وویل: پوځې احکام دغه اجازه نه راکوي، چې زه تاته تفصیل ووایم کوم تفصیل، چې ته غواړې هغه زه هم ویلی شم؛ خو مجبوره یم نشم ویلی، چې دهغه مشن څه و، څنګه لاړ، څنګه کشمېرته داخل شو، زیبې ځان لږ پوه کړه! باید دغه راز هر پوځې په خپله سینه کې وساتي بیا هغه دپتلون له جیبه یوه خط راوویست او ماته یې ونیو داد هغه اخېري پیغام دی، چې دمشن له پوره کولو یې لږ مخکې لیکلی

ماکاغذ خلاص کړمیجر وویل: دغه خط هم یوه کیسه ده کوم ځوان، چې واپس راغلی هغه ویل، چې کپتان دحملې دشپې نه مخکې ولیکه او په خپل جیب کې یې کېښود او مونږ تولو ته یې وویل که چېرې زه شهېد شوم؛ نو دا به زما له جیب څخه وباسئ او ترمیجره به یې ورسوئ کله، چې کپتان دجنګ مخې ته ورته؛ نو دغه خط یې یو حولدار ته ورکړی و لا دهغه په لاس کې و، چې ګولۍ د حولدار له مرۍ ووته او لیک ددغه هلک لاسته ورغی، چې ژوندی راغلی و.

(دغه دکپتان دلاس لیک دی سم نه ښکارېده کوښښ کوم، چې سم یې راوژباړم. م ـ د)

د کپتان لیک

زما زیبې!

زما محبت اوسلام قبول کړه!

د دښمن په سر ولاړ دغه خط درته لیکم خپلو پوځیانو تـه مې ویلـې کـه زه شهېدشوم؛ نو دغه لیک به تر تا در ورسوي معلومه نه ده، چې کله به تاته در ورسېږي که نه، زه یو پوځي یم زما سره الفاظ نشته سپېده سپېده خبره کوم، په دغو ښه ځان پوه کړه، چې ژاړي به بلکل نه

دغه اخېري وخت کې مې په زړه کې خدای(ج) یاد دی او ته.

لږ وروسته به زه لـه خپلوخوانانو سره پـه دښـمن لکـه دبجلـی ورغورځـو پـه اشغال شوي کشمېرکې به دغسي دماکې ووینې، چې غږ به یې په نوي ډهلي پورته شي

زه ددغه مشن لپاره ژوندی وم او ستا لپاره به هم ځان ژوندی پرېږدم؛ لیکن په دغه وخت کې ستا نه دغه مشن راته ګران دی، که زه در ونه ګرځېدم؛ نـو ژاړه مه او ماهېرکړه خپل ځان زما له یادونوڅخه ازادکړه، کـه دې لـه چاسره واده وکړ لا به ښه شي.

زه به په خپل مشن کـې ضرور کامیابېږم ستامینې ماتـه حوصله راکـړې پـه کشمېرکې، چې زما وینـه تـوییږي لـه هغـې بـه هـم ستا دمینـې خوشبوی اوچتېږي

داسې وښایه، چې تاخپل محبت په کشمېرقربان کړ.

دخدای(ج) پامان

صرف ستا...

میجر له لږ ځنډ وروسته لاړ ما دخط ویلوکوښښ کاوه، چې به مې دوه کرښې نه وې ویلې نور به د اوښکو په ډنډکې رانه ورک شو زما د ټولې زندگی حاصل دغه ځوالفاظ و، چې یو د میني ترې دخپل مرگ نه مخکې ماته لیکلي وکله، چې مېجر لاړه زما ذهن هغه کندر ته ورته شو، چې هرڅه پرې یرغل راوړي هغه سوچونه اوس هم زما په ذهن کې تاوېږي اوس؛ خو سم زهرجن شوي ؤ زه اوس هم سوچ کوم، چې څومره ځوانان، څومره جنگې او څومره میني دکشمېراو پاکستان په نوم قربان شول.

ولې صرف ددې لپاره، چې له مونږ څخه دښمن خپل نیم ملک جداکړی؟

هغه میجر بیا ما ونه لېده هغه ویل اوس زما وار دی، کېدای شي هغه هم شهېد شوی وي اودکپتان په لار تللی وي؛ مگر زه دخپلو لېدرانوڅخه ددې سوال د پوښتنې حق نه لرم؛ ځکه چې زه یوه رنډۍ یوه فاحشه یم

په ټولنه کې زما مقام نشته؛ خو ما هیڅوک له دې نشي منع کولی، چې په هغې ولې ژاړې دهغه د شهادت له اطلاع وروسته ما ډېر وژړل، د هغه وخت ذهني حالت به مختصر درته ووایم، چې زه یوې منتلې ته ورته وم کله کله مې غوښتل، چې خان دلیونیو په روغتون کې داخله کړم دغه حالت مې تریوې میاشتې پورې وغځیده، یو میاشت وروسته حقیقت ته راغلم د واده سوال نه پیداکیده زما سره کافي پیسې وې ترعمره مې ښه گذاره پرې کولای شوه

دهوټل منیجر ته مې هم وویل، چې نور زه دکارکولو نه یم تـه لـه ماڅخه بیل وصول کولای شې، زه نوره نه له تا سره کار کوم اونه لـه هغه قاچاقبر سره؛ خو منیجر ښه سړی و هغه ته مې ټوله کیسه تېره کړه، چې هغه څوک و، چې ماته راته او په کومه لار لاړه

منیجرزما دتسلی لپاره ډېرې خبرې وکړې بیا به په بله واوښت او زه به يې خپل کار ته متوجه کولم؛ خوما نه منله کله، چې ما بیا دباعزتې وظیفې پیداکولو اراده وکړه؛ نو مخکې تېرې تجربې مې سترگو ته ودرېدې دلته زه هم لـه حقیقت سره مخ شوم زما امېدونه په اوبو لاهو شول او مستقبل مې بیا په تیاره کې پاتې شو.

هغه داسې، چې قاچاقبر بیابیا دغوښتواحوالونه رالېږل او ماټال کول.

یوه ورځ هغه په خپله راغی ویل یې ته ولې دهوټل ژوند خوښول غواړې؟ ماته صفاځواب راکړه!

ماهغه ته خواب ورکړ او ورته مې وويل، چې زه ديوې حادثې ښکارشوې يم اودا مې هم ورته وويل، چې زه اوس د ذهن او د دماغو له لحاظه بېکاره شوې يم زه نور تا ته پکار نه شم درتلای

په حقيقت کې هم زه دهغه دکار نه وم؛ خومشکل دلته و، چې دهغه راز زما په سينه کې و د قاچاقبرۍ په نظام کې دغه قانون دی، چې څوک له ميدانه وتښتي او راز ورسره وي دهغه سزامرګ دی زما سره همدغسې کارکېدای شو؛ ليکن هغه په ما اعتماد وکړ.

البته دغه يې هم وويل که دې حال ووايه سزا دې مرګ دی.

ما د فاحيشې ددنيا نه د وتو فيصله کړې وه دغه احساس ماته ډېر زر وشو، چې زه يو خوب وينم، څکه کوم افسرصاحبانو، چې زه پېژندم هغوی زمانه نه کرارېدل او ما به په دې بهانه ټال کول، چې زما مرض دی په هغوکې يوداسې و، چې زماپه کوټه کې راته دېره شو.

ماهغه ته دهغه کپتان په باره کې وويل اوهغه ته مې واضحه کړه، چې زه به د يوشهېدمينه ناپاکه نه کړم؛ ليکن په هغه يې هيڅ اثرنه کاوه اونه يې کوم اهميت ورکاوه.

هغه وويل: څنګه شهېد هغه دقوم حدمتګار و، هغه ته معاش ورکول کېده، هغه يې دخپلې دندې لپاره بيولی اومړشوی بس خبره يې ختمه شوه

ما لکه ديوې شيشکې په څېر په هغه شوکارې ولګولې ګريوان ته مې لاس ور واچاوه او چې څه مې خولې ته راتلل هغه مې ورته وويل هغه خندل اوکله، چې زه چوپ شوم.

هغه وويل: نن سبا که هرچاته اشاره وکړم او ورته ووايم، چې دا جاسوسه ده؛ نو ومنه، چې بغېرله قضيې به جيل ته ځې، په هروخت کې زه په تا دغه الزام لګولی شم سوچ وکړه او لاړه.

په دوهمه ورځ د هغو دوو نورو اختارونه هم راته وشول، زما ذهني حالت له مخکې نه هم خراب و، چې دوی لاپسې خراب کړ، سمه دمه ليونۍ جوړه شوم.

په دغه ليونتوب کې مايوخپلې کوټې ته راوغوښت او ورته مې وويل: زه اوس له هغه قاچاقبر سره نه يم اول زما فيس راکړه زه په دغسې جال کې نيول کېدم، چې ماهيڅ خان نشو ترې ويستلی

اوس تاته دا نشم ویلی، چې له هغه ځایه کوم ځای ته لاړم، له هغه ځایه مې بیاچېرې قیام وکړ، ما دخان دخلاصولواو ددې جال نه وتلو ته ډېر لاس او پښې ووهلې؛ خو زه یوازې وم لکه د یو وړوکې ماهي په شان، چې د لویو ماهیانو خوراک کېږي، زه له دغه ډوبیدو نه ونه ژغورل شوم او نه زه اوس ژغورل غواړم، امیدونه مې مړه شول، ارادې مې مړې شوې، دخپل شهید زیبې مړه شوه، یوه فاحیشه ژوندۍ پاتې شوه دکومې، چې وروړ هم غوښتوونکی شو.

زه د چا خورنه یم

زه د چالور نه یم.

پای

۲۰۰۶/۱۲/۵ اکوړه ختک

د قاسم حجره